

Forever Young

2003

Kronika

Když se řekne slovo kronika, vybaví se mi krásná stará kniha v kožených deskách, se zažloutlými stránkami, ručně popsaná a vyzdobená. Má v sobě něco, co na člověka dýchne ovzduším dávných věků a zapomněním.

Tak tohle od té naší rozhodně nečekejte. Na zažloutlý papír, ani ruční malůvky tady nenařazíte a zas tak dávné věky na vás taky nedýchnou. Jak jistě všichni víte, jsou akce, o kterých naše kronika nepíše, protože bohužel nestíháme všechno fotografovat či sepisovat. Zato si tady ale můžete přečíst názory těch, kteří vyslyšeli moje přání a sepsali ku příležitosti tříletého výročí pár řádek pro naše stránky a také o nich. Zároveň si v seznamu „členů“ můžete najít nejaktivnější jedince či skoro odpadlíky, nebo třeba největší pisálky deníků. A právě hlavně deníky plné zážitků z našich společných akcí a také fotky tvoří hlavní náplň této kroniky.

Za ty tři zdokumentované roky můžete znovu nad (papírovými) stránkami pocítit vůni lesů, hor a vod, které jsme spolu navštívili, vůni pečících se buřtíků na ohýnku, ale i méně libé vůně propocených triček a zutých pohorek. Možná si znovu vybavíte ty nespočetné večery strávené u kytary s písni, úsměvem a vínem na rtech, a na fotkách si oživíte místa, která už bohužel pomalu začínají upadat v zapomnění...

Káťa

Obsah

Osoby a obsazení	7
Pár rádek pro naše stránky	8
Seznam akcí	14
Cyklovýlet + grilování	16
Volejbal + táborák Kameňák	22
Zahrada - plánování Korsiky	26
Vltava	30
Výlet Radnický potok	38
Korsika	42
Cyklovýlet po Šumavě	82
Cyklo-pěšoFrantiškovy Lázně	96
Cyklovýlet po Čechách	102
Vltava	116
Žilov	124
Záříjová noční asi dvacítká	130
Vejprnice – oslava narozenin	136
Paneláková, povolená akce	142
Berounka	146
Pancíř – Prenet	152
Žilovská kalba	156
Chalupa – Český les	162
Střela	172
Šumava	178
Plzeň a okolí – den studentů	186
Výlet na Krkavec	190
Slepá kolej (9 let)	196
Silvestr 2003 v Českém lese	202

Osoby a obsazení

Přezdívká	Jméno a příjmení	Počet akcí	Počet dní strávených na akcích	Napsáno článků [KB]
Alice	Alice Zieglerová	23	12	0
Andrea	Andrea Bachtíková	2	2	0
Burák	Honza Bureš	41	116	19
Daeron	Honza Vraný	6	9	0
Dave	David Šebesta	26	24	0
Eggy	Jirka Egermaier	80	155	461
Eleanor	Petra Krivaničová	22	26	0
Foona	Pavel Stuna	33	41	0
Hanička	Hanička Sedláčková	48	100	11
Hurvi	Ondra Bluma	17	8	0
Jarda	Jarda Martínek	1	10	0
Jitka	Jitka Majerová	20	50	0
Kačka	Katka Sůvová	43	111	1
Káťa	Katka Petrásková	86	220	134
Klára	Klára Slavíková	2	13	0
Lenka	Lenka Voráčková	3	12	0
Linda	Linda Merglová	2	18	4
Lucka	Lucka Lehečková	2	13	0
Luďa	Luděk Vochoc	2	2	0
Lukáš	Lukáš Valenta	92	234	163
Michal	Michal Petrášek	6	12	0
Míra	Míra Dobrý	55	78	0
Nina	Nina Klečková	6	6	0
Pepcza	Pepa Vajskebr	8	11	0
Petr	Petr Jára	12	20	0
Péťa	Petra Šantová	8	41	0
Péťa W.	Petra Wienerová	11	7	0
Peťák	Petr Weinfurt	2	3	0
Radek	Radek Sýkora	15	16	0
Sejf	Tomáš Senft	14	18	0
Syky	Jana Sýkorová	70	145	76
Zdeněk	Zdeněk Straka	35	29	0
Zuzka	Zuzka Sýkorová	3	3	10

Milé stránky,

je mi nad slunce jasné, že Vás tady budou všichni vychvalovat, obdivovat a děkovat Vám. I já tak musím učinit. Z malého děťátka, které vzniklo z popudu koupě nového – a v naší partě tehdy jediného digitálního – foťáku, už se klube pěkný puberták, který má něco za sebou. Za tři roky „prožité“ s Vámi jsme toho stihli mnoho naplánovat, uskutečnit, vyfotit, sepsat, přepsat, popsat, okomentovat, ... Někteří z nás více, jiní méně.

Ale konec s pěním ód. Když pomínu nedočkavé chvílky sezení před počítačem: „Kdy už se tam sakra objeví ty fotky?!?“ Je také pravdou, že už se nestává tak často, abychom se všichni pěkně sešli v příjemné hospůdce a společně celý večer cosi plánovali a organizovali. A to všechno proto, abychom následně zjistili, že se vlastně nic nedomluvilo:-). Toť však patří k postupu doby a jen těžko by se kronika vázaná v krásném sešitě, psaná plnicím perem a ozdobená pastelkou dnes setkala s takovým úspěchem. Doufám tedy, že Vás jednou uvidíme coby dědouška v našem znaku, ovšem stále Forever Young. Připíjím nejen Vám, ale též Vašemu tatínkovi (otec je tentokrát jistý) a vůbec všem Navždy Mladým kamarádům. Díky vám všem bude vždycky na co vzpomínat...

Káťa

Ahoj naše milé stránky, tři roky utekly jako voda a vy jste se nám pořádně rozrostly. Byly to skvělé tři roky, kdy jsem si uvědomila, že mám kolem sebe opravdu dobrou partu kamarádů, se kterou se dá vyrazit kamkoliv a zažít spoustu legrace. Díky stránkám si můžu na ty skvělé akce živě zavzpomínat nad množstvím fotek, článků a komentářů a hlavně se těšit na další společné zážitky. Doufám, že to vydrží takhle i nadále.

A co jste mi vzaly? No hlavně spoustu času stráveného na internetu. Občas jsem i zapomněla jít na přednášku. Ale to nevádí, jsem za to ráda. Takže happy birthday a ať nám takhle pěkně rostete dál! A hlavně FOREVER YOUNG!

Syky

Dokud jsem nebyla na internet připojena celý den, lezla jsem na stránky jak nejčastěji to šlo. A teď, když můžu brouzdat po netu celý dny, chodím tam pořád míň a míň. Asi už trochu opadlo to počáteční nadšení, že máme vlastní stránky. Přesto i tak je prostě pořád moc fajn ta možnost potkat tu lidi, který v reálu půl roku nevidím, a popovídat si s nima aspoň touhle cestou. Bezkonkurenčně nejlepší ale podle mně je domlouvání akcí, případně prohlížení starých výletů a fotek.

Kačka

Za tři roky se aspoň u mě změnil přístup ke stránkám. Z počátečního nadšení se stal spíš dobrý způsob, jak se pobavit, či zjistit, co je nového. A tak by možná stálo za to, popsat současný (nedávný) stav, aby se dalo v budoucnu porovnávat...

Doktorské studium mě umožňuje pracovat doma u počítače, a tak se po probuzení po 10h přihlašuji na stránky, kde mám na neveřejném chatu virtuální rande s Haničkou.

Během kecání proklikávám stovky popisků fotek od Syky, abych byl později jí a Alicí sprdnut za to, že nekomentuji, a to jsem své moudro přidal do dobrých pěti diskuzí. Komentáře lze téměř rozlišit bez použití pomocného ksichtíku vedle. Každý jistě uhodne sám: originální smajlík s čokoládou = ?, sýkorky a drobečky, většinou pod mostem s něčím ukradeným = ?, gramatický koutek = ?, podnět ke gramatickému koutku = ?????, zažloutlá soukromá akce = ?, komentáře na nelogické úrovni = ???, chlípný dvojsmysl (chlípný jednosmysl) = ?.

Mezitím se na mžik přihlásí Pepa, aby ho na mrk vystřídal Lukáš, pár lidí přijde zamávat, což způsobí nutnost přepínání chatu a výkřiky do tmy. S jakou radostí píší články, s takovou lhostejností přeskakuji ty ostatní, natož z akcí, na kterých jsem nebyl. Ještě, že všichni nejsou takoví, a tak si aspoň někdo přečte ty moje. Podobná situace je u fotek, přeci jen zakládající Lukášovo foťák není jediný v činnosti. Takže většinu nijak nepopsaných fotek spatřím sotva v náhledu. A to je na stránkách asi to nejlepší – zabaví se tu spousta lidí podle svého – fotiči(čky), čumiči(čky), popisovači(čky), kecači(čky), psací(čky), čteči(čky), ... a v neposlední řadě umožní dvou zamilovaným ve vzdálených městech aspoň náznak společně stráveného času.

Mžik a mrk a mžik a je tu devátá, Haničce končí čtrnáctka na letišti a mě desítka na stránkách. Tak zase příště...

Eggy

Tři roky. V dlouhém lidském životě je to krátké, skoro zanedbatelné období. Ano, stránky zatím existují „pouze“ po tuto krátkou chvíli. Přesto si už ani nedovedu představit, jak bych na tento uplynulý čas vzpomínal, kdyby tu nebyly. Snad každému připomene obrázek s hromadou komentářů či dokonce celý článek zážitky z nejrozmanitějších akcí tak, jako by to bylo teprve včera.

Pokud slyším, že jsem „otcem“ stránek, zní to hezky, ale po pravdě nevím, zda to má nějaký velký význam. Po technické stránce jsem to opravdu já, kdo stránky „vyrobil“. Ale udělat z nich to známé, teplé, žijící místo, kam se všichni rádi a velmi často koukáme, to jsme dokázali všichni společně. Čím dál víc se na nás valí problémy života a definitivně nás opouští ta skvělá bezstarostnost, proto potřebujeme tohle místo. Už nikdy se nebudeme setkávat tak často, jako v dobách studií, a proto si myslím, že úloha stránek teď přechází pomalu k plánování a domlouvání se na tom, co spolu někdy podnikneme.

Nelze si také nepovšimnout, že i lidé se mění, přicházejí a odcházejí. O to víc poznávám skutečné kamarády, kteří, ačkoliv je už zdaleka nevidím každý den, jsou vždycky naladěni na podnikání téměř čehokoliv: výletů, dovolených, vod, lyžování, táboráků, ...

Pro mne je nyní ohromně cenná ta naše zdokumentovaná historie, kterou tak rád prohlížím. Říkejte si co chcete, nevím, zda je to jen náhoda či to se stránkami souvisí, ale takhle skvělé, pohodové, pestré a plné tři roky jsem ještě nikdy nezažil.

A děkuji za ně všem těm, kteří stránkám onen život vdechli, tedy vám, kamarádi.

Lukáš

Když na sklonku svého života,
stvořitel položil základní kámen,
stránky spatřily světlo světa,
kmet pokřížoval se a řekl ámen.

Čtvrtý rozměr zhmotnil myšlenky,
názory, idee a lidské vzpomínky,
příběhy, osudy, chaty a porady,
prostě dal členy dohromady.

Dal zmapovat vztahy, denní noční tahy,
bombové akce, soukromníky záhy,
lid, co se zná krátce, i archivní vlády.

V pixelech vysvítíl celé dějiny,
vývoj od zárodku FY rodiny,
pomalý růst a stav po imigrační vlně,
zvládají servery i greenhorns téměř plně.

Surfovat dá se oživlou minulostí,
nacházet v životech spoustu souvislostí,
statisticky zachytit všechny její závisláky,
a ti kteří zřídka zavítaj, tak ty taky.

Možnost být tvůrcem budoucí kultury,
buňkou sociální struktury
ve věku mládí, bouře a vzdoru,
ve stáří aspoň zírat do monitoru.

Stránky sbírají naše výtvořky,
a žerou čas, ty malé potvořky.
Přemýšlel praotec, když poklepal na grundstein,
že zrodí se kříženec Adam Eva Frankenstein?
A že jak ten čas letí, zachytí snad i čtvrté tisíciletí?
No co si budem ještě vyprávět,
nám zítra ukáže náš virtuální svět.

Hlavní myšlenka je znát navenek,
svým podpisem stvrzuje spříznění i Zdeněk.
Bez stránek bychom se nudili do noci,
nebylo by nám pak už od chlastu pomoci.

Alík & Zdeněk

Seminární práce z předmětu Gerontologie

rozbor specifik v komunikaci skupiny potenciálních gerontů zvané ForeverYoung

Skupina potenciálních gerontů, sama sebou nazývaná ForeverYoung (dále již jen ForeverYoung) je typickým příkladem gerontoflie a díky tomu, že má autor této práce do této skupiny volný přístup, stává se tak dobrým studijním a demonstračním objektem v této práci popsaným.

Celá komunita komunikuje prostřednictvím stránek foreveryoung.mikulasske.cz a na specifika této komunikace se tato práce zaměřuje.

Komunita

ForeverYoung je komunita relativně uzavřená. Členy sice přijímá, ale velmi zvolna, zpravidla až po nějakém společně stráveném pobytu. Důsledkem čehož nedochází k narušení křehké rovnováhy uvnitř. Jako typická komunita gerontofilů i ForeverYoung vytváří členům sdruženým uvnitř jakousi iluzi mládí, či řekněme přesněji iluzi nepřicházejícího stáří. Tato iluze by však mohla být lehce narušena infiltrací komunity někým opravdu mladým, ale také třeba člověkem vyspělým, leč nepředstírajícím trvajícím mládí.

Specifické projevy

Tento odstavec se zaměří na několik specifických projevů gerontoflie u ForeverYoung, které by se daly hledat obecně i u jiných gerontofilických skupin obecně:

1. úvodní stránka, kam se mohou dostat i nepřihlášení, tj. nečlenové ForeverYoung
 - a. již první slova poukazují na přímou podstatu. „Je mi 23 let a právě z tohoto důvodu jsem se na sklonku svého života rozhodl...“

Zde je nutno zdůraznit, že autorovi těchto stránek již dávno není 23 let. Zajímavý je i zdánlivý rozpor mezi relativně mladým věkem a obratem „na sklonku svého života“ sice vyvolává dojem nadsázky, ale ve skutečnosti poukazuje na skutečnou hloubku problému těchto gerontofiliků. Tento rozpor se objevuje i dále například v poukazech na zanechání životního odkazu.
 - b. a specifický je i postoj k nepřihlášeným uživatelům (tj. nečlenům), kterým je sice povoleno prohlížet i další stránky (zde ale nutno zdůraznit, že jen některé!), ale upravovat obsah nemohou. Dalo by se to vyjádřit také jako „Podívejte se jak jsme aktivní (tedy mladí), ale nenuťte nás dívat se na vás.“
2. akce a všechny podstránky a operace spojené s nimi
 - a. již zběžný pohled na levý sloupec s akcemi postrádá veškerou chronologizaci. nejde určit datum (a to ani rok) konání akce, protože se zobrazují pouze názvy akcí. Toto považuji za velice rafinovaný pokus obejít realitu.

- b. nejde dokonce ani v levém sloupci určit, které akce již proběhly a které se teprve budou konat, což opět přispívá k jakési nadčasovosti.
- c. a vrcholem všeho je vlastní stránka s akcemi, kde místo aby na každého člena „vybafla“ skutečnost v podobě všech akcí, které se budou konat, ale hlavně i opravdu všech těch, které se již konaly a on si tak uvědomil to neúprosně dlouhé časové období, je stránka prázdná.

Všechny akce jsou schované pod filtry, ale opět se opakuje to samé, takže místo aby po výběru např. „Akce - Filtry - Podle data konání - 2005“ se objevil seznam všech akcí v roce 2005, objeví se pouze další kritérium filtrování na jednotlivé měsíce a po jeho výběru se konečně objeví konkrétní akce. Tím je dosaženo, že žádný člen nemusí být konfrontován se skutečným stavem (aktuálně 154 akcí).

- d. a dalším aspektem iluze nadčasovosti je i porušení kauzality, tedy přidávání pouze akcí, které se budou konat tím, že jsou přidávány i akce již dávno uskutečněné. A to i již před mnoha lety! tím dochází k opětovné iluzi, že se vlastně takovéto akce konaly nedávno. Příkladem budiž například v roce 2006 přidaná akce Vltava 2000.

3. vlastní komunikace, speciálně pak výrazové prostředky

- a. komunikovat je možno jak v chatu, tak v jednotlivých diskuzích k akcím či např. i fotkám.
- b. zde opět dochází k porušení časové kauzality, protože se diskutuje jak u akcí budoucích, tak i u akcí uskutečněných a díky prvku porušení časové kauzality popsáném v bodě 2.d) i u akcí již opravdu časově velice vzdálených.
- c. dalším specifíkem je používání specifických piktogramů (slangové označovaných jako smajlíky). Málo příspěvků se bez těchto piktogramů zcela obejde. Dochází tím k určitému odlehčení při vzpomínání na staré akce.
- d. dokonce některé příspěvky zcela postrádají text a informační hodnotu nesou pouze tyto piktogramy.
- e. a typická je i oblíbenost určitých druhů piktogramů, kde převládají veselé motivy (od neškodných až po vyloženě patogenní), přes alkoholické (alkohol je typickým projevem gerontofilů, zřejmě opět díky jeho účinkům na paměť) po vyloženě agresivní (např. různé střílející piktogramy).
- f. celá problematika by se dala shrnout jako obcházení skutečnosti, že bych musel něco vyjádřit, něco co si ani já sám nechci přiznávat tím, že tuto skutečnost nahradím něčím neškodným, v tomto případě tedy nějakým piktogramem.

Závěr

Dalo by se popisovat ještě mnoho dalších specifik a projevů ForeverYoung. Žádný popis však nenahradí vlastní zkušenost a proto doporučuji všem dalším gerontologům, aby infiltrovali podobné skupiny gerontofilů. Takto získané vědomosti jsou opravdu nenahraditelné a autor této práce musí konstatovat, že všechna zde popsaná specifika jsou nikoliv nepříjemná i při poznávání v praxi a na vlastní kůži.

Pepcza

Vše nejlepší k třetím narozeninám!

Doufám, že za rok přibude další „letokruh“ a budeme slavit další narozeniny.

Seif

Seznam akcí

Název akce	Datum konání	Účastníci
2000 - 2002		
Vltava 2000	20.8. - 26.8. 2000	Daeron, Eggy, Foona, Hanička, Jitka, Kačka, Luďa, Lukáš, Pepcza, Pět'a, Sejf a Syky
Vltava 2001	20.8. - 25.8. 2001	Burák, Eggy, Jitka, Kačka, Linda, Lukáš a Syky
Víkend na chalupě u Buráka	15.2. - 17.2. 2002	Burák, Eggy, Foona, Jitka, Kačka, Kát'a, Lukáš, Míra a Syky
Dovolená na chalupě u Buráka	8.7. - 10.7. 2002	Burák, Eggy, Jitka, Kačka, Lukáš, Pět'a a Syky
Syky chalupa poprvé	22.8. - 25.8. 2002	Burák, Eggy, Jitka, Kačka, Lukáš a Syky
2003		
Dolomity	30.1. - 4.2.	Kát'a, Lukáš a Syky
Únorové oko	8.2. - 8.2.	Burák, Eggy, Foona, Kačka, Kát'a,
Cyklovýlet+grilování	8.5. - 10.5.	Burák, Eggy, Hanička, Kačka, Kát'a, Lukáš, Míra, Syky a Zuzka
Nohejbal + táborák Bolevák	22.5. 19:00 - 1:00	Eggy, Foona, Kát'a, Lukáš, Pepcza a Tomáš
Volejbal + táborák Kameňák	28.5. 18:00 - 1:00	Burák, Eggy, Foona, Kačka, Kát'a, Lukáš, Syky a Tomáš
Zahrada - plánování Korsiky	7.6. - 8.6.	Eggy, Hanička, Kát'a, Lukáš a Syky
Vltava	17.6. - 22.6.	Eggy a Hanička
Výlet Radnický potok	21.6. - 21.6.	Kát'a a Lukáš
Korsika	28.6. - 11.7.	Burák, Eggy, Hanička, Kačka, Kát'a, Klára, Linda, Lucka, Lukáš, Pět'a a Syky
Cyklovýlet po Šumavě	16.7. - 20.7.	Kát'a a Lukáš
Cyklo-pěšo-Františkovy Lázně	17.7. - 20.7.	Eggy a Hanička
Grilování Vejprnice	26.7. - 27.7.	Eggy, Hanička, Kát'a, Lukáš a Syky

Název akce	Datum konání	Účastníci
Cyklovýlet po Čechách	27.7. - 5.8.	Burák, Eggy, Kačka, Kát'a a Lukáš
Sejfova chata	6.8. - 7.8.	Burák, Eggy, Kačka, Kát'a, Lukáš, Míra, Nina, Sejf a Syky
Vltava	19.8. - 24.8.	Burák, Eggy, Jitka, Kačka, Kát'a a Lukáš
Žilov	26.8. - 29.8.	Eggy, Hanička, Hurvi, Míra a Syky
Výlet Radyně+Rotunda	4.9. - 4.9.	Kát'a a Lukáš
Slepá kolej	4.9. - 4.9.	Eggy, Hanička, Hurvi, Kát'a, Lukáš, Míra a Syky
ZOO Plzeň	6.9. - 6.9.	Kát'a a Lukáš
Záříjová noční asi dvacítká	6.9. - 7.9.	Eggy, Jitka, Kát'a, Lukáš a Syky
Vejprnice (oslava narozenin)	12.9. - 14.9.	Burák, Eggy, Hanička, Hurvi, Kačka, Kát'a, Lukáš, Míra, Pepcza a Syky
Paneláková, povolená akce	20.9. - 21.9.	Eggy, Kát'a, Lukáš a Syky
Berounka	27.9. - 28.9.	Eggy, Kát'a, Lukáš a Syky
Šumava (Pancíř-Prenet)	4.10. - 4.10.	Kát'a a Lukáš
Žilovská kalba	10.10. - 12.10.	Eggy, Hanička, Jitka, Míra a Syky
Chalupa-Český les	24.10. - 26.10.	Burák, Eggy, Hurvi, Kačka, Kát'a, Lukáš, Míra a Syky
Střela	1.11. - 1.11.	Kát'a a Lukáš
Šumava	15.11. - 17.11.	Kát'a a Lukáš
Plzeň a okolí (Den studentů)	17.11. - 17.11.	Eggy a Hanička
Výlet na Krkavec	22.11. - 22.11.	Eggy, Hurvi, Lenka a Syky
Slepá kolej (9 let)	27.11. - 27.11.	Eggy, Hanička, Hurvi a Syky
Silvestr 2003 v Českém lese	29.12. - 2.1.	Burák, Eggy, Hanička, Kačka, Kát'a, Lukáš, Míra, Nina, Sejf a Syky

Cyklovýlet + grilování

Začátek: Čtvrtek 8.5.2003 11:00

Konec: Sobota 10.5.2003 16:00

Účastníci: Burák, Eggy, Hanička, Kačka, Káťa, Lukáš, Míra, Syky a Zuzka

Krásné počasí, tak proč se neprojet na kolech. Plus grilování u Syky a večer u Hanky tvoří skvělou akci...

Jak náš výlet viděla Zuzka

8. května 2003 – Grilovací dobrodružství s Joudou a Troubou

V 10:01 mám být u Syky ve Vejprnicích. Přijíždím trochu dřív – už je tu Lukáš (Jouda) – toho Joudu mi právě poradil Eggy – ten dorazil o pár minut pozdě. Již lezem ven z baráku. „Já vyzkouším pevnost tohoto křoví,“ šklebí se Jouda a opírá si svůj pekelný stroj o okrasný keř na Sykyny zahradě. Hned při vyjetí jsem do Joudy málem napálila. Míříme do Radčic – na odbočce potkáváme nějaký cyklisty. „Ty vemem, ty vemem“, řve Eggy (ve skutečnosti to řval Jouda – poznámka přepisovatele) vzrušeně a přidává. Řítíme se šílenou rychlostí kolem nich, auta troubí, brzdy skřípou, ale nás nic neodradí. Zvítězili jsme. „Ten poslední cyklista byl nějak přešlý mrazem,“ hejká Syky. Měl totiž na sobě bundu i šustáky. My jedem téměř nazí. Má být 30°C. Za Malesicema se k nám přidává Hanka. Má hlavu oranžovou jak čerstvý pomeranč. V Touškově Jouda tvrdí, že zná zkratku na Buben. Jedu za ním, ostatní zaostávají vzadu. „áááá...“ křičím při odbočování z prudkého srázu, Čekáme, jak to zvládnou ostatní „ja...ja..jaáá...“ řve Syky a v okamžení leží v prachu pole. „Škoda, že jsem neměl foťák v pohotovosti,“ skoro brečí Jouda (to vůbec není pravda:) – poznámka přepisovatele). Razíme dál. V Bděněvsi já a Jouda čekáme na ostatní už čtvrt hodiny. „Buď se tam koupou pod lávkou s kolama, nebo se ztratili,“ směje se Jouda. Dáváme jim půl hodiny. „Už jsme se chtěli opalovat!“ volám na ně. Před chvílí projelo kolem pár cyklistů. „To nebudou oni, jedině, že by Syky narostl knírek,“ řehní se Jouda na celé kolo. „My se ztratili,“ vysvětluje Syky zpoždění.

Pokračujeme šílenou cestou lesem – velmi úzkou. Eggy se natáh. Ale takovým způsobem, který se nedá ani popsat. Následuje úzká stezka plná kořenů, prohlubní, louží i bláta (ale zkratka to byla – poznámka přepisovatele). Každou chvíli někomu z nás podjeze noha či kolo a naše držkolety nemaj konce. U údajně pitného potoka je cedule: Zde se smrtelně zranil náš kamarád Joe Máňa z trampské osady „Tornádo Vejprnice“. Tuto informaci mi poskytl Jouda výměnou za to, že Joudu zruším, takže Lukáš. Zbytek naprosto zbytečně protestuje. „Já tu budu mít taky takovou destičku?“ zazářila Syky chtějí se zřítit dolů. Pud sebezáchovyji ale zachránil. My jen čekali, co udělá. „Mně se rozbila bota,“ úpím nad přetřhlým pásečkem u mých trekingových trepek. Musí se to něčím přivázat. „Nebo si vem ponožku,“ radí mi odborně Eggy. „Tak mi ji půjč. Ještě že mam s sebou tu spermii,“ zazářila jsem a vyndávám spermii z brašny. Trhám ji ocásek a převazuji jí botu. Ostatní jen zírají a závidí mi originální boty. Pokračujeme dál.

Na Bubnu čekáme na Lukáše. „Dejte si svačinku, hledam tacháč,“ přišla SMS. Jdem radši do hospody. Teď sedíme u stolu a přemýšlíme, kam dál. Lukáš furt něco mele o zele-

né vlně. „V prosinci má být dálnice tady... a tady,“ blouzní dál. Spermie drží. „Já bych zase zavedl Joudu, už je to nudný,“ říká Eggy. Jouda reaguje, že mam místo Eggyho zavést Trouba. Prej se to dobře rýmuje. Teď se baví o žrádle. Jouda a Trouba se mají rádi. „Slepice se nakrmí snadno,“ šklebí se Trouba. „Nám slepice ukradly lžíce,“ přidává se do debaty Syky. Martina Ulrychová mi píše, jestli tu vaří, aby se vyvlékla z oběda. Dohodli jsme se, že se z toho nevyvlíkneme, naopak přijedem my na oběd k ní. „Neni to do kopce?“ děsí se Hanka. „Neboj,“ říkám, „nic než rovinku tam nepotkáš.“ Řítíme se do Plešnic.

„Jé, čau Zuzko, vy jste tu? To si musím jít aspoň namalovat linky, aby se mě nelekli,“ pronesla Martina ve spěchu a mizí v koupelně. Půl hodiny po ní není ani vidu ani slechu. Pepa mezitím vozí náky dřeva, je naší přítomností velmi překvapen. Jásá, že konečně využije celý pekáč k výrobě polívky. Jestli se to tak vůbec dá nazvat. „Do vody flákáme dvě fazolový polívky, čtyři vejce, pět pytlíků reže, špagety, pytel mražený zeleniny, spoustu druhů koření... trvá skoro půl hodiny, než se to začalo vařit. Ostatní si zatím hrajou s hračkama tříletého Honzíka. Všichni jsme tak hladoví, že se na ten výtvar vrháme jak na válečnou kořist. „Já už tam nemam vodu,“ stěžuje si Hanka. „Tak si tady dolej,“ radí Eggy a podává Hance své pití.

Naše putování pokračuje na hráz. Do Pivní pomoci. Lukáš se jediný ponořil do přehrady. Já se Syky si kupujem lízátko. Je děsně kyselý, naplněný nekvalitní žvejkačkou. Dále přelézáme přes lávku – bez Lukáše, ten jel hledat svůj starý, dobrý, věrný tacháč (měl jsem na něm ujetu 11000 kilometrů, bůůů – pozn. přepisovatele). Jasně, že jej nenašel. Vracíme se přes Touškov, Malesice, z nich do Křimic, až jsme skončili ve Vejprnicích. Hanka se odpojila v Malesicích. Syky má u garáže divoký, hlídací kaktus. Zatímco si Eggy opřel kolo o okrasný keř, okusila jsem kaktusovy ostny. Strašně krvácím a později mizím v koupelně, kde se marně snažím ránu dezinfikovat. „Neni jedovatej?“ ptím se. „Já nevim,“ pokrčila Syky lhostejně rameny. „Takže když mi upadne noha, tak víte proč.“ Eggy stále pozoruje okrasný keř. Zkoumá, co vydrží. „Musí se naučit být odolný,“ mumlá si důležitě pod vousy, které by potřebovaly oholit. Začínám porcovat kuře. Jsme s Eggym sehraný tým, když naši spolupráci vidí Burák, neodvažuje se do toho mluvit. Je úplně oslněn. Kuře končí v grilu. Lukáš mi odborně radí, jak upéct správně klobásu. Tu první jsem spálila. Skoro. Burák vypadá, že se do ní co nevidět pustí. Teď se snaží přehazovat akordy na kytarě. Tvrdí, že to umí pomalu. „Bacha na žumpu, je otevřená,“ kvílí Syky varovně. Jsem zvědavá, kdo tam spadne první. Syky s Kátou by to potřebovaly – měly totiž problémy s hašením grilu. Málem jsme uhořeli. Syky volá Hance. „Ufíčka snědla dv vejce,“ začíná rozhovor. „Že jsi namazaná – to neřid... a bez papírů... nebo víš co? Radši řid. Co? Slepice měly o vejce míň, protože neměly vodu...“ dál se rozhovor nedá komentovat. „Cítím kouř,“ funí Eggy. Naše Syky se právě snaží skloubit tancování s otvíráním vína. Páčí... páčí... 10 minut... 30 minut... „Joóóóó...“ řve vítězně, když zátka vylítla po hodinovém úsilí ven. „... a na to... se napijem!“ hraje Lukáš s Eggym každou chvíli. Tak pijem. Eggy jde do baráku pro telefon. „Kde že je ta žumpa?“ zní jeho první otázka. Klikatou cestou jde do tmy... mizí. Už se vrací. Visí na něm toaletáky a hovna. Nechápu, jak se moh vyhrabat sám. Eggy je napřed. Jouda nestíhá Troubu. Syky v půl jedenáctý zalévá své ubohé kytky,

které stejně v její péči tak strádají, že už se nedají zachránit. Muf muf. „Točíš, točíš a špunt leze a leze, teď leze dovnitř... leze korek po železe... We are the Champions...“, zpívá opět Syky. „Já jsem našel žumpu,“ řve Burák, řítící se do tmy. Muf muf. „Pěkně nasněží,“ řve Eggy... „asi do věží,“ připojuje se Burák. 11:30 – Syky opět zalévá polomrtvou kytku, třeba doufá, že vstane z mrtvých. Šla dělat kafe. „Jdu jí poradit, jak se to dělá,“ křičí Burák. Teď dejchnul Eggy na komára – ten se ožral a odletěl cik-cak... Syky se prozměnu rozmachuje laťkou. Asi chce někoho trefit. „Náhodou jsme jeli a mělo to ještě dvě kola.“ chlubí se. „kroužili jsme po kruhovém objezdu, až mi bylo blbě,“ říká Burák. Celá banda se ve 02:32 do Sykyny doupěte.. (tak to tam skutečně je napsáno, asi měla pisatelka malou krizi... – pozn. přepisovatele). Burák vypadá jako náš šéf v práci. Jen, když se zasměje, je to zas Burák. „Pam, pam padam pam,“ zpívá zas Syky, chytající komára, který dostal chuť na její sladkou krev. 03:34 – Syky zalévá kytku... Všichni již šli spát. Jen vytrvalí jedinci – jako Eggy, já + malá Syky jsme vytrvali u kytary až do čtvrt na pět ráno. Ráno Syky zalévá kytku. Už je tak přelitá, že pomalu, ale jistě plesiví.

9. května 2003

Vstáváme po deváté. Upadla mi z lednice Eggyho paštika. Letí střemhlav dolů už podruhé. „Tak ji sem dej,“ rezignuje Eggy, „přímo si říká o to, abych ji sněd.“ Já si dělám jogurt s misli a Syky se nacpala přesnídávkou pro kojence. Udělala jí velmi dobře. Ve dvanáctjedu domů, беру vepřový a čekám, až mi Syky prozvoní. Nezklamala – má opět půl hodiny zpoždění. Když se konečně ozval můj telefon, hledám Syky s Lukášem a Eggym před barákem. Nikde nic. Potkávám je až na Karlovarské. „Jedem do Žilova, vemem to zkratkou,“ těší se Lukáš. Plazíme se nahoru k lesu po betonce, projíždíme rozcestí na Krkavec a řítíme se z kopce dolů. Nakonec zjišťueme, že jsme jen dva – já a Eggy. „Víš jistě, že jedem dobře?“ ptám se. „No... já bych řek,“ ohlédl se, „asi ne, dáme jim půl hodiny.“ „Syky jede pomalu,“ říkám. „Že by až tak?“ Ještě chvíli čekáme. Ocitli jsme se v jakémsi – jak tvrdí Eggy – dřevorubeckém dvoře. Jsou tu stohy palet s hoblinama. Vyrážíme dál s tím, že prostě do toho Žilova nějakým způsobem dorazíme. Eggy vytáh na rozcestí mapu. „Tady je hovno,“ protáhl zklamaně čelist. „Já bych jel na konečnou čtyřky a pak do Ledců.“ „No jo, jenže my nebudem žádný mejdla a pojedem lesem,“ protestuju. „Když myslíš...“ Vyjíždíme na hlavní silnici, dále pokračujem po šípce. Kopec je táhlý a nudný. Jedeme takovým lážo-plážo stylem, projíždíme Ledce, už, už se blížíme k Žilovu... v tom se na kopci před námi vynořila Syky s Lukášem. Doháníme je a k Hance přijíždíme společně.

Chystáme se na procházku. Na Eggyho se usral pták. Začíná pršet. Naštěstí jen lehce. Syky si hraje na Tarzana, snaží se viset na větvi. Po chvíli Tarzan málem spadl. Míříme zpět do baráku. Akorát přijel Míra. „Já jsem tu zprávu dostal pozdě, takže mam s sebou spacák,“ tváří se nešťastně, že ho musel véze na kole v báglu. Hned při příchodu ho Lukáš umlčel – aby neřekl výsledky hokeje, který se nám nahrává. Muf muf. Ignorujem všechny telefonáty a jakékoliv jiné zdroje zpráv. Míra asi pude ven do deště. Má totiž neustálé

tiky, něco nám prozradit. „Mohli by nám dát vlastní půlku bahna,“ básní Syky. „Nebo kus ledu,“ přidává se Lukáš. „Teď maj čas na rozpinkání?“ žasne Míra. „Ne, jen při zvláštních příležitostech,“ odpovídá Eggy. „Čistej průstřel,“ řve Syky. „Třeba je zraněnej,“ dumá opět Míra. „Pokud si ten brankář nevěří, tak je to blbý. Třeba už je mu blbý, že pustil ty tři góly,“ pokračuje. „Jdi ven!“ křičí Hanka na brankáře. „Kdybych mohla jet přes moře, tak je to zkratka, vypadni Syky, kvůli tobě dávaj góly,“ rozčiluje se dál. „Potřebujeme se probudit,“ zní komentování z televize. „Hlaváč nedal,“ řve... „Sup taky ne...“ vydechl. Ano Duda, už je tu Duda – Duda je Plzeňák. „Já Dudu nesnáším,“ mračí se Syky. „A není to Ariela?“ ptá se Hanka. A zase Duda. Právě leží někdo rozpláclej u branky na ledě – Straka – góóóóó – Reichl. Stav se zlepšil na 3:1 pro Kanadu. „Ožili jsme,“ zní televize. „To záleží na tom, kou fandíš,“ napadlo Míru. „Kdybysme nedostali ty tři, tak vedeme,“ povzbuzuje Lukáš. Góóóóó!!! 3:2. Zapíjíme griotkou – zase Reichel. „Špačku, Srpe nebo Strako... dej gól...“ volá Syky na hokejisty v televizi. „Hele, ten Kanadan Heatly je asi teplej, né?“ zjišťuje Míra – „góóóó... 3:3 Hejduk.“ Došlo na slivovici: „My ráno bude mlejt, ani si nevzpomenem po čem,“ chechtá se velmi rozjařená Syky. „Góóóó... a sakra, to bylo do naší brány, tak na to pijem mlíko.“ Duda, ty jsi debil,„ zuří Syky. „Rozbíte už Dudovi někdo tu hubu,„ Kvůli němu totiž nehrajem přesilovku. Muf muf. „Rozhodčí neumí chytat,„ zírání Syky. „To bude tím, že není brankář,„ komentuje Hanka. 5:3. „Ale co tam dělaj naši hráči, to nevím. Kde jsou naši obránci, těžko říct,„ říká televize. „Je tam spousta bílých hráčů...„ zjišťuje Lukáš. „To nejsou hráči, to je led,„ opravuje ho Eggy. „A vite co je nejhorší?,“ pokračuje Lukáš, „že když teď prohrajem, tak nemůžem do finále,„ „Neměl by být suchý (?) referát,„ vypráví Syky nějakou svou příhodu. Gól – 6:3. Tak na to nepijem ani to mlíko. „A na samostatný nájezdy se kouknem,„ dupla Syky. „Na ty, který tam nejsou?,“ zajímá Hanku. „Jouda to vypnul,„ stěžuje si. Góóóóó – 6:4 – Duda!! Dáváme si na to křupku. Góól – 7:4, zase křupku... „Prošel mu puk mezi betony,„ zní komentování. Góól – 8:4... hrůzou pijem víno. Já jdu na záchod. „Deset! Deset!,“ řveme škodolibě – až zuřivě. Konec zápasu. „Bratranec v Kanadě má radost,„ utěšuje se zbytečně Syky. „Ten nemá dva zuby,„ vejrání na slenského hokejistu. „Na druhym konci je opravdu konec,„ pronesl Lukáš.

Mírovi rupla struna. Kolem jedny ráno razíme na procházku. Míra se právě hlásí, že k té struně obětoval nehet. Vzdalujem se po tmě ze Žilova a zkoumáme Krkavec, jestli je to opravdu on. Syky šplhá na značku. Není k udržení. Pak jí došly síly, tak ji začla vythrávat. Blížíme se k autobusové zastávce. „Může nás sebrat záchytká, když s sebou táhnem flašku vody?,“ přemýšlí nahlas Hanka. Na protější zastávce jsou lidi. „Kdy jede autobus?,“ zajímá Míru. „V pondělí ráno,„ Při návratu chcem jít do školky na kolotoče. Je zamčeno. V jednom okně se svítí. „Pšššt,„ nabádá Eggy. Míra se hlučně, jako slon, vysmrkal do kapesníku. Mizíme pryč. Chystáme se spát. Syky si vzala do postele flašku. Nepomohlo jí ani to, že jí Míra při procházce málem vymáchal hlavu pod pumpou. Potřebovala by zchladit.

sepsala Zuzka, ze sešitu přepsal Lukáš

Zuzka

Když máš takovej hlad, vem si alobal

Vrcholové foto vrcholného týmu

Volejbal + táborák Kameňák

Začátek: Středa 28.5.2003 18:00

Konec: Čtvrtek 29.5.2003 1:00

Účastníci: Burák, Eggy, Foona, Kačka, Káťa, Lukáš, Syky a Tomáš

Klasický volejbálek na Kameňáku plus klasický táborák na Kameňáku:-))

Stručný přehled událostí

Na naše oblíbené místo přijíždím s předstihem asi dvou minut a jak jsem předpokládal, nikoho zde ještě nenalézám. Po chvilce přijíždí Tomáš a dáváme se spolu do řeči ve snaze zabít dlouhou chvíli čekáním na opozdilce (tj. na všechny ostatní). O 7 minut pozdě přichází poněkud tlustší Káťa se čtyřma rukama a již z dálky docela věrně napodobuje Eggyho (Eggyův, Eggův??) smích. Eggy se z ní nakonec vyklube a začínáme si pinkat. Za chvíli dorazili Burák, Fůňa a někteří „cizáci“, nakonec přijíždějí Syky a Káťa.

To ale již chvíli hrajeme volejbálek, vtipně jsme si vybrali hřiště neobsahující hromadu písku. Pokud něco opravdu nemůžu říct, tak to bude tohle: „Šlo nám to skvěle.“ Ale sranda byla, tak co. Některé z nás velice obtěžovaly malé mušky, které kolem nás tvořily doslova hejna.

V půli hry si Eggy půjčuje moje kolo a tryskem ujíždí do hospody a pro pivo to není. Když se asi po 20 minutách vrací, očekávanou úlevu v jeho obličejí nenacházíme. Prý ho hrozně bolí břicho. Na otázku, proč jel až do hospody, když mohl navštívit opodál stojící neobyčejnou budku „Johnny Servis“, nám neodpovídá.

Asi tak v půl deváté jsme usedli k ohni a pustili se do buřtů. Eggy nejprve všem přítomným nabízel svoje zásoby vína (2x 1.5 litru), aby se do nich po chvíli pustil také (asi ho už přestalo bolet břicho). Pak jsem začal hrát na kytaru a to byl zřejmě svolávací signál po všechny mouchy, mušky, muchničky a komáry z okolí. Začaly útočit ne ve dvou, ale ve stovkách a bez varování. S vypětím sil jsem dokázal zahrát tak šest písniček a musel jsem se vzdát.

Po odchodu Tomáše a cizáků a Buráka s Kátou jsme namátkou prováděli následující skopičiny: hráli jsme vybíjenou, Syky lezla na sloup, Zvedám Syky do výše, hraju Forever Young nedokončenou, zamykáme kola a razíme vstříc Kolomazné peci. Po návratu nasedáme na kola a odjíždíme vstříc domovům. Eggy a Fůňa zůstávají v hospodě na Kameňáku, kde se zvenku dívají na fotbal v televizi uvnitř, já, Káťa a Syky odjíždíme vstříc Doubravka.

Co všechno se stalo při naší noční jízdě sepsala Syky:

Lukáš

Noční cyklo-odjezd domů

Je 11 p.m. čili 23:00 (SEČ), právě jsme dorazili od ohýnku, tedy spíš od několika žhavých uhlíků, k hospodě na Kameňáku. Eggy s Fůňou nahlížejí dovnitř oknem, aby zjistili výsledky fotbalu (Milán s Turínem). Po chvilce mžourání skrz okno zjistili, že stav je 0:0

a tak tam zůstávají dívat se ještě na penalty. My (Lukáš, Káťa a já) je tam zanecháváme svému osudu a vyrazíme vstříc svým domovům.

Nasedáme tedy na kola a vyrážíme kolem rybníků směr Doubravka. Všichni rozsvěcujeme zadní blinkačky, Lukáš ještě přední světlo, když jede vepředu. Věříme mu tedy, že něco vidí a jedeme za ním, orientujeme se pouze podle jeho zadní blinkačky. Kupodivu jedeme stále po cestě a kocháme se osvětlenou Plzní, jak se zrcadlí na hladině rybníka.

Lukáš nám chce ukázat zkratku, rozjede se tedy rychle směrem dolů z nějakého kopečku. Rychle prý proto, že chce vyjet do protisvahu zpět na cestu. Jedem tedy pomalu za ním. Najednou se ozve křupání větvíček a Lukášovo kolo se rázem zastavilo. On totiž vjel do nějakého roští a tak tak, že nepřelítnul přes řídlíka. S Kátou jsme skoro smíchy spadli z kola. „No jo Lukáši, to jsou ty tvoje zkratky!“ Lukáš se sice hájí tím, že ta zkratka tady vždycky byla, ale my mu nevěříme.

Jedeme dál a úspěšně se vyhýbáme několika závorám přes cestu. Sjíždíme z Bílé Hory k Berounce. Káťa prohlásila něco o tom, že je to tu o ústa i za denního světla a vrhá se střežhlav dolů po cestičce za Lukášem. Jedu o něco pomaleji za nimi. Dole je nájezd na lávku přes řeku blokován dvěma tyčemi, což já zjišťuju až na poslední chvíli, ale naštěstí jsem se úspěšně střelila mezi ně. Ale bylo to jen o chlup.

Naši pozornost upoutala druhá lávka přes Berouнку, vede tamtudy nějaké potrubí. Rozhodli jsme se jí přejít. Lukáš dělá pár fotek a už šplháme. Přidržíme se ocelového lana nad námi a snažíme se nepropadnout do řeky dírama mezi rourou a železnými nosníky, na kterých roura drží. Docela zábava. Přemýšlíme, co by se stalo, kdyby nám podjela noha a mi se zřítily dolů. Radši tuhle myšlenku zavrhuje, protože by to určitě nebyl příjemný pád. Hrajeme si na opice a věšíme se na ocelové lano za ruce a za nohy. Lukáš málem propadl do řeky. Cestu zpět na druhý břeh volíme radši po lávce pro pěší. Ještě jednou se houpeme na ocelovém laně, od kterého máme černé ruce jak kominíci, a nasedáme zase na kola.

Káťa jede v čele a na křižovatce říká: „Teď doleva.“ Nějak jsem nepochopila, že myslí opravdu tu cestu doleva a ne rovně. Srážce jsme se ale díky brzdám vyhnuli. Ale to už dorážíme ke Kátě před barák. Dále pokračujeme v cestě jen Lukáš a já. Potkali jsme nějakého opilce na kole, tak tak se nám vyhnul. Nebo spíš mi jsme se mu vyhnuli jemu. U muzea se rozdělujeme a pokračujeme již každý sám vstříc svým domovům.

Cesta do Vejprnic proběhla dále bez potíží a domů jsem dorazila v 00:45 po necelestých dvou hodinách cesty z Kameňáku přes celou Plzeň

Syky

Jako v ZOO - zvíře a mříže

Zahrada - plánování Korsiky

Začátek: Sobota 7.6.2003 18:00

Konec: Neděle 8.6.2003 12:00

Účastníci: Eggy, Hanička, Káťa, Lukáš a Syky

Už několikrát jsem tam letos přespal, tak proč nepozvat kamarády s kamarády a nenaplánovat Korsiku??

Plánování Korsiky

Již z názvu akce jasně vyplývá důvod našeho srazu v 18:00 u Lukáše na zahradě (záminka se vždycky najde). Pan domácí dorazil pochopitelně jako první, aby ještě před naším příjezdem stihl poklidit v maringotce a rozdělat oheň. Již hodinu (!!) po domluveném termínu, tedy někdy kolem sedmé, se přihnala Syky na kole. Kdyby si jí Lukáš nevšiml, jak se žene kolem plotu, asi by frčela pořád dál. Prostě si nějak v rychlosti nevšimla výrazně červených vrátek... O chvíli později přišel Eggy s kytarou a velkým batohem. Oba nás vydatně zabezpečili po stránce Mullerálek – děkujeme (někteří více, někteří méně...). Co se dělo do mého příchodu nevím, ale rozhodně se nic neplánovalo. =====> Skutečný průběh akce

Dorazila jsem na kole asi v 19:45 rovnou z brigády, přičemž jsem své vyprahlé kamarády obdarovala termoskou naplněnou hnusně fialovou zmrzlinou, což jim nevadilo a divili se, že si nedám s nimi. Lukáš dopravil kornoutky a dokonce šlehačku. Kornoutky toho však moc nevydržely a Syky se s jejich (zanedbatelnou) pomocí vydávala za opravdovou sýkorku (či Sýkorku?), jen odletět. Ale to už mezitím dorazil poslední člen výpravy, Hanka, které musel Lukáš zacouvat ke hřbitovu!!! Ne, nebojte, u hřbitova se totiž nechávají auta a Hanka, která od něj zajela příliš daleko bohužel prý neumí rovně dlouho couvat. (... ženský... pozn. přepisovatele. Jejda jak já rád přepisuju:-)).

Syky s Hankou někde našly ladičku a zjišťovaly, jak moc falešně mluví. Hanka vše dovedla k dokonalosti, když si přilepila mikrofon na čelo. Moc jí to slušelo, ale falešně mluvila dál a tak jsme od zábavy upustili. Pokoušeli jsme se ještě přilákat Pellyho a Péťu, ale bezúspěšně. Pelly si má „tu svojí“, ale zrovna ji neměl... A samotnému se mu nechtělo. No a Péťa už prej byla na cestě, někde kousek za Tyršákem, ale tam ji rodina odvolala domů... A tak nás bylo 5.

V devět jsme s Lukášem začali připravovat špízy, které i po malé nehodě byly výborné a všichni se na ně vrhli. Během jejich konzumace jsme se skutečně (neuvěřitelně!) dopra-

covali k samotnému plánování. No...asi z hodinového úsilí, kdy měli všichni pohotově při ruce tužku a papír, se na Syky papírku krčilo „Vzít bombu a baterky“ a Eggy se může chlubit tím, že vezme 28 sáčků rýže. Toť vše. Asi umřem hlady nebo budou ženy vysílány na bobule a pánové zatím skolí statného Korsičana... (pánové spíš počkají na ty bobule... pozn. přepisovatele). Málem bych zapomněla – stihli jsme se ještě domluvit na další plánování. Bude se konat v hospodě, tak uvidíme, co užitečného si odtud odnese...

To už ale balíme své zípisníčky a načínáme kamarády, stěhujeme se blíž k ohni. Dále už vše probíhá dle naší známé a oblíbené tradice „víno,ženy,zpěv“ (každý preferuje to své..). Pro Eggyho měla tato akce veliký přínos – našel totiž své čtvrt roku pohřešované trsátko. Pokoušela jsem se namítnout, že v té době neměl ani kytaru, natož trsátko, ale prý ho měl... Eggy s Lukášem se nám několikrát „poprali“ a tak jsme byly svědkyněmi nezřízené pitky. Jestli jsem to správně pochopila, snažili se jeden druhého upít k smrti. Okolo 3. hodiny ranní se 3 členná expedice (Eggy, Syky, Hanka) záhadně vytratila a stejně záhadně opět vrátila. Kde byli, to ví jenom oni (a to ještě není jisté...). Lukáš si prý ještě opéká buřta, což už jsem zaspala. Chvíli na to (4:00) už to všichni balí a hurá do spacáků.

Některé z nás probouzí až ranní sluníčko a šustící Hanka, která odjíždí strategicky brzo. Čeká jí prý ještě rodinný výlet na Klínovec, který jí všichni móóóc závidíme. Nemohla jsem spát a tak jsem škodolibě pořídila pár důkazů o tom, že opilcova rána bývají krutá. Za chvíli odjíždí Eggy – neznámo kam a pak Syky k babičce na koprovku. Lukáš ještě chvíli dospával a pak jsme se dali do úpravy zahrady do původního stavu. Lukáš pálí hromadu roští poblíž ohniště, na což jsem se vydržela dívat vcelku dlouho. Byl to velice zvláštní proces sestávající se z neustálého střídání několika úkonů:

- Pořádně přiložit
- Běhat okolo a kontrolovat, zda nehoří přilehlé větve stromů přilehlé větve stromů
- Shánět kyblík s vodou
- Polévat ohniště
- Rozfoukávat oheň

Když jsem se vynadávala, vyrazila jsem za prací. Zjistit, jestli maringotka nelehla popelem, by mohl být námět k naší příští návštěvě...

Káťa

Vltava

Začátek: Úterý 17.6.2003

Konec: Neděle 22.6.2003

Účastníci: Eggy a Hanička

Kdo nebyl, prohloupil

Kdo maže, ten jede!

Abych na úvod vysvětlil, oč vlastně šlo, tak se jednalo o splutí Vltavy s nějakýma právníkama a pár dalšíma lidma, který zná Hanička bůhví odkud. Aby se mi pohodlněji psalo, budu používat jejich jména či přezdívky, ač asi nebudete vědět, o koho jde.

Původně jsem se této akce vůbec neměl zúčastnit, ale protože ta jejich partička měla sudý počet členů (což uznejte je hloupé, pokud se má jet v lodi po dvou) konkrétně 8 a potřebovali devátého, si na mě Hanička, po dlouhém výběru vzpomněla a pozvala mě. Nejdřív jsem odmítl, protože jsem měl v daný termín zkoušku, ale nakonec jsem se jí rozhodl odložit, což se mi nakonec podařilo až v poledne v den odjezdu. Také mi byla slíbena mladá perspektivní háček, ale až na místě jsem pochopil, že to byl povedený žert, protože jsem tam byl daleko nejmladší a považte i Hanička byla zhruba o pět let mladší než ostatní a to je co říct.

Den první, úterý: Plzeň – Vyšší Brod

Začátek opravdu stál za to. Vyjždělo se z Vyššího Brodu, kam jsme se dostali někdy kolem úterní půlnoci Vojtovým autem. Po chvilkovém prohledávání neosvětleného kempu jsme partičku našli u výčepu, a tak jsem věděl, že to bude dobrá akce. Dal jsem si pivo a seznámil se se zbytkem spoluhlujících, tedy s Havlíkem (mimoходом bratránek Šárky a Milči), Zuzkou, Honzou, Katkou a Ivčou a poslouchal Honzovu kytarovou produkci. Po krátkém přepočítání účastníků jsem zjistil, že je nás dohromady osm a tedy že nám stejně jeden chybí J.

Hospoda začala zavírat a k našemu stolu se přizpívali dva chlápkové, jeden hromotluk a jeden magor (viz pozdější zkušenost), a chtěli po našem umělci zahrát Gotta. Ten celkem zdvořile odmítl a na další žádost odpověděl, že takový sračky prostě nehraje. A už to bylo. Magor ho vzal za vlasy a zvednul z lavice. Honza si to nenechal líbit, jednu mu vrazil a kdyby mezi ně nevstoupilo pár dalších lidí, byl by to pěkný pěstní souboj. Po krátkém vášnivém vysvětlování se situace trochu uklidnila a my jsme se odebrali do stanů.

Ještě než jsme se uložili ke spaní, přihnal se hromotluk s magorem a ten kopnul Honzu do břicha a vše začalo znova. Tak nějak jsme je drželi od sebe a domlouvali hromotlukovi, se kterým se dalo přece jen mluvit, aby si svého kámoše zchladil. Všechno skončilo tím, že nám magor dal hodinu na to, abychom se sbalili a vypadli. Neměli jsme náladu čekat, s čím se za hodinu vytasí, a přesunuli jsme se asi o dvacet metrů dál (bojovnější jedinci navrhovali ho zmlátit a odtáhnout někam pod stromy, ale to myslím nebyl dobrý nápad). Asi za dvacet minut tady byli naši „přátelé“ znova, ale to už našli jenom mě, Hanička a Vojtu, protože jsme zrovna stáli před naším stanem. Takže zatímco ostatní už byli zalezlí ve svých stanech, my jsme se radši ještě jednou posunuli do stáda stanů kousek

dál a rychle zalezli dovnitř. Po chvilce kolem procházel magor a jelikož nebyl schopen mezi tolika stany najít ty naše, vyřval svůj výlev na celej kemp a odtáhnul. Za chvilku se nám podařilo usnout a jak ráno svým typickým způsobem podotkl Vojta: „Potkal jsem ho u hospody a ten si nepamatuje ani ťuk“

Den druhý, středa: Vyšší Brod – Rožmberk

Ráno, spíš teda dopoledne, takže kolem půl jedný jsme nasedli na vodu. Ještě před tím jsme pozorovali ranní nástup asi patnácti mexikánců, kteří neváhali ani koordinovaně naskákat do popelnice. Jel jsem s Haničkou a po pár máchnutích jsme konstatovali, že jsme nějak moc nestabilní. „Je to nějak rozbitý“ poznamenala Hanička. „Nevadí, tak namažem,“ a jak jsem řekl, tak udělal. Bohužel to byl poslední kladný počin mého rumu. Poté, co jsme přenesli první jez, nasedli a vjeli do proudu, se loďka opět rozhoupala a už jsme tam byli. Pochopitelně jsme neměli nic v lodi přivázané – na co taky, takže jsme byli rádi, že jsme pochytali konve a pádla. Ztráty: moje čepice a již zmiňovaný rum. Fatální ztráty hned na začátek nevěstily nic dobrého. Sotva jsem se trochu usušil, projela kolem loď dnem vzhůru, takže jsem se znovu vrhl do vody a chytil ji.

Byla to loď nějakých dvou Němek, který patřily k velké výpravě našich sousedů, kteří nám poskytli u Herbertova zajímavou podívanou. Na vysvětlenou je třeba říci, že to dřevo, po kterém se vždy sjíždělo, tam letos nebylo, takže se musel jez přenést. Protože pro samý Němce nebylo kam plivnout, v klidu jsme počkali, otevřeli lahváče a kochali se. Ohleduplnost k lodím je těmto lidem naprosto cizí, dobrý byl taky pohled na dívčiny jedoucí v džínách po kanadsku a ještě k tomu vystupující uprostřed řeky, o raftařích čtvrt hodiny poskakujících v raftu, než se jim podařilo jez sešoupnout, ani nemluvě.

Naštěstí jsme tuhle partičku později už nespátřili, ale i tak byla řeka dost plná. Bohužel začalo pršet, pak přestalo a začlo lejt, takže jsme se uchýlili na něco teplého ke Třem Veverkám. A od té doby jsme vynechali jen velmi málo podobných zastávek, ať už přšlo či nikoli. Navíc Vojta vezl v lodi basu piv, fernetu a co já vim, co ještě, takže za první tři dny jsem vypil sotva půl litru čistý vody. :-)

V hospodě na kraji Rožmberka jsme málem naházeli do vody pár parchantů, kteří si hráli na debily a stříleli po sobě z kuličkových pistolí ba i do našich lodí. Přeci jen jsme se udrželi, takže jsme bez incidentu dorazili do kempu. Tam jsme se usadili v hospodě a protože po nás nikdo nechtěl zahrát Gotta, proběhl večer v klidu.

Den třetí, čtvrtek: Rožmberk – Branná

Dopoledne jsme udělali výpravu na zámek a do města, při níž nás Hanička seznámila s místní historií. Vůbec nechápu, že ji tu diplomku neuznali. Sice nám první den tvrdila, že při plavbě po Ohři dorazili do Krumlova, ale takový detaily nejsou pro vodáky

absolutně podstatné. V místní samošce jsme udělali velkou tržbu, když nás šest utratilo dohromady asi 70kč (to v kempu v hospodě to bylo jiný) a vrátili se s balit stany, protože už zase začínalo pršet.

S Haničkou, ač daleko nejmladší, jsme se vydávali za velký znalce Vltavy. Hanička byla spíš přes hospody, já zase věděl, že Branná je už za další zatáčkou. Cestou jsme potkávali spoustu banánů, naštěstí byli z Čech.

Myslím, že bych mohl na tomto místě obrátit pozornost na Haničku, která jako háček velmi statečně snášela studené a vlhké počasí, ba i dokonce občas zapádlovala *CO KECÁŠ!!!* (bohužel si potom odřela kotník *A KDY, TO SI NEPAMATUJU?!*, takže už prostě nemohla tolik pádlovat), měla totiž neustále dobře namazáno, ale ty oči, už by si konečně mohla pořídit nový. Samozřejmě ona moc dobře ví, že jako zadák stejně všechno vidím, takže proč by měla něco hlásit...

V Branný jsme si dali v restauraci oběd, zatímco Havlík tvořil asi hodinu na místní toaletě cosi opravdu velkého. Pak jsme si našli krásné místo pod stromy, rozložili stany a dali siestu. Mě ovšem popadl neklid, takže jsem si lehl do spacáku pod borovici a k velkému úžasu ostatních se začal učit. Bylo mi stydno, ale co jsem měl dělat, když mě v pondělí čekala ta odložená zkouška. Nevím proč, ale Ivča se mě neustále vyptávala na kybernetiku. Honza zase, když se dozvěděl, že se učím něco o křivkách začal na svém těle širokými gesty naznačovat, které křivky se líbí jemu, takže i přes velkou snahu se soustředit, jsem stejně za chvíli začal házet po Haničce šišky (ale ona si začala). Mezitím se vrátila partička s doplněnou basou a pak jsme se přes brod vydali k Fíkovi.

Proud na brodu byl docela silný, takže jsme se trochu obávali návratu. U Fíka se k nám připojili další dvě posádky: Tomáš (Tesák) s Renatou a Soboták s Anetou, díky níž jsem přestal být benjamínkem výpravy. Hanička si šla objednat víno. Jakmile ji výčepák spatřil, zeptal se, jestli chce celou lahev. Hanička naoko dělala, jako že chce napřed vědět, co mají za víno, ale když uviděla, že je to v zelené flašce nezaváhala ani na chvíli. Zajímalo nás, jak asi bude zítra, ale přesto, že opodál kalil Jančařík, jsme se nic nedověděli.

Při návratu jsme překvapivě v pohodě našli brod, a dokonce i všichni zdolali, ač jsme neomylně vyšlápali všechny díry v prostředkách betonových desek. Hanička zapoměla v hospodě nedopitou flašku vína... :-)) – *úmyslně.*

Den čtvrtý, pátek: Branná – Český Krumlov

Dopoledne jak jinak přšelo, a tak jsme zůstali ve stanech. Já jsem hrál karty s Haničkou a Anetou a protože nám přší brzo nepřišlo moc optimistický, naučil jsem holky cinkandu. První tři hry jasně vyzněly pro mě, takže jsem měl dobrý pocit, ale to jen do chvíle, kdy pochopily taktiku hry (kdo by to byl do nich řek) a od té chvíle jsem si ani neškrt, takže jsem byl dvakrát rád, že přestávalo přšet a bylo třeba zajet do Vyššáku Soboťákovu autem pro Vojtovo auto a pak jedno nechat v Krumlově. Při té příležitosti někoho napadlo, že bychom mohli rovnou v Krumlově postavit stany, abychom nemuseli pospíchat kvůli místu (*TO BYL MUJ NÁPAD* – nikdo jinej tak chytřej a tak znalej Vltavy tam nebyl). Přišlo mi to jako dobrý nápad, ale že to bude přímo geniální krok (*CO JINÝHO SI TAKY ODE MĚ ČEKAL?!*), by mě ani ve snu nenapadlo. Postavili jsme čtyři stany tak, aby se mezi ně nikdo nevetřel a dali se tam postavit zbylé dva, a vrátili se do Branné. Po cestě do Krumlova poprvé vysvitlo sluníčko a my jsme, copak my, ale jmelí...! J. Při jedné zastávce, se nás nějaký nezasvěcenec ptal, kam jdeme malovat, protože dost z nás si vezlo jako příruční, téměř nepromokavé, jen občas se potící zavazadlo kyblík od primalexu.

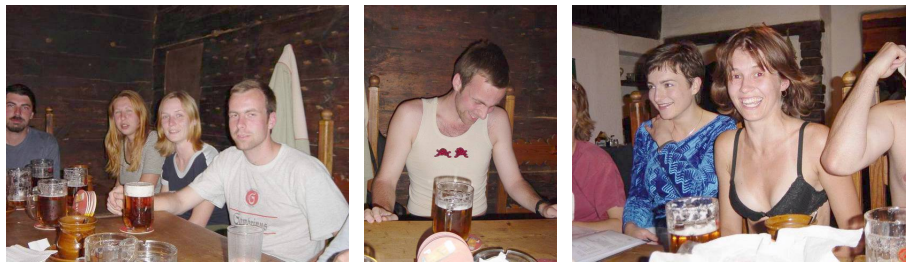

Před Krumlovem býval hezký probořený jez Barevná skála, loni tam byla široká retardéra no a letos tam byla retardéra s menším skokem na začátku, takže mě nad jezem poprvé opustil háček. Už jsem si vzpomněl, proč si toho z cesty moc nevybavuju. Vezl jsem totiž basu. Docela dost to cinklo, když jsem sjel ten skok, až mi spadla sedačka, takže jsem ke břehu řídil ze dna (lodi). *Hlavně, že se nerozbily piva, protože to by ti asi ostatní rozbili hubu.*

Dopluli jsme do kempu a docenili jsme naši ranní fintu s postavením stanů. Byla tam plachta na plachtě a tam, kde jsme si mysleli, že se nikdo nevetře stáli tři stany. Naštěstí se tam podařilo ty naše dva zbývající stany ještě vmáčknout. Zopakoval jsem svůj kousek s učením, tentokrát ovšem ve stanu, takže jsem se i něco naučil i přes neustálou Haničky starostlivost, zda se moc nerozptyluji.

Večer jsme se nekompromisně ujali vedení a zamířili do Rumyšky. Jenže ouha, v Krumlově byly zrovna Slavnosti Růže (jediný dva dny v roce), takže vstup do centra byl zpoplatněn. Vzali jsme to tedy kolem řeky, kde jsem vybral cestu, o které Hanička neustále tvrdila, že je slepá, až jsem znejistěl, protože pivuchtivý právníci začali být trochu netrpěliví a unavení (takový výlet). Samozřejmě jsem měl pravdu (náhoda je blbec),

takže se lynčování nekonalo. Schody do Romyšky jsme pro jistotu seběhli s Haničkou sami, kdyby náhodou bylo zavřeno, aby se zbytek příliš neunavil. Bylo zavřeno L (a letos to jinak nebude, jak jsme zjistili druhý den). Zamrzelo to dvojnásob, protože jsme Syky slíbili pohled s razítkem. Nedalo se nic dělat, zamířili jsme už s dost nervózní bandou právníků do Báby. Ta naštěstí nezklamala a právníkům se tam brzo velice zalíbilo. Havlík obdivoval vnitřní architekturu, Ivča zelňačku, kterou si prostě musela dát dvakrát, přičemž nám ostatním neustále ukazovala, co v ní je a jak je to dobrý. Honza našel zalíbení v česnečce, ve který stála lžíce, což vyvolalo spousty asociací, který bych u lidí tohoto věku ani nečekal (to já jsem to od nich čekala, to víte právníci). Rozjeli jsme soutěž o to, která posádka toho nejvíc vypije, přičemž pivo, víno a velkej panák byli po bodu. Řekl jsem si, že bychom se mohli ukázat a povzbuzoval Haničku do vína (zní to neuvěřitelně). Zpočátku jsme se drželi, ale rozhovory typu: „Zuzko, kolikátý máš pivo?“ „Druhý,“ „A kolik jich dáš?“ „Sedm,“ dávaly tušit, že to nebude vůbec lehký. Pak jsme rozjeli výměnu triček, která spočívala v tom, že člověk dal svoje triko sousedovy po pravici a dokud se mu jeho nevrátilo, zkoušel jak mu sluší ta ostatní. Řezali jsme se v jednom kuse, obzvláště upnutá trička háčků vypadala na našich vypracovaných hrudnících velkolepě. Jen nevím, proč všichni říkali, že vypadam, jako bych měl pod tím svetr, když ke mně zrovna doputoval velký výstřih. Když se každému vrátilo jeho tričko (myslim, že žádné už nebylo těsné), pokračovali jsme v chlastačce. Nakonec jsme s Haničkou obsadili krásné třetí místo, kdy Hanička zdolala čtyři vína a já sedm piv, měli jsme tedy 11 bodů. O první místo se dělili Havlík se Zuzkou a Vojta s Katkou, kteří měli po 16 bodech! (na to bychom prostě museli víc trénovat) Nakonec nás všichni přeci jen chválili, jakou hospodu jsme našli, ač se někteří naivně domnívali, že jsme ji objevili náhodou. Co si to o nás myslí? *Cestou do kempu, jsme objevili několik spících lidí v autech, tak jsme je všechny vzbudili.*

Den pátý, sobota: Český Krumlov – Zlatá Koruna

Zatímco Soboťák s Vojtou opět přesunovali auta, my ostatní jsme hráli Scrabble (je to ta hra se slovy, i když se možná píše jinak). Hrál jsem s Haničkou a i když jsem to z počátku táhl spíše sám, ke konci se Hanička rozjela a když si tam konečně dala „úd“, byla

k nezastavení. Nechali jsme tak ochlasty daleko za sebou, a od cvaknutí jsme se konečně dočkali dalšího prvenství.

Pod jednou retardérkou Hanička objevila ve vodě tričko, ale jelikož jsem ho vylovil já, aspoň trochu jsem snížil svoje ztráty. Na Zámecké bylo jako vždy spousty národa a nechápu proč, ale opět jsem si musel zasinglovat (*já bych věděla*). Trochu to se mnou zaházelo, ale letos to mam 1:0.

Cestou do Zlatky jsme tak nějak byli neustále blízko zásobovací lodě, až jsem při jedné vynucené zastávce při nastupování nic netušící Haničku vyklopil. Netvářila se dvakrát nadšeně, ale ten den měla zase něco na noze, takže jí to moc nepádovalo, a byla tak už několikrát výchovně pocákána. No nic, Zlatka byla za rohem (za polem) tak jsme tam dosoulodili a opět přišel můj čas singlisty, a ač jsem to nelibě nesl, byl to Haničky dobrý tah (jak jinak). Pod retardérkou, jsem se totiž pokoušel otočit, a jak jsem se tak ohlídl, zda náhodou nenarazím do břehu, už jsem tam byl. (*Takže jsem prohlásila, že už s Eggym, tím h..., nepojedu a nasedla na porcelán k Sobořákovi a Anetě, to bylo bezpečnější.*) Dvě vytvoření za tak krátkou dobu mě docela probraly, ale stejně maj ve Zlatce dost nerovnej kemp (a taky dost holej s velkou haldou země uprostřed a novým mostem)

Chtěl jsem se trochu učit, než se vyřídí záležitost s auty, ale nějak jsem usnul, a když jsme pak šli večer kalit, nějak jsem se neprobral a šel tak poslední noc spát už v jedenáct. *To mi aktivnější jedinci, jmenovitě Honza, Havlík a já, jsem to v tej hroznej zimě vydrželi až do tří. Přidal se k nám ještě jeden kytarista, takže jsme si stříhli i pár starejch dobrejch trampskejch šlágrů, který Honza prostě nehraje.*

Den šestý, neděle: Zlatá Koruna – Plzeň

Vstal jsem jako první s Renatou (každý z jiného stanu – *a kdo vám to uvěří*), což považuji za malý zázrak (vstát jako první nebo s Renatou?), ale ostatní se zřejmě vrátili poněkud později. Zašel jsem na snídani, kde jsem se se Zuzkou střídal v asi dvacetiminutový frontě, trochu tý hygieny a vyrazil do města sehnat Lukášovi turistickou známku a hlavně známku na pohled pro Syky, protože v Krumlově jsme to štěstí neměli. Aspoň v tom druhém se mi zadařilo, když už se mi ta milá paní v klášteře asi pět minut omlouvala, že jim turistický placky došly. Vrátil jsem se do kempu, kde nejenže všichni už vstaly, ale dokonce některé stany byly už rozezbořeny. Na naše varování, že vodák před polednem je přízrak nikdo nebral ohledy, a tak jsme se museli asi hodinu prodírat šílenou zácpou a poté, co jsme dojeli ty, co vyjízďeli dvě hodiny před náma, jsme se zastavili na Dívčáku a nechali se tak zase předjet. Poprvé v životě se mi tam nechtělo spát, a tak jsem se taky konečně na ten Dívčák dostal. Cestou jsme obdivovali kolosální práci, kterou odvedl místní potůček při povodních (ač si to Ivča moc přála, potok se přece jen jmenoval Křemžský a ne Kremžský).

Na obdivování síly vody jsme ale měli ještě zbytek cesty. Hned za zatáčkou, na nás čekalo kamenité pole přes celou řeku. Nejdřív se před náma napůl vytvořil Honza s Ivčou

a poté, co jsme se rozhodli radši vystoupit a ušetřit loď, se za náma zcela utvořil Vojta s Katkou. Zapadl jsem po pás do vody, když jsem jim chytal pádlo. To víte, zásobovací loď, o ty se musíte obzvláště starat. Hledali jsme místo, kde nasedneme. „Kde nastoupíte?“ zeptala se Hanička Vojty. „Tady“ prohlásil Vojta sebevědomě a sotva jsme se otočili, už zase nechtěně vystupovali. Nechali jsme ty tvořily na místě a vyrazili za zbytkem. Jeli jsme celou dobu, koryto se v těch místech poněkud rozšířilo a zarovnal, takže jsme místy dost drhli, ale mazat už nebylo čím. Hanička mě každou chvíli chválila, jak mi to pádlování jde (jinak bych ji totiž pokaždé, když přestala pádlovat, zlil – prostě přirozená autorita). Málem se mi ji taky podařilo vyměnit za jinýho háčka a basu piv, ale zničehožnic začala zuřivě pádlovat, takže se obchod nepodařilo uzavřít.

V Boršově na mostě kropil nějaký chlápek most a každého, kdo jel pod ním. Ač jsme se snažili být neviditelní, přesto si nás všiml, ale protože se mu zřejmě zalíbilo, jak Hanička ječí, na mě už se nedostalo.

Při vystupování jsem zahučel po pás do vody, ale to už jsme začali řešit poměrně nepříjemnou věc a to, jak naskládat deset lidí s věcmi do dvou Felícií (jedna byla našťástí kombi), protože se na nás Tesák vyflák a pohodlně s Renatou odfrčel pryč. Nakonec se nám to podařilo. V Budějovicích jsme pod jistým Haničky vedením našli otevřenou hospodu, poslali Katku vlakem do Prahy a zbytek cesty rozjímali za poslechu rádia Impuls a hitů typu: „Chtěl bych být víc, než přítel tvůj“

Den poté, pondělí dopoledne: Plzeň, UU306

Tu zkoušku jsem udělal za jedna! :-)

vltavský vodácký studovny prostě nemaj chybu:-)

Pozn.: Text psaný kurzívou jsou Haničky názory a připomínky (na což jistě pozorný čtenář přišel sám)

Eggy

Výlet Radnický potok

Začátek: Sobota 21.6.2003 9:00
Konec: Sobota 21.6.2003 18:00
Účastníci: Káťa a Lukáš

Sobotní výlet do přírody

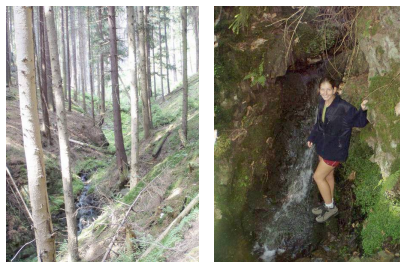
Kudy vedly naše kroky a pneumatiky

V plánu bylo, s přihlédnutím k mé doznívající nemoci, udělat si malou a krátkou procházku někde v přírodě. Do přírody nás mělo dopravit Káři auto.

V 9:00 ráno jsme tedy vyrazili z Plzně směr Radnický potok. Na tomhle místě jsme se dohodli, protože tam směřoval jeden z mých loňských výletů na kole a moc se mi tam líbilo. V plánu tedy bylo odstavit někde auto a udělat si menší okruh. Cestou jsme potkali typického víkendového řidiče (klasické znaky – stará škodovka, jasnej vidlák s rádiovkou za volantem).

V 10 hodin jsme nechali auto v Bujesilech a vyrazili na okruh, jehož větší část měla vést po červené značce. Jakmile jsme vyšli z vesnice, nechtělo se nám jít po silnici až k Novému Mlýnu, proto nastoupila pověstná zkratka – byla sice delší, ale zato horší cesta... Ne, tentokrát (a abych řekl pravdu, ani si nevzpomínám, kdy jsem vás vedl nějakou zkratkou, která by nebyla supervýhodná...) se opravdu vyplatila. Poznali jsme místní louky a jedno letiště, potom jsme v lese sestoupili do hluboké krásné rokle s pěkným vodopádem.

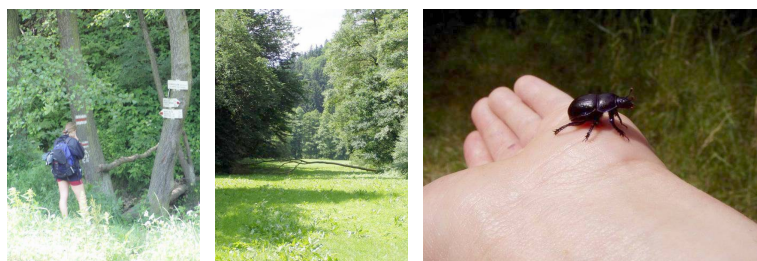

Kousek pod ním se již potůček vléval do Radnického potoka a mi se ocitli v krásném opuštěném údolí (za celou cestu jsme nepotkali ani živáčka, ani mrtváčka). Vydali jsme se po červené podél potoka, který jsme každých 100-500 metrů překonávali (buď civilizovaně po lávce, méně pak po dvou spojených kládách a dvakrát svépomocí po pad-

lých stromech či kamenech). Na jedné louce jsme si dali svačinku a objevili jahody (měly asi nějaké plodící období, od toho místa jsme na ně naráželi každou chvíli).

Poslední kilometr před ústím do Berounky byl skoro úplně zarostlý kopřivami, což zejména Káťa zjišťovala na každém kroku a s její výškou nejen na nohách, ale snad i na krku... Nás vyšší jedince občas kopřivy polochtaly nad kotníky, což se dalo vydržet. Ale kilometr jsme překonali a před námi se otevřelo údolí Berounky s výhledem na Třímanské skály, které jsme kdysi slézali s Ondrou Ruckým. Zde jsme viděli zajímavý přírodní úkaz, totiž že se červená značka rozvdouje – na ukazatelých byly tři různé směry. Vybrali jsme tedy ten správný, vyfotili dvě panoramatické fotky (moc pěkné pohledy na říční údolí) a pokračovali vzhůru směr Bujesily.

Cestou jsme sbírali jahody, borůvky, chrobáky... Ano přátelé, někteří z nás (a nikoliv já) jsou schopni si téměř splést chrobáka s chutnými plody při sbírání borůvek.

Z Bujesil jsme se vyjeli vykoupat směr zatopený lom u Radnic. Poté, co se Káťa vykoukala (já se přeče šetřím na Korsiku, to dá rozum) jsme vyjeli k domovu vcelku pomalým tempem – Káťa pedály, já volant. No musím říct, že jsme v tomto složení perfektně drželi směr a vybírali zatáčky, jen jsme jeli furt nějak pomalu...

Pod Chrástem nás napadlo, že se nám ještě nechce domů, tak jsme se prošli údolím Klabavy, z čehož pochází moje poslední fotky. Díky této krátké procházce jsme se domů dostavili s hodinovým zpožděním.

Lukáš

Údolí Radnického potoka

U Berounky

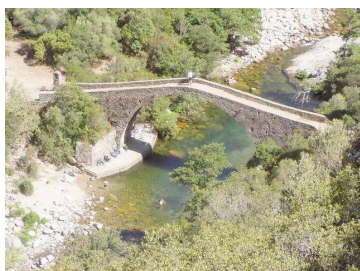
Korsika

Začátek: Sobota 28.6.2003 13:45

Konec: Pátek 11.7.2003 13:00

Účastníci: Burák, Eggy, Hanička, Kačka, Káťa, Klára, Linda, Lucka, Lukáš, Pěta a Syky

Je vůbec nutný nějaký popis?

Deník z Korsiky

Je sobota 28.6.2003, nastal dlouho očekávaný den, den odjezdu na Korsiku. Hanička jako obvykle zase nestíhá a přijíždí na místo srazu u gymplu na Mikulášském nám. o dobrou čtvrt hodinku pozdě. Já taky moc nestíhám, ale já na to mam právo, protože 10 dní geodetického kursu udělalo své. Ale to už je jiná historie. Takže chvíli po druhé hodině odpolední se naložuje naše 9-členná skupinka do autobusu a vyrážíme směr České Budějovice, i když busola se nám snaží namluvit, že jedem někde na Slovensko. Haničce se podařilo převrhnout krabici s ledovým čajem a řidič zrovna začal brzdit, takže se louže začala přesouvat do předních řad. Burák navrhl, že by se mohla Hanička jít zeptat řidičů na hadr, ale prý že to nejdřív utřem papírovýma kapesníkama a pak se to veme hadrem. Tuto logiku jsme nepochopili, ale hlavně, že už máme v busu sucho. Ale Kátě se chce na záchod...

Syky

Nám ostatním taky, naštěstí zastavujeme v nějaký díře, protože jsme hrozně rychlí a byli bychom v Budějovicích moc brzo. Takže máme asi hodinu na to, abychom naladili kytary a secvičili „V jednom dumku.“:

Napřed ale jdeme vytouženě pokropit pár stromků v mechu, přičemž se Burákovi na nohu vykadil Křemílek, který měl pod čepicí. Pochytali jsme pár much, dali jablíčka (zatím ta se štopkou) a pokračovali do Budějvek. Tam děláme Plzni čest, neboť zatímco Budějovičáci nakládají svoje bágly, my si hrajeme s míčkem a děvčata s gumou.

Konečně je naloženo a můžeme pokračovat. Opět mi byla slíbena mladá perspektivní společnost, ale všichni se složili na předních sedadlech, takže mam pro sebe celou zadní čtyřku a to je pozitivní. Hanička zřejmě usoudila, že čtyři sedadla jsou na jednoho moc a těší se, jak si na části ustele. Ještě se uvidí, před chvílí mi ani nechtěla půjčit Prasáka.

Jedeme kolem Vltavy a jdou na nás vzpomínky: „Tady jsme jeli v sobotu, tady v pátek, ...“ obohacujeme ostatní o mé a Haničky zážitky z nedávné plavby. „Víte proč tady kropí to dřevo? Aby bylo mokrá!“ předáváme své zkušenosti. Už před chvílí jsme načali fernet a teď Hanička hledá energit pro posílení orgasmu. Ostatní zjistili, že jsem teplej, takže se na ně vykašlu, ať si zase píše někdo jinej.

Zjištění, že je Eggy teplej, se nám zatím nepotvrdilo, ale ještě není všem dnům (a ani nocím) konec. Po překonání česko – rakouských hranic plynule přejíždíme z krásného šumavského podhůří do velkých údolí alpských. Se zbytkem dne se loučíme hraním Syky nové hry. Nazvi si to, jak chceš. Pak luštíme křížovky a učíme holky stupido, zatím s vidinou jejich drtivé porážky. Potom už se prakticky celou noc snažím, se střídavými úspěchy, usnout...

Neděle 29.6.

... Probouzím se v Itálii, kde dálnice vede skrz nějaké zalesněné pohoří plné hlubokých údolí. V Pise vystupujeme a jako stádo se organizovaně přesouváme do historického centra „mezi ploty“ (tj. asi 10 metrové hradby). Mezi ploty se obvykle nevyskytují zcela normální věci, proto nás vůbec nepřekvapila jakási šikmá věž. Historický stavařský neúspěch a přiláká tolik lidí... (Mimochodem – nadcházející generace stavařů nám ještě nějaké další slavné neúspěchy určitě zařídí). (Taky by si mohli tu věž aspoň jednou za čas vypejst – pozn. přepisovatele).

Po chvilce přijíždíme do Livornského přístavu, kde je, věřte nebo ne, vzduch horší než v autobusu. Vlhké dusno přímo vybízí k procházce po klimatizovaném obchodním centru. Na všech informačních terminálech se hrdě hlásí zbožené italské Windows.

Vstup do útrob obrovského trajektu, který by smlsnul 50 autobusů jako malinu, ve mně zanechává hluboký dojem. Usedáme na palubu a čekáme na odjezd, plánovaný na 10:00 italského času. Chodíme si tak po lodi, když najednou Káťa ukazuje kamsi do vnitrozemí – ohlížím se a zjišťuji, že už jedeme!! Cestou v přístavu předjíždíme kajakáře plujícího kdesi dole...

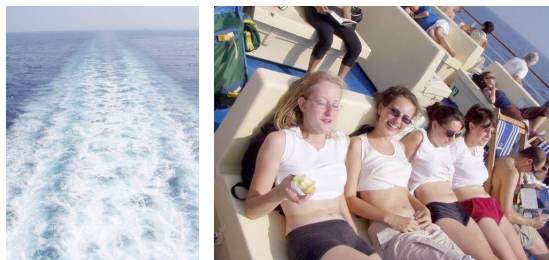

Poznámky k deníku

pozn.: 10:00 it.č. = 10:00 č.č. někdo se snažil usnout, někdo spal pozn 2.: Petruška vůbec neví, kde ta Korsika je. Aha, ale hlavně, že vím, že tam jedem (Péťa) Čas neznámý – ostrov vylézá z vody (12:00) Lindi říká, že je to Capri [Kapri] pozn 3.: voda je modrá pozn 4.: Potkalo nás neštěstí:-)) Setkali jsme se s autobusem č.1 už v přístavu v Livornu

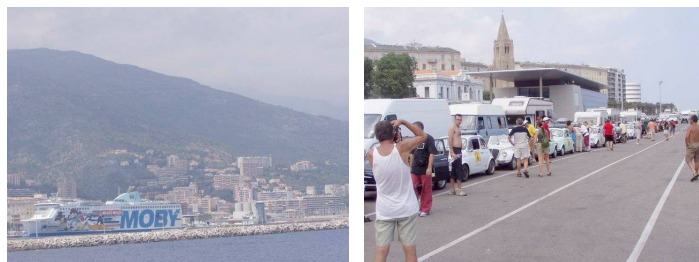
Lukáš

Cesta trajektem vesele ubíhá, někteří po namáhavé noci dospávají, jiní jen odpočívají a několik aktivních jedinců bloumá po lodi. Všude se pletou hromady dětí, loď vypadá jako plovoucí mateřská školka. Míjíme ostrov, je nějak větší, než se zdálo. Prý je to Elba.

Linda

Tak jsme opět v klimatizovaném autobusu. Na lodi bylo až moc teplo a sluníčko. Fotografové vytvořili první snímky Korsiky, většina z nich místo přírodních krás obdivovala řadu Fiatků. Teď míříme do kempu a k MOŘI, kde se budeme KOUPAT Pozn.5: Ostrov, který jsme míjeli, byl opravdu Capri.

Péťa

Tak už jsme v kempu a stavíme stany na seně mezi termity. „Jé, vy máte velkou předsíň,“ diví se každéj, kdo ještě neviděl Syky stan. Nemůžeme se dočkat, až se schladíme v moři. Ale nedočkali jsme se, moře je strašně teplý. Tak se schladíme ve sprše, prej teče jenom studená. Jenže já jsem vlezla do sprchy, kde tekla jenom vařící. Tak snad někdy příště...

Teď už se jen tak povalujem, večeríme, popíjíme kávu (já už druhou), jíme nugetu (původně to byla mléčná tabulková čokoláda Orion). Syky zjistila, že už vychladla, z čehož vyplývá, že už není teplá. Taky ještě zjistila, že Burák není hezkej zdaleka ani zblízka. Káta Burákovo má klíště a nechce nám říct kde. Ale vzala si na to moje zrcátko a medový krém. Zrcátko mi vrátila a odtáhla s sebou Buráka. Tak nevím...

Lukáš se vrátil ze sprchy, chodí tady ve slipech a rozhlašuje, že Katka voní jako čerstvě umytý nádobí. „Cítím umyté talíře,“ říká Eggy a vskutku, Katka přišla ze sprchy.

Hanička

Rozbalili jsme kytary a začali opět zkoušet „V jednom dumku“. Moc nám to nešlo, přesto se brzy náš čtvereček rozšířil na kruh. Namazali jsme fernetem a brzo museli namazat i zevně, protože přilétli obyvatelé sousední bažiny a počali z nás nasávat. Ještě že jsem si na poslední chvíli koupil repelent proti klíšťatům. Chvíli to vypadalo nadějně, ale pak jsem si stejně tleskal do rytmu na různé části těla jako ostatní. Rozhodli jsme se tedy přesunout na pláž. Tam komáři kousali už jenom Haničku, takže bylo vše v pořádku.

Zjistil jsem, že jsem u stanů nechal trsátko, takže jsem se jej jal hledat, ale brzy jsem se musel bohužel vrátit s nepořízenou a požádat Péťu o další z mého obalu, čímž jsem

zjistil, že jsem si tam to své „ztracené“ před tím vtipně uložil, abych ho nemusel nikde hledat. Hráli jsme osvědčené hity a brzo k nám přišla Mirka, čímž se snížila kvantita hry, neboť požádala o jednu kytaru pro řidiče. Vyhověl jsem jí a mohl se tak kochat hvězdnatým nebem a hledat moje oblíbené tři hvězdy.

Za chvíli jsem našel v písku něco chlupatého a požádal Haničku o ruku. Myslím, že probudila všechny racky na celém pobřeží, když vyječením ocenila moji chlupatou pozornost. V písku se dá najít spousta zajímavých věcí, takže se rackové asi moc nevyspali.

Šli jsme spát a já, Péťa, Syky a Hanička jsme si ustlali pod jakýmsi stromem u jakéhosi potmělého přívěsu. Bohužel se z něj náhle vyrojili dva Němci, vyndali stoleček a vínko. Ze stromu začali na děvčata plivat veverky, takže jsme měli světlou noc, hlasité ticho a mokré ksichty.

Eggy

Pondělí 30.6.

Probudili nás mravenci a vlezlé sluníčko, přestože Syky celý večer s kompasem vypočítávala, kam se uložit, abychom byli ráno ve stínu. Jediné, co lze s jistotou prohlásit je, že se sever překvapivě od večera nehnul. V noci jsem musel vylézt ze spacáku a s klackem v ruce zahnat vránu, která na blízkém stromě rozjížděla svůj kráčající koncert, ale místo ranní pochvaly jsem byl obviněn z toho, že se mi to jen zdálo.

Eggy

Jak jsme se mnohem později (až po návratu do vlasti) dozvěděli od členů druhého autobusu, jejich vrchní velitel Honza Hosnedl plánoval na tomto místě velkolepé focení východu slunce. Právě kvůli tomuto očekávanému krátkému okamžiku s sebou vezl nějaký skvělý teleobjektiv, ráno (či ještě v noci) vše na pláži nainstaloval a zamířil na východ. Chvilí před předpokládaným východem slunce byli vzbuzeni všichni spáči, aby tento zázrak viděli a čekalo se... No inu nebudu čtenáře napínat, zde na východním cípu Korsiky se ten den stala velká přírodní zajímavost – Sluníčko prostě nevyšlo. Jaká smůla a škoda nedospané poslední noci...

Naše skupina má větší štěstí – Sluníčko vyšlo a už od brzkého rána pálí jako čert. Dnešní plán zní jasně – vyhrabat se ze spacáku, vyhrabat se z písku (většina z nás totiž spala přímo na pláži), vyprovodit písek ze spacáku, všechno naházet do autobusu a hurá do Bonifaccia, nejjihnějšího místa Korsiky.

Vyrazíme podél východního pobřeží stále na jih, vcelku nížinatá oblast, která nás provází již od Bastie postupně ubývá a začínají se objevovat velké kopce vycházející přímo z moře. Stále jsme si ještě nezvykli na zdejší přírodu a neustále obdivujeme nové a nové scenérie, které nám tento ostrov ukazuje. Cestou se dozvídáme mnoho zajímavých a mno-

ho ještě zajímavějších informací o historii a obyvatelích – velmi to připomíná životopisy českých hradů a zámků – dybyt, vypálen, znovu postaven, dobyt, vypálen, znovu postaven, vypálen, opuštěn, osídlen atd. atd. No uznejte, skoro každých sto let se zde přihodila nějaká důležitá událost. Tak překotný vývoj jsme snad ani nečekali...

V Bonifacciu parkujeme na prašném parkovišti pár set metrů od přístavu a pár set metrů pod centrem města. Přístav totiž sídlí na konci zálivu, mezi nímž a mořem se tyčí vysoké útesy, na kterých stojí historické jádro města. Kupujeme si za 7 EURO vstupenky na vyhlídkovou plavbu, vymotáváme se z přístavu a vyjíždíme na moře. Je nádherné počasí, vítr jen občas zafouká a mořskou nemoc nemá ani Káťa (jakto, že se vlastně vůbec odvážila vstoupit na tuhle bárku?). Nejprve zajíždíme do malé laguny s průzračně čistou vodou, potom navštěvujeme dokonce místní jeskyni s děravým stropem a nakonec objíždíme útesy a koukáme na domy stojící nahore. Během celé plavby nad námi trpělivě polehují žirafy a občas vyžebrají od nějakého námořníka kus rohlíku či bagety. Při návratu se ještě pěkně rozhoupeme, když najíždíme na velké vlny způsobené jakousi jachtickou jedoucí příšernou rychlostí.

Vydáváme se na prohlídku centra, překonáváme tedy slušný výškový rozdíl a zapadáme do stínu starých domů. Procházíme uličkami a míříme směrem ke hřbitovu. Korsičané si nepotrpí na hroby nýbrž na domky. V každém domku sídlí vždy jedna rodina mrtvol. Oproti našim zvyklostem není zdejší hřbitov nijak ponurý, ale to může být dáno také počasím – za mlhy a plýskanice to tu je třeba taky dost strašidelný.

Pekelné horko nás nutí vrátit se zpět do chladných uliček, kde přečkáváme až do doby určené k odjezdu. Ještě dokupujeme zásoby a hurá směr horská oblast a kemp u vesnice Zonza.

Za Zonzou mají být dva kempy, ovšem první, do kterého vjíždíme se zdá být opuštěný. Soudíme tak z toho, že tam lautr nikdo není. Po náročné otáčecí operaci (autobus+přívěs+2 řidiči, kde každý z nich má nějakou slabinu – jeden neumí couvat a druhý zásadně nepoužívá spojku. Ani už nevím, který tentokrát řídil a který navigoval) se zdárně vracíme na silnici a po kilometru zastavujeme v druhém horském kempu, kde už lidi jsou.

Budujeme stany a jdeme se vykoupat do pár set metrů vzdálené horské říčky. Voda je tu pravda studená, ale po horkém dni osvěží.

K večeru se uchylujeme k prvnímu opravdovému vaření, vyrábíme si gulášovou polívku s mnoha přísadami – brambory, cibulí a (bohužel) mojí skvělou sekanou. Abychom nezanedbali přísun vitamínů, připravujeme si papriku, kterou ochutnává Káťa a tvrdí, že trochu pálí. Což pro mě znalého znamená držet se od této smrtelně pálivé papriky co nejdál, zatímco někteří naivníci ji dokonce ochutnávají... Papriku zdarma později nabízíme i kolem procházejícímu Burákovi, který ji ovšem odmítá, možná totiž ví, o co přichází.

Lukáš

22:22

Sedíme kolem ohně, který není. Eggy se snaží hrát na kytaru, nevím, jestli to ještě dlouho vydržíme. Když nás zpívá víc, tak se to snese, ale jinak... Kdybych hrála já, bylo by to ještě

veselejší, takže necham kritiky, třebaže konstruktivní... :-) Péta mi svítí, takže jsme terčem náletu miliard mrňavejch mušek nebo čeho. Teď už se dokonce recituje, ale Lukáš už se taky přidal, tak to snad bude OK. Co bude dál, to se uvidí... třeba další flaška...

Linda

22:34

Další flaška zatím není, ale není ještě všem dnům konec. Lukáš dal chladit Veltlínské zelené – osvědčená česká kvalita. Právě přišla nějaká babka, že prý rušíme noční klid a jestli budeme pokračovat, tak nás vzbudí at half past four at the morning. Ale mi na ní s...m. Kdo mi vychlastal víno?!!! Můj plecháček je prázdný! To je teda společnost, člověk začne psát a ostatní mu hned vypijou víno. Vzpomínáme na předešlé sjíždění Vltavy, Vltava 2000, Vltava 2001, Vltava 1998,... jó, to byly časy. Ale co, hlavně že je pohoda, aspoň momentálně, and nothing else matters... Svítí nádherně hvězdy, asi bude v noci jasno, což znamená, že nebude pršet. But who knows. Ale jestli bude pršet, tak mě to dost naštve, protože miníme spát pod širákem, jelikož do stanu se už nevejdeme, když jsou tam naše věci.

Syky

Úterý 1.7.

Konečně mě neprobudilo horko, ale kravál, který dělali lidi z našeho autobusu, neboť měli budíček už v 7 hodin. Takže jsem se v 8,05 vyhrabal ze spacáku, stanu tentokrát nemaje, a šel shromáždit svoje věci organizovaně rozházené všude kolem. Snídani jsme odložili do autobusu, protože prostě nebyl čas.

Cesta netrvala dlouho a tak jsme se brzo ocitli na Col de Bavella, kde docela silně fučelo. Konečně osvěžení a konečně taky něco zajímavého, neboť jsme se vyhrabali na místní skaliska. Krásný pohled, Syky zde hodlala zakončit svůj perspektivní život, ale nakonec se rozhodla po našem přemlouvání, že skočí až jako inženýrka, takže má ještě dost času. Nechali jsme Lukáše, Kátu a Syky vyšplhat někam výš a vrátili se do busu, abychom stihli vyndat batohy než odfrčí pryč.

S velkou rezervou před odjezdem se vrátila vrcholová skupina a po krátkém odpočinku jsme se vydali po klikaté asfaltce ke kaskádám Polischellu. Cesta měla být dlouhá 10 km a jelikož, jak jsem již uvedl, se dost zatáčela, vyhledávali jsme zkratky lesem. Občas se stalo, že jsme za skupinou jdoucí po silnici zaostali jen o pár metrů. Zato jsme se krásně poškrábali o místní trní.

Konečně jsme dorazili k druhému mostu, za nímž jsme měli zabočit doleva. Trochu nás překvapilo, že toužebně očekávané kaskády vypadají jako potůček, co máme za kempem. Bylo to nějaký rozbitý. Syky dokonce chtěla pokračovat v cestě a ty kaskády najít jinde. Přeci jen jsme se vydali proti proudu a po chvíli spatřili kaskády z reklamy. Nebyly špatné, ale že bych je musel vidět dvakrát...

Já, Syky, Hanička a Péta jsem se rozhodli dostat po cestičce kolem vody co nejvýše. Cestička se krásně vinula kolem keříků a skrz ně a co chvíli jsme se šoupali či šplhali. Nakonec Syky lezla na skálu, ze které by se určitě zřítila, takže jsme ji radši přemluvili do bezpečí a vrátili se na nejbližší tůň. Kde se vzala, tu se vzala, na kameni Němka a ptala se mě, jestli umím německy. Nejsem blázen a tak jsem řekl, že ne. Pak zkusila co já a angličtina. To už jsem zariskoval a přiznal, že vim, o čem je řeč. A pak se mě zeptala, kolik je hodin. To mohla říci hned, asi bych to dal dohromady i v němčině.

Smočili jsme se, každý podle chuti. Já se potopil jen kvůli focení, Hanička se namočila až po kolena. Část výpravy vyrazila vzhůru kaskádami, Péta si lehla na šutr a chytala bronz, já s Haničkou jsme dali rozkroj ve stínu a porovnávali s výletem na Kokoříň. Po návratu našich vodních turistů jsme se rozhodli pro návrat a abychom nemuseli zase šlapat po silnici, rozhodli jsme se pro stopování. Ač jsme byli čtyři, zastavilo nám hned třetí auto a to obytná dodávka. Nestačili jsme si všimnout „D“ na značce, takže se Hanička plynou

francouzštinou zeptala, zda by nás nehodili na parkoviště. Tak nějak pochopili, co chceme a vzali nás. Až ve voze jsme poznali, že jedna z Němek je naše stará známá ze šutru.

Cesta byla daleko zábavnější než pěšky, zvláště v prudkých zatáčkách. Během ní jsme zamávali našim kolegům, nejprve Lukášovi s Kátou a za chvíli Burákovi s Kátou a přidruženému houfu. Když jsme vystoupili nahoře na parkovišti, zjistili jsme, že vane víchr, až se Syky osamostatnily sluneční brýle. Našli jsme závětrné skalisko, posvačili sušené ovoce a za pozorného se vyhýbání koblíhám na zemi jsme se vydali na protější kopec. Po cestě jsme se dost motali ze strany na stranu, tentokrát ne kvůli mazání ale větru. U jedné díry jsme objevili kabel a někteří z nás jej chtěli přerýznout. Přišel jsem na to, že to není kabel, ale vodovod a ty mi nepřerýváme. Syky se někde dočetla, že na Korsice je polojedovatý pavouk s třinácti puntíky na zadku.

Na konci naší pouti jsme objevili malou díрку ve vodovodu. Když jsme to sdělili v silném větru nedoslýchavé Haničce, začala rozvíjet teorie o jakýchsi rozbitých dřevých pavoucích. S tímto roztomilým nesmyslem jsme se dobrali zpátky na parkoviště, kde už vzduchem lítali i kamínky a Sykyny brýle se zase chystaly osamostatnit. Po chvílce přijel autobus, bohužel nechal otevřené dveře, takže vrchní vrstva cesty byla brzo mezi námi. Cestou do kempu jsme měli pozorovat klusající průvodkyni, bohužel místní dostihová dráha neměla otevřeno, přestože klíčů tam bylo dost.

Večer se zvedl vítr i v kempu, takže jsme raději trochu pošlapali kulíky, aby nám tropiko neodlítlo moc daleko a šli si domluvit přechod. Hanička suveréně prohlásila, že je nás pět, takže jsme dostali povolení. Nejspíš započítala i Prasáka a hodinky, jinak nevím, kde těch pět sebrala. Bohužel jsme toho moc nedomluvili, zato jsme se od šprýmaře Pepy dověděli, kudy se pojede jedenáctý den (my se vracíme devátý).

Ráno se mělo brzo vyjít (9,00 k.č.) takže jsme šli dřív spát. Hanička měla rozvernou náladu, proto jsme se ji se Syky snažili udusit, ale začala ječet, takže by asi bylo moc svědků. Syky ještě zjistila, že zip na větrání nohou u spacáku je debilní – když ho člověk nemá. Přišlo mi, že baterka nějak podivně zablikala, ale nevěnoval jsem tomu přílišnou pozornost. „Hele ruka!“ vykřikla Syky. Podíval jsem se směrem jejího pohledu a uviděl ruku s digitálem. „Máš to zavřený.“ Upozornil jsem ruku. „Do háje,“ ozval se Lukášovo hlas za rukou a ta okamžitě zmizela. Asi nás pak ještě vyfotil, ale to už určitě nebude ono.

Středa 2.7.

Ráno kolem osmý se Syky konečně podařilo nás probrat natolik, že jsme začali i balit a odjezd do Sartene stihli včas, což bylo poprvé za zájezd. Sartene je docela nudné malé městečko. Na násvi hráli nějaký parchanti fotbal, chtěli jsme jim vzít míč nebo ho aspoň kopnout do stromů. Ale byli moc rychlí, to víte, Baggio. Koupili jsme si pohledy a ta paní za pultem nakonec něco zakvákala. Hanička tvrdila, že to byl pozdrav, takže příště budu kvákat taky.

Přeci jen jsme tu objevili něco zajímavého. Měli tam dva koně na pružině a slona Marlboro. Koně si zabraly Hanička s Petruškou, kterou jsme nemohli donutit koníka opustit. Syky se chvíli snažila dostat na slona a po deseti minutách soustavného smíchu, se jí to podařilo. Všimli jsme si jakési omezující cedule, ale tam pouze stálo, že je plácek pro děti 4 – 10 (nás bylo 8) v dohledu rodičů, kteří seděli na schodech, takže byl plácek náš.

Autobusem jsme se odebrali do kempu u moře. Takový vlny jsem viděl poprvé v životě, takže jsem byl jako v Jiříkově vidění. Bylo to super. Pak jsme se slunili, udělali večeri a nakonec se přidali k nějakým Francouzům a dali s nima beachvolejbal. Naštěstí někteří uměli česky, někteří anglicky, takže jsme se mohli částečně hádat o skóre a sporné míče. Nakonec se k nám přidala i děvčata a při čekání na nainstalování osvětlení jsme otevřeli švestičku z Božkova a víno z Monte Cinta. Když jeden Frantík viděl Haničku, jak zkušeně prolila hrdlo řekl, že tu hraje každý den, ale tohle ještě neviděl. Snažili jsme se mu vysvětlit, že toho Hanička hodně vydrží, že mi už taky něco měli, ale že jsme OK, takže si dal s náma.

[(Ten Frantík z toho byl nákej vytrslej, když jsem do sebe klopila to víno a prohlásil, že tohle ještě neviděl, tak jsem mu řekla, ať se klidně dívá, když to doma nemá. Pak mi tam potěšil jeden Budějovičák, když mě tipnul 18. Všechny to pobavilo, nevím proč :-) – pozn. Haničky) Ten Budějovičák byl Bivoj, tedy jen další ukázka toho, jak je to byl vůl :-) – moje pozn. (Ale i volové ví, jak vypadá 18.letej člověk – 2.pozn.Haničky)]

Chtěli jsme se pochlubit, že jsme z Plzně – města piva, ale nijak nás pro to neobdivoval. Pak jsme hráli proti Němcům a Frantík to počítal německy, čímž nás dost zklamal, ba i nasral. Nutno říct, že Němci jsou pěkný kopyta (kromě těch, co berou stopaře), takže jsme je snadno zrtili, dopili Cinto a Já, Hanička, Syky, Pěta, Ondra a víno vyrazili na noční procházku.

Eggy

Vyšli jsme z kempu na parkoviště a z něj jsme se vydali dál jedinou asfaltkou, která tam odtud vedla. Po chvilce jsme otevřeli víno a k tomu zpívali známou a velmi oblíbenou písničku: „Piju já.“ Postupně jsme si notovali, i když trochu falešně (zvláště Eggy a Syky), i jiné hitovky jako např. Ještěřice, Kolo, rovno, hovno, Včelka Mája, ... Naučili jsme se pochodový krok z „Bylo nás pět“ a taky kroky na „Já na to mám.“ Ty se nám obzvláště povedly.

Cesta byla poměrně náročná, vedla totiž trochu do kopce a taky tam byly zatačky. Ale my jsme se nedali a po takto obtížném terénu pokračovali stále dál s písni na rtech. Cestou jsme narazili na další kemp, kde hrála reprodukováná hudba. Tak jsme ji přeřvali!

Pak se nám stalo něco velmi nepříjemného, došlo víno. Odložili jsme flašku u dřevěného sloupu s tím, že si ji vyzvednem až pudem zpátky. A tak jsme šli dál, zpívali a taky koukali na hvězdy. Pak jsem si lehla na silnici, abych na ty hvězdy líp viděla. No a všichni se samozřejmě museli opíčet. A tak tam leželo pět ovíněných Čechů čumících na hvězdy. Snažili jsme se najít malej vůz. Prodlužovali jsme přední kolečka, zadní kolečka i voj velkého vozu, ale stejně jsme našli jen několik jasných hvězd. Ještě, že se mi podařilo objevit souhvězdí koštěte. Nákres:

Pak se nám chtělo čůrat. Petra to měla těžký, protože ležela hlavou z kopce..., takže musela jít k pangejtu. Silnice začínala chladnout, a tak jsme se začali pomalu zvedat a vracet. Eggy svítil na každé dřevěné sloup (jiný tam nebyly) a hledal tu flašku. U sedmáctého sloupu se mu to konečně povedlo. Pak mě opustily hlasivky, takže už jsme ani nezpívali. Eggymu, tomu Troubovi, se podařilo objevit dva basketbalové koše, ale když jsme na ně posvítili, zjistili jsme, že to jsou dopravní značky zákaz zastavení (podle Syky zákaz stání, ale já viděla proužky dva).

Další den – za světla a za střízliva – jsem zjistila, že pravdu jsem měla samozřejmě já – jako vždy)

Hanička

Když jsme se vrátili do kempu, Hanička vrazila do asimetrický hromady kamení. To víte, tma, mlha, ... Ani jsme se nelochtali, Syky si na rozdíl od nás lehla z kopce, přesto že jsme všichni leželi stejným směrem a protože téma: „mravenci mi sežrali rozinky“ není na dlouhé letní večery, brzo jsme usnuli. V noci mě něco párkrát bodlo do obličejce, hlavně očí. Byla to Hanička, která hledala Prasáka. Nevím, proč zrovna tam.

Eggy

Čtvrtek 3.7

Probudilo nás nechutné vedro. Syky už zase chtěla vstávat a vylejzat ze stanu. Kachny čvachtali za stanem a na druhé straně se někdo pěkně debilně smál (nejspíš naše průvodkyně).

Kachny a ostatní mořští živočichové se odebrali k moři. My jsme si vyčistili zoubky (na které jsme večer zapomněli) a začali snídat. Nevím jak ostatní, ale já jsem se strašně přejedla. Teď tady už dvě hodiny ležíme, trávíme snídani, dopisujem deník a připravujeme se na malý soukromý výlet po okolí...

Je 13,45 a my konečně vyrážíme. Syky si bere pohorky, protože jdeme přes pláž. Zjistili jsme, že ta hromada, co jsem do ní včera vrazila, tam není.

Zvolili jsme cestu podél pobřeží a hledali, kde vystoupáme na pěšinku, kterou jsme viděli z kempu. Eggy objevil nějakou „cestičku“, od prvního pohledu zkratka, která prudce stoupala do strmého kopce. Protestovala jsem, ale marně. Byla jsem nucena podrobit se většině, tzn. Eggymu a Syky. Škrábali jsme se příšerně klouzavým a špinavým terénem s ostřejma větvičkama. Eggy vylezl jako první a zjistil, že tudy cesta nevede. Teda vede, ale je jen pro prasata. Tak jsme se začali klouzat dolů, to už šlo daleko líp. Teda jak komu. Já a Eggy jsme se osvěžovali na pláži, zatímco Syky visela na větvi a bála se, že hodí držku. Nehodila. Nasraně přišla za námi a nadávala. Tak jsme ji neposlouchali a radši se začali vracet. U pomníku jsme našli tu správnou cestu, dokonce značenou – oranžově. Nebyla moc frekventovaná, protože jsme tam nepotkali ani jedno auto. Eggy vyšláp hovno (fuj, to byl strašnej smrad). Vyšli jsme na nějaký kopec, kde byl zákaz lovu a kde jsme si udělali pik-nick a posílili se dalšími Energity. Pak nás Syky vyfotila samospouští – dobrá atrakce. Eggy si zase vyfotil korsický venkov. Snědli jsme hlavu a nohy „Prince“ (tak nohy ne, prej je to krk). Syky už zase leze na strom, asi pudem.

Hanička

Mravenec nám ukradl kus obalu od Fidorky, asi si chce postavit alobalovej domeček. Jenom nechápu, proč mi to táhne do batohu. Radši mu postavím převis, aby se mi nenastěhoval dovnitř. Už jde pryč. Je to holt nějaký moderní mravenec, staví z nejnovějších stavebních materiálů. Asi chodí na stavárnu. Už jsou tam mravenci dva a přetahují se. To jsou holt blbci a nebo mravenci?

Syky

Na rozdíl od našich suchomilnějších kamarádů, jejichž výlet byl právě popsán, se zbytek naší výpravy vydává na pláž. Já s Kátou se usidlujeme až na levém konci u skal a začínáme si hrát na velkém pískovišti – stavíme hrad. Skromnost mi velí, abych nechválil naše vlastní, skvělé, velkolepé, krásně umělecky stvárněné a monumentální dílo, proto tak tedy neučiním. Ještě za naší přítomnosti hrad odolal nejen vlnobití, ale i útoku agresivní cizácké holčičky, kterou touto cestou za trest zapisují do deníku.

Odpoledne jsme prospali ve stínu (Káťa zvolila výhodné místo, já se musel se stínem stále stěhovat...). K večeru jsme se zašli ještě vykoupat, hráli jsme Káti „hru s plácačkama“ a to i s právě příchozí trojicí výletníků.

Poté jsem krapet zaváhal, což Káťa zřejmě čekající na vhodnou příležitost, okamžitě využila k mému zahrabání do písku. Takový hrudník jsem si vždycky přál... Večerní program se od včerejšího téměř nelišil – večere, beach volejbálek s místními Čecho – Francouzi, vyčurát, pomodlit a spát (ovšem s vyhlídkou odjezdu v 7:15, proto jsme s Kátou sbalili všechny věci včetně stanu už večer).

Lukáš

Pátek 4.7.

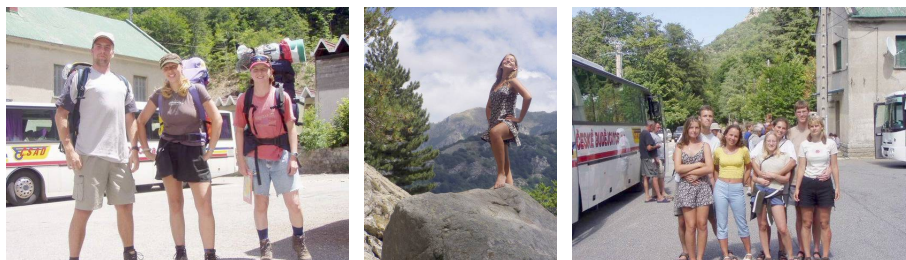
Vstával jsem až těsně před sedmou hodinou korsického času, na rozdíl od těch chudáků, co si věci večer nesbalili. Dle plánu nás čekal náročný dlouhý den, příjezd do dnešního horského kempu má být pryč až po západu slunce.

První zastávkou je to nejhlavnější město – Ajaccio, vyndáváme tedy naše věci z místního veřejného mrazáku a hle – nenacházím víno. V noci zřejmě zapracoval zloděj alkoholik – vínko ukradl, ale mlíko nechal... To jsou teda lidi (ehm... vlastně Korsičani).

Vyjeli jsme do úzkých zatáček místní silnice, mjíme místa, kde byla skupinka Eggy, Syky a Hanička (hlavně jí neříkejte Hanka, to klidně radši Hanice ...) včera na výletě a hurá dál do města. O něm mám napsat, že tam byla jedna socha s koněm, jedna bez koně, citadela s vojákama, Kefír bez záchodů, benzínka se záchodama a hlavně,, ... hlavně samozřejmě ono parkoviště, kde stál autobus. O tom, že kdo pozdě chodí, sám sobě škodí, se jistě důkladně poučila Káka, o tomto slavném návratu ještě bude zmínka. Shodli jsme se, že tato tříhodinová zastávka nám, kromě brzkého vstávání, nepřinesla nic zajímavého.

Další zastávka byla u anglických kaskád. Krásy zdejší přírody nejlépe ilustrují fotky, proto raději napíšu, že jsme zde potkali „opačný autobus“ tj. druhou skupinu (Klára, Kuře a další). Vyměnili jsme si zážitky a zkušenosti, společně se vyfotili, rozloučili se s naší odloučenou turistickou skupinkou jdoucí napřechod (opět staří známí Eggy, Syky

a Hanička – hlavně jí neříkejte Hanka, to radši Hanice...), nasedli do autobusů, rozjeli se a probodli si nožem ruku... No prostě nicneříkající zážitky. K tomu poslednímu dodám jen, že šlo o úkladný, podlý a promyšlený čin zákeřné Káti, která využila prudkého brždění autobusu a pod maskou chytače padající vánočky mě píchla nožem do levé dlaně. Chvilke nechápavého ticha.... Asi tak. Mirka se o mě chvíli starala jako o vlastního a tak za chvíli už opět skáču přes kaluže... (ale s rukou ve strnulé poloze).

Mezitím silnice kopíruje vysokohorský terén, křížuje železnici, která v každém údolíčku či rokli ubíhá po mohutných klenutých mostech. To, že se blížíme k horskému městečku Corte nám bez nejmenších pochybností naznačuje klasická znělka – foukání do mikrofonu vydávané paní průvodkyní (tento titul znamená v nářečí naší cestovky nejspíše něco jako: „ta paní, co je nejbliž k mikrofonu a platí nám kempy“). O městě se tradičně jako před každou zastávkou dozvídáme mnoho důležitých informací: „Takže teďka se blížíme k městečku Corte, které je no vlastně takovým centrem zdejšího okolí. ... Vlastně, založili ho původní obyvatelé někdy v 9.století, pak se vlastně ubránilo nájezdům útočících Saracénů a proto se stalo takovým centrem odporu ... Vlastně, no, a tak, ... (nicneříkající tlachání) ... sraz bude v 18:30.“

Ve městě jsme nejprve navštívili místní konzum, nakoupili lepidlo (na moje sandály) a bagety (k jídlu) a vyrazili jsme na místní citadelu. Pod mým vedením jsme sborem objevili zkratku kolem řeky a přes lávku, stejnou cestou jsme pak trefili k autobusu. Zamířili jsme konečně do dnešního cílového kempu.

Nejprve jízda z kopce po dálnici, potom odbočka vlevo a stoupání zpět ohromným kaňonem, kde musel autobus před každou zatáčkou troubit, protože se na silničku sotva vešel sám. Většinu z nás zrovna nespících tato scenérie uchvátila. Řidiči se do ostrých

zataček hrnuli s takovou vervou, že se někteří (Káťa+ Burák) tak báli, že vylétnou ze sedadel, až se k nim raději připoutali. Míjíme vodní elektrárnu a míříme vzhůru do kempu, kam přijíždíme těsně před západem slunce. V kempu pod Monte Cintem foukal studený vítr, který nás nutil nosit svetry a obložit vaříč hromadou batohů. Po večeri ve třech – já, Káťa a Péťa – jsme se rozpustili a šli spát.

Lukáš

Kačky dodatek, uvádějící vše na pravou míru

Tak bych ráda uvedla na pravou míru různé vzkazky o mém a Burákově návratu na to krásné, rovné a absolutně nezáludné parkoviště. Zlí jazykové (Burák) tvrdí, že když jsme se přiblížili těsně k autobusu, zakopla jsem si o vlastní nohu a upadla. Ostatní měli připomínky typu, že mi nohu nastavil sám, což bych považovala za daleko pravděpodobnější ... Bylo to ale takhle: rychlým krokem jsme se přibližovali k autobusu. Všichni už tam dávno seděli a čekali na nás dva. A tu se ve mně probudila lítost k drahým spolucestujícím a vzlétla jsem ve snaze být u autobusu co nejdříve. Ale bohužel při přistání selhal podvozek a vysunula se pouze polovina, což způsobilo mé poškození na jednu stranu. Brzdnou dráhu jsem ale měla poměrně krátkou. Jisté je, že porucha podvozku mě stála selhání činnosti jeho druhé (fungující) poloviny. Takže mám odřené celé lýtko a částečně obě dlaně

Kačka

Přechod

Omezená skupinka: Eggy, Hanička, Syky

Pátek 4.7. - jak to viděl Eggy

Probudil nás vtíravý zvuk Haničky mobilu. Nechali jsme ho párkrát vyblbnout a pak přeci jen vstali abychom se stihli připravit na přechod a odjezd autobusu. Podařilo se nám to jen s mírným zpožděním, bohužel aktivní ranní ptáčata z Budějovic stačila zaházet některé naše věci, takže jsme si trochu zaposilovali. Věci jsme naházeli na zadní sedadla i s prázdnýma flaškama, který jsme pracně sehnali.

Po cestě do Ajaccia jsme projeli kolem místa, kde jsme včera svačili na naší minivýpravě. V Ajacciu jsme měli 3 hodky volna, tak jsme se šli podívat na místní pevnost, která

bohužel asi stále funguje, takže jsme čučeli jenom z venku. Kolem mají spoustu šišek, které stačili pustit kořínky a vyklíčit.

Vydali jsme se zpět abychom mohli nakoupit v Carrefouru bagety na cestu. U jednoho chodníku, jak je mym špatným zvykem, jsem si zrakvil kotník, když jsem šlápl do rýhy. Nějaká Francouzka mi chtěla pomoc a pořád něco kvákala, tak jsem poděkoval a radši rychle odkulhal pryč. Hanička potřebovala nutně na záchod, stále si nemohla vybrat tu pravou kavárnu, až konečně objevila jednu, ve který ji ale v nejlepším zhasli. Ještě, že si s sebou bere baterku... Nakoupili jsme a když nám cestou zpátky došel chodník pod nohama, překročili jsme slepý koleje a čekali ve stínu autobusu na odjezd. Čas nadešel, ale stále chyběl Burák s Kátou. Přišli asi o 10 minut později, zřejmě proto, že se poprali, protože Káta byla hrozně rozbitá, především na nohou. U benzínky se ji snažila spravit Mirka, ale používá nejspíš metody ze svého mládí, takže Káta raději některá zranění zamlčela. Museli jsme znovu shánět flašky, protože je mezitím naši aktivně-pasivní řidiči stačili vyhodit.

U vodopádu se s náma kromě kachen a částečně Péti nikdo nerozloučil a i jim jsme jejich lítost moc nevěřili. Dupali jsme po silnici a stopovali. Silnice nebyla k této činnosti moc výhodná, takže jsme byli moc rádi, když nám někdo po hodině zastavil. Byl to nákej Frantík, takže nastoupila Hanička. Nechtěl nás zavést, kam jsme potřebovali, ale jenom na místní nádraží. Proč ne. Naskládali jsme se dovnitř převážně do kufru a po pár metrech zabočili prudce doleva z naší cesty. Nu což, uvidíme. Na nádraží nám ještě aktivně zjistil, kdy jede vlak. Vrátili jsme se na silnici a po konzultaci s mapou museli konstatovat, že nejenže nám nikdo nestaví, ale ještě nás vozí zpátky.

Došli jsme do Tattone, kde jsem na mapě objevil skvělou zkratku, abychom nemuseli jít dlouho po silnici. Kolem fotbalového hřiště, jsme se dostali k potoku, kolem nějž byl ostnatý drát. Podlezli, přelezli a pokračovali po cestičce, na které jsme se opět krásně podrápali. Přelezli jsme haldu pokácených borovic a ocitli se u sanatoria, které tam vůbec nemělo být. Takže jsme se zeptali na cestu místního dědy. Divoce gestikuloval, mluvil a ukazoval až se nám zatočila hlava. Doufal jsem, že mu Hanička rozumí, ale stejně z toho nic nebylo. Chvíli jsme pak bloudili po sanatoriu a po poradě s vrátnou se vydali na silnici. Když nás spatřil další obyvatel místní léčebny, začal na nás volat a ukazovat. „Pojďte jinudy, ať na nás nevidí.“ Vyběhli jsme na koleje, ale občan na nás stále viděl, takže jsme se drželi víc u lesa. Na místní železniční zastávce čekali už jeho kolegové na projíždějící vlak.

Než jsme se dostali na silnici, profrčel kolem opačný bus z Budějovic. Konečně jsme došli na odbočku, které jsme se chtěli vyhnout zkratkou. Canaglia 4 km. Po cestě jsme potkali anglicky mluvící skupinku turistů, hledajících kemp. Až na to, že jsme jim na otázku odkud jdeme, odpověděli, že z České republiky, jsme si vzájemně vyměnili spoustu užitečných informací, které ovšem jasně naznačovaly, že na první útulnu nedojdeme za světla ani omylem.

Canaglia je taková díra se sedmi baráky a jezdí tam jeden vypatlanej vidlák na motorce (a to i do kopce). V 6 hodin konečně skončila silnice a my začali potkávat první turisty. Měli nejspíš někde poblíž hnízdo, protože jsme se málem ubonjourovali. Časem jsme se

napojili na GR20 a rozhodli se jít prostě co nejdál, nejlépe k prameni potoka kousek (na mapě) pod cílovou chatou. Kdo tvrdí, že cesty nejsou značený nejspíš četl průvodce z druhé světové války. Pravda, asi dvakrát jsme museli vytvořit menší rojníci, abychom našli další značku, ale jinak patlání barvy na šutry někoho dost bavilo, takže místy byli i po pěti metrech. Došli jsme na jakousi salaš s kozami a dvěma osli. Najednou nám v cestě stály krávy. Volnou chůzí jsme pokračovali, naštěstí se bály víc než my, takže se sebraly a slezly ze svahu. „Hele, to sou nějaký teréní krávy,“ řekla Syky, když spatřila jejich kousek. Za chvíli se k nám přidal mokřý pes s rolničkou. Většinou se nedomluvíte ani s českým psem natož s korsickým, takže jsme ho odháněli marně. Naštěstí poznal, že žrádlo od nás neuvidí a šel napřed. Blížila se devátá a tak jsme se pomalu začali poohlížet po nějakém aspoň trochu rovném místě, pokud možno ne na kameni.

Objevili jsme jakýsi kamenný bunkr, ale bylo tam dost těsno a špína. Kousek dál byl plácek s jedním kamenem uprostřed, který tím pádem vyhrála Hanička. Byla docela zima, mě teda ne, já byl teplej dost, ale holky měli hrozně studený nosy, takže jsme vytvořili trio Teplej, Pes a Sýkorka. 20 metrů od nás byl potok, takže jsme došli pro vodu a udělali polívku. Těžko popisovat, co se dělá pak, tak aspoň útržkovitě: „Proč na mě tak blbě koukáš?“ zeptala se Hanička. „Protože mě mrzne prdel!“ na to Syky.

„Jak si lehneš?“ „Uděláme to jako tuleni,“ řekla Hanička a švíkla sebou na stranu, což jsme nějak nepochopili.

„Mě bolí záda, dáme masáž,“ navrhl jsem. Nejdřív jsem ale musel namasírovat Haničku. „Jaũũ, ty si hrubej!“ zaječela sotva jsem se jí dotknul. „Dyť to musí bejt hrozně příjemný,“ oponoval jsem a těšil se na masírování mě. „Jaũũ!“ zařval jsem, když mi Syky vryla prsty do zad. Raději jsme dalších pokusů pak zanechali. Holky pak šly ještě na záchod – každá zvlášť. Moc se jim do zimy nechtělo, ale mám nový stan, takže musely.

Sobota 5.7.

Budík zvonil před sedmou, ale byla docela zima, a tak jsme vylezli až kolem osmý. Kolem už chodili lidi, takže jsme se briskně sbalili, doplnili vodu (protože v horách prý žádná není) a lehce po devátý vyrazili směr chata Petra Piana. Odhadovali jsme to na hodíku, cestou jsme potkali lidi, kteří mluvili o hodině a půl, takže v 11h jsme tam konečně byli. Byl to pěkněj krpál.

Dali jsme svačinu a Hanička najednou začala hledat svůj pomerančový nápoj. Flašky jsme měli všechny, ale v žádný pomeranč nebyl. V jedné byl citrón, který jsme už asi tři dny neměli. Přitom jsme si všichni vybavovali Haničku se žlutým pitím na boku batohu. Ale teď tam byl prostě bílý citrón. Chvíli jsme nechápali, vlastně dost dlouho a protože Hanička citrón nerada, trochu jsme si pití vyměnili. Shodli jsme se na tom, že je to rozbitý.

Než jsme odešli, udělali jsme skupinový foto. Syky nastavila samospoušť, rychle doběhla k nám, chvílka napětí ... a nic. Tak znova, tentokrát s otevřeným objektivem

to šlo daleko líp. Příhoda s pomerančovým tangem nám stále vrtala hlavou a inspirování okolními krásami jsme zapolemizovali, proč asi nedělají tang s příchutí hovna. Taky by bylo jistě dost nepříjemný, kdybyste vyšli řekněme s fernetem a vrátili se s matonkou.

Šplhali jsme výš a výš a výš, po cestě potkávali lidi, krávy a ostatní dobytek. A pak se to stalo. Za zatačkou jsem vzhlédl a spatřil kousek výš sníh. Přivolal jsem batoh na nožičkách, protože nesl mrkev a jako malí jsme se ze všech sil rozběhli do svahu a začali stavět sněhuláka. Než se holky dosyta přesvědčily, že sníh je opravdu studený, jsem měl sněhuláka hotového, ale děvčatům zřejmě na velikosti záleží, takže mi ho rozbila a použila jako základ spodní koule. Syky jakožto stavař a majitelka rukavic se ujala postavení největší části. Hrneček, nůž, vidlička, mrkev a kamínky ozdobili tři sněhové skorokoule a bylo hotovo. Chtěli jsme, aby nás někdo vyfotil, ale buď se nikomu nechtělo do svahu, nebo se nás báli a dělali, že neslyší. Po vyblbnutí jsme pokračovali dál.

Když se jde nahoru, musí se pak zase dolů, to už je rovnováha cest v přírodě. Někdy se klesá dost rychle a tak vůbec nechápu, jak se ty blbý krávy můžou pást na místě, kde když plivnete, spadne to 10 metrů pod vás. Ale bylo tam krásně. Jedno větší jezero na dně údolí, druhý 200 metrů nad nim v protější skále. Byla to jezera Melo a Capitello. Oblezli jsme údolí zhruba po vrstevnici a přemýšleli, co asi znamená tečkovaná čára na mapě, v kterou přešla původní plná. Hm, odpověď na sebe nenechala dlouho čekat. Nejdřív jsme se museli přeplazit kolem výčnělků a pak dál po hřebeni. Zrovna přes nás přecházel mrak, což byla suprová romantika. Docela hustě jsme si zašplhali, museli i sundat batohy, abychom se protáhli mezi šutry. Nevim, jak dlouho jsme se plazili vzhůru, ale když jsme se ocitli konečně nahoře, došlo na nejhorší. Na druhý straně jsme museli zase dolů. Děvčata mi začala říkat teplej kamzík. Tak jsme se sunuli dolů. Pak jsme ve výšce víc jak 2000 m.n.m našli černý hovno s tykadlama. Nevim, co tam mohlo žrát. Naštěstí jsme už viděli cílové údolí, takže klouby bolely o něco míň. Když jsme kvůli Syky museli dát přestávku (Syky je hroznej sráč), poslouchali jsme výlevy náký Jitky, která se pásala opodál. Vůbec jsme nechápali, co nám chce. Pak zavoněli odpadky, které jsem nesl a děvčata mi začala říkat smradlavej teplej kamzík. O pár metrů dál jsem hodil držku, docela slušnou, a když jsem konečně zůstal ležet s batohem kolem krku, místo pomoci si mě děvčata vyfotila a abych prý ještě zvedl nohu, ať to vypadá akčně. Začaly mi říkat rozbitej smradlavej teplej kamzík.

Táhli jsme se jako smrad údolím a protože slunce bylo těsně nad obzorem, hledali jsme nějaké aspoň trochu měkoučké místočko na přespání. Útulna byla asi kilometr před námi, ale tam jsme nechtěli, abychom ušetřili. Našli jsme překrásný plácek s nízkou hustotou kravských koblížků velikosti mexického guláše, po včerejších zkušenostech dál od stezky a za keřem, abychom nebyli ranní atrakcí. Myslim, že jsme byli pomalu asi jediní exoti, kteří šli trasu tímhle směrem, čili by se přes nás ráno přehnalo celé stádo turistů. Hanička byla nadšená, jak se tam krásně píchá. Syky je hroznej sráč. Rychle se ochladilo, takže jsme pospíšili, zalezli do spacáků a dali polívku.

„Büüüüüüüü“ „To je ale kráva“ poznamenala Sýkorka. Chtěl jsem si sednout na karimatku, ale něco pode mnou zašustilo. Hanička posmutněla, protože to byl její

česnekový mazací sýr. No, bylo namazáno. Pak jsme se o něčem bavili a Hanička nás po nějaké hlášce, jako několikrát před tím i potom, poprskala tím, co právě pila. Poté, jako obvykle, následovala věta: „Eggy, ty si hovado!“ kterou jsem pak už říkal za ní, což vedlo k další sprše. Dali jsme opět masáž, tentokrát jsem byl chválen, ale prý chladnu.

Neděle 6.7.

Opět jsme nevstali dřív, dokud nepřestala jít pára od pusy. Minulý den jsme šli zhruba 10 hodin čistého času, takže jsme nahnali ztrátu z úvodní zkratky a nemuseli už tak pospíchat. Tímto bych chtěl ocenit a pochválit výkon děvčat, která svoje bágly se zbytečnými kily vody navíc velmi svižně a vytrvale, s posíleným orgasmem, přenesla přes všechny šutry na cestě (vždyť jsem je taky kvalitně namasíroval :-)).

Odchod 9,20 by nám jistě Hosnedlovci záviděli. Po chvilce kolem nás proběhli náký blázni. Utěšovali jsme se, že neměli batohy, ale i tak to byli hovada. Syky pořád přemýšlela, na co mají ty lidi lyžařský hůlky. Přišli jsme na to, že určitě proto, aby přes ně mohli přepadnout, až zakopnou. Jeden si je nesl jako zábradlí, což nás v domněnce utvrdilo. Chata Manganu byla opravdu za zatáčkou, takže jsme u ní akorát posílili orgasmus. Oproti předchozí etapě jsme měli pohodovou cestu, ruce jsme k chůzi téměř nepoužili. Přešli jsme bodově pohojené pole, nějaký park a potkali dva koně. Jeden byl ještě koní štěňátko, nejspíš hříbě, hrozně milé, jen na Syky pořád vystrkovalo zadek a zvedalo kopýtka.

Po chvilce přišlo jezero (tedy mi k němu, taková idylka to zase nebyla), ale bylo dost hnusný, takovej bahňák. Syky po mě prosebně chtěla, abych našel na mapě, co je to za jezero, protože nechtěla připustit, že je to Nino. Smůla, žádná jiná Hosnym vybarvená loužička na mapě nebyla. Aspoň jsme si v něm smočili nohy, na tu chvilku jsme si ovšem museli vypnout čich, abychom neskončili v jezeru. Když Hanička vstala, měla mokré kraťasy. Docela jsme se tím bavili, než jsem vstal a zjistil, že jsem zvlhnul taky. Nu co, aspoň nebudeme muset stavět cestou.

Konečně po třech dnech jsme potkali Čechy a to hned celej autobus. Aspoň na chvíli „Bon Jour“ vystřídalo „Ahoj.“ Na jednom svahu jsme dostali hlad a po kilometru konečně našli místečko, kde kručení utišit. Bohužel dost fučelo, takže po pár nezdařech jsme spolu s kameny a batohy obklopili liháč a za čtvrt hodiny se konečně chytil. Trochu jsme ohořeli okolní trávou, ale to je na Korsice normální.

Dělali jsme těstoviny, do kterých jsme konečně dali tu půlkilovou konzervu luncheonmeatu, s kterou jsem se tři dny táhl a trochu to zahustili sýrem. Bylo to božský, navíc jsem měl lžici, na rozdíl od těch dětských srkáčků, co měli holky, takže pln energie jsem hodlal pokračovat ihned v cestě. Syky je hroznej sráč. Měli jsme tak čas na hodnocení a museli jsme konstatovat, že v místních horách, je vody jak nachcáno a hoven jak nasráno. Klidně bychom vystačili jen s dvěma pet-flaškama na osobu (Hanička nejspíš s jednou), protože voda tu teče zhruba každý tři hodiny. K druhé části hodnocení nemam, co bych dodal.

Zaserpentili jsme si a pak už jen asi 6 km krásné lesní cesty a byli jsme po přechodu u chaty blízko Col de Vergia. Bylo 5 hodin a zbývalo se „jen“ nějak dostat do Porta. Nejdřív jsme se zkusili zeptat u řidičů karosy, která stála opodál. Byli ochotný nás vzít, ale až v pátek a to už bychom měli být v Čechách. Poděkovali jsme, Hanička jako zkušená stopařka načrtla na papír „PORTO“. Syky se to pokusila zvýraznit, ale omalovánky zřejmě nejsou její silnou stránkou. Ještě jsme si udiveně prohlídli jednu Němku, co se sprchovala vedle karavanu a vyrazili do Vergia.

Měli jsme docela štěstí, protože asi ve třetí zatáčce nám zastavil Megane. Byli to opět Němci a byli ochotní nás vzít aspoň do Evisy. Vmáčkli jsme se na zadní sedadlo, jediná Hanička mohla aspoň trochu hýbat rukou a snad proto ztratila gumičku do vlasů. Po cestě jsme viděli u krajnice ožralé prase a dozvěděli se, že Němka řídí teprve druhý den, čemuž jsme docela věřili. Když jsem vystupoval, praštil jsem se o dveře a v obranném reflexu i o střechu.

Došli jsme na konec Evisy ke hřbitovu a začali opět stopovat. Aut moc nejezdilo a většina z nich na druhou stranu, přesto je Hanička bez brýlí občas považovala za naději. Bylo 7 hodin a my se rozhodli pověsit palec na hřebík a vydat se pěšky Spelunkou. Chtěli jsme dorazit za světla, takže jsme ji víceméně seběhli až klouby plakaly. Cestou jsme předběhli partičku Italů. Proběhli jsme Spelunku a došli až do Oty, která byla za zatáčkou, tedy asi 2km. Už se mi nějak nedařilo nacházet zkratky. U jedny zahrádky jsme dali picí pauzu, když v tom se k nám přifařil místní občan a cosi vlídného k nám prohodil. „Di do prdele, dědku“ odpověděla mu Hanička mile, takže jsme se řezali ještě daleko za Otou. Projela asi čtyři auta a jedno takový nadějný vezlo ty Italy, který jsme předběhli ve Spelunce. Jo, práce kvapná, málo platná. Taky jsme potkali Agasyho se Steffi a oba si zahejbali (ani jeden z nich tam totiž nebyl). Syky je hroznej sráč, ale tentokrát vyběhla jenom na malou a hned jak se vrátila nám zastavilo auto. Byla to celá rodina v kombíku, takže jsme se opět svezli v kufru, ale Porto se konečně přiblížilo. S řidičem komunikovala lingvistka Hanička, chvíli francouzsky, chvíli anglicky, takže jsme měli odvoz až do kempu. Kdyby uměli naši autobusáci popisovat cestu, tak i do správného. Takhle jsme se prošli po terasách mezi stany a protože už byla tma jak když nesvítí světlo, Hanička hodila obličej. Když jsme prolezli druhý kemp, který už měl být v Portu poslední, zbytky dobré nálady z přechodu vyprchaly. Pak jsme dostali sms od Lukáše s popisem kempu, takže jsme konečně nasměrovali k domovu. Šest hodin po přechodu, špinaví jsme tak nějak postavili stan, umyli se a přidali se k pochlastávajícím.

Eggy

Co se dělo mezitím...

Nyní si popíšeme, co se dělo všem ostatním, tedy skupině „nepřechod“...

Sobota 5.7.

Odjezd byl plánován na 8:30:00 horského času. S Kátou se nám podařilo vstát už celou hodinu předtím a s vidinou ohromného množství času (oproti předchozím dnům) se nám podařilo přijít o 10 minut pozdě ... sjeli jsme zpět do údolí a vydali se vzhůru proti proudu říčky. Po půl hodině jízdy jsme zastavili na lesním parkovišti, odkud vede cesta na jezero Nino. Hned po vystoupení z autobusu jsme potkali dvě prasata, o jednom z nich ještě bude řeč ... Vstupujeme na lesní cestu značenou žlutými pruhy a začínáme zdolávat první výškové metry. Čeká jich kolem sedmi set.

První třetina cesty vede lesem, je tedy příjemně chladno ve stínu urostlých borovic. Brzy se však stromy mění v kosodřeviny a stoupání v krpál. Míjíme pastevecké obydlí a pomalu (a strmě) opouštíme údolí potoka a stoupáme na jeho úpatí.

Když po necelých dvou hodinách stojíme na nejvyšším bodě naší cesty, spatřujeme krásný obrázek – široké ploché údolíčko plné zelené trávy, v pozadí jezero Nino a v popředí pasoucích se koňů a krav. Děvčata se předbíhají v hlazení různých částí různých zvířat, nejvíce letí 2 hříbátka a několik telátek. Když se konečně podařilo oddělit dívčí ruce od srstí, přicházíme k jezeru a dáváme si pauzičku na louce.

Okolo neustále pobíhají krávy jako by se nechumelilo (ono se totiž nechumelilo). Kus od nás uprostřed trávy stojí tele a Péta najednou hlásí, že teď tam, bylo a už tam není!“ Opravdu, tele zmizelo... za malý moment už tam zase je a řve jak na lesy. Nemělo se kam schovat, muselo to být tedy tele-chameleon => teleleon. No a všímavý čtenář jistě zaregistroval, že lesy vystřídaly kosodřeviny, proto vzniklo nové horské přísloví: „Teleleon tady řve jako na kosodřeviny.“

Po krátké debatě s Mirkou o odchodech do důchodu a různých zraněních se vydáváme na zpáteční cestu. Káťa vytahuje placatku plnou whisky (medicíny) a já se ujímám role lékaře – najednou se objevilo mnoho nemocných, toho bolela hlava, toho dokonce obě kolena, atd. Prostě simulanti, diagnózu jsem stanovil u všech jasně: zanedbaný pití. Jen u Buráka byla už v horším stádiu, proto jsem mu naordinoval dvojnásobnou dávku medicíny.

Cestou dolů nenastaly žádné komplikace, takže jsme si mohli všichni v autobusu vyslechnout historku o tom, jak nevěřící Tomáš tak dlouho prase provokoval, až ho kouslo do zadku. Škoda, že jsme nešli rychleji, mohla být skvělá fotka (či dokonce film :-))

Po chvilce jízdy jsme ještě stavěli v jakémisi sedle, kde byl skvělý výhled na obě strany hor. Zjistil jsem, že trasa naší odloučené skupiny vede přímo tudy a dokonce také kolem jezera Nino, takže by byla docela náhoda, kdybychom se potkali. (to teda jo, protože jsme tudy šli až další den :-)) – pozn. odloučené skupiny)

Sjezd do kempu v Portu jsem zaspal. K jídlu jsme si uvařili lančmít s bramborama a měli jsme velké štěstí, že na nás vůbec něco zbylo – v jednom kuse se nám po lančmítu vrhali mravenci a odnášeli velké kusy masa, Když jsem se po chvíli vrátil ze sprch k vařící Kátě s Pětou a uviděl chatrné zbytky masa a dva smějící se megamravence s vidličkami a plnými pusami, bylo mi jasné, že večere bude silně vegetariánská – bramborová ...

Večer na mě padla lenost, proto jsem se nechal holkama opustit (šly do města), sedl jsem spolu s Burákovíc, Ondrou a Lenkou a dalšími do kroužku a zkoušel hrát na kytaru, což mi kvůli bolavému ukazováčku moc nešlo, takže jsem se střídal s Burákem a později s Lindou. Po setmění nám přišlo líto toho, že se nesmí rozdělovat ohně a alespoň jsme si uprostřed našeho kroužku rozdělali svíčku. Vzápětí přišly holky z města, kde si málem objednaly kávu se zmrzlinou za 7 euro) chtěly sice kávu se zmrzlinou, ale zřejmě nastal komunikační problém s obsluhou).

Zítřka se vstává před osmou, jdeme proto spát brzo – kolem půlnoci.

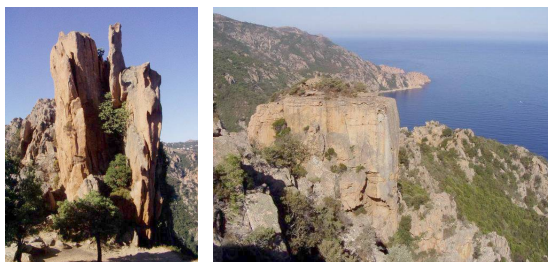
Lukáš

Neděle 6.7.

Vstali jsme v půl osmý a poté co jsme postavili na nohy i nejslabší členy výpravy, vyrazili jsme na prohlídku útesů Les Calanche. Cestou jsme se od paní průvodkyně dozvěděli, že podle legendy je vytvořil (teď už nevím proč) ďábel a to tak šikovně, že připomínají hlavy různých zvířat. Např. želvy, psa nebo mnicha s monoklem. (Právě jsem byl poučen, že je vytvořil proto, že byl vzteklej, že nesved nějakou holku, či co)

Stejně tak nám bylo sděleno, že terén bude na pevnější sandály, takže jsme natáhli kecky a pohory a vyrazili.

Skály byly hezky oranžové a údajně i růžové, což pravděpodobně rozeznala jen dívčí (a dámská) část výpravy. Většina z nás hledala „hlavy“. Bohužel je našlo asi jen několik dětí, jejichž představivost zřejmě nebyla dosud zkažena tvrdou realitou tohoto světa:-). Já nerozeznal žádnou :-)) a Kačka jen jednu, která prý představovala hlavu hrocha.

Já s Kátou jsme bohužel moc daleko nedošli. Mirka jí totiž řekla, že až se vrátíme, vymění jí obvaz na noze. A jelikož tento doslova přimokval k ráně, dostala Káťa strach a usoudila, že bude lepší, když tuto operaci provede sama a pomalu. Proto jsme se v půli otočili a pospíchali zpět k autobusu.

Cesta to byla věru dramatická. Neustále jsme se museli v hrůze otáčet a každou chvíli naslouchat, zda nás v zádech nezamrazí známý hlas. Ale po čase jsme se uklidnili a zvolnili. Byly tam moc hezký ještěrky. Dokonce jedna se zeleným ocáskem... a pak tam byly dvě takový malý a lezly zmateně po stromě... A pak jsme ji zaslechli !! :-o a úprk začal nanovo. K autobusu jsme se dostali půl hodiny před odjezdem.

Operace byla těžká a zdlouhavější, než tohle vyprávění. Naštěstí proběhla úspěšně a když se Mirka opravdu vrátila, přelapala Kátě odřeninu polštářkama, který se údajně nepřilepí. Uvidíme...

Autobus nás jen popovezl do městečka Piana (tento název byl nejspíš odvozen od názvu jediné nejoblíbenější činnosti místního obyvatelstva). Prý se zde nachází pramen, který, když se ho člověk napije, léčí. Také se prý nemáme nechat odradit cedulkou oznamující, že není pitná, což je jen figl na turisty, aby jim to tam všechno nevyplili.

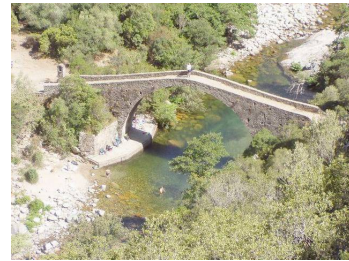
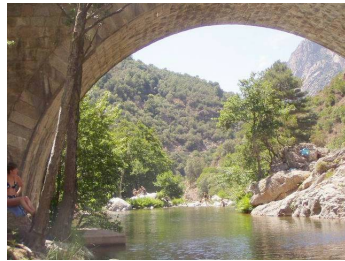
Naše první kroky vedly do pekárny. Bagety jen lítaly. Prodával je takovej pán, kterej byl asi moc hodnej, protože každému dal navíc leták. Z něj jsme se dozvěděli, že je ve městě nějaký velice levný supermarket a jali jsme se jej hledat.

Našli jsme jen nějaký drahý, tak jsme v něm nakoupili. Výše zmíněný pramen vyvěral na náměstí. Někteří z nás jej použili vně jiní vnitřně, ale všichni proto, aby byli hezčí a zdravější. Po návratu k autobusu jsme se dozvěděli, že cedulka na prameni údajně nelhala a část z nás může očekávat nikoli zázračné uzdravení, ale neobyčejný průjem.

Zase jsme naskákali a odfrčeli směr soutěska Špeluňka. Cestou jsme míjeli kemp, kde většina lidí vyskákala. Byli to ti, kterým chyběli síly nebo plavky. Zbytek namasíroval svaly, zavázal kolena a kotníky obinadly a vyrazil ke Špeluňce.

Tůra začala netradičně – sestupem. Pořád jsme klesali a nic význačného se cestou nestalo. Jen na Kátu musím bonznout, že když nás nikdo neviděl, vyčůrala se na cestičku!!! Že prý se to nikdo nedoví, haha:-)) (Já si všiml loužičky na cestičce!! – pozn. Lukáše)

Když jsme došli do údolí, vyfotili jsme si na 1. mostě co jsme viděli a u 2. jsme se koupali. Pak jsme vyběhli takovej kopeček a zavolali pro autobus.

S napětím jsme očekávali, jestli v kempu nepotkáme 3-člennou výpravu, jež se před třemi dny vydala do hor napospas živlům... to by si zde členové této výpravy přáli číst (tohle necham bez poznámky – poznámka člena 3-členné výpravy) Ale my moc dobře víme, kde jsou a co dělají. Jsou v horách a hledají východ. Ale Syky kompas ukazuje jen sever:-)) Nejlépe to vystihuje Lukáš slovy: „Nejspíš je vede Eggy, takže jsou někde na támhletý hoře a jdou tam (viz obr.) Obrázek se musí teprve naskenovat...“

Dodatek: O hodinu později projíždí kempem auto s amplionem, který k něčemu naléhavě nabádá. Už je hledají...

Burák

Po setmění jsme již znervózněli, kde že ti tři filutové furt jsou a tak jsem poslal Syky zprávu. Odpověděla mi obratem: „Jsme v Portu a hledáme camp, potřebujem název campu.“ Takže jsme se s jejich orientačním smyslem moc nemýlili. Posílám tedy Syky popis cesty a do půl hodiny nám už likvidují naše zásoby alkoholu. Po chvíli nám předvádějí svoji sebranost při stavbě stanu – ještě jsme jim dva museli svítit... Ale o zážitky určitě neměli nouzi, soudě podle jejich útržkovitého vyprávění. K jejich cti musím dodat, že jim naše paní průvodkyně dala špatné podklady o cestě k našemu kempu.

Zapomněl jsem se zmínit o dnešní večeři – opět v redukováném složení – já, Káťa a Péťa. V plánu byla hrachová polívka s opečenými kostkami chleba. Nebylo pro mě žádným překvapením, že se holky rozhodly zobnout si ještě předtím opět tu největší lahůdku, co znají – syrový lančmít z konzervy. Polívku jsme snědli a když oběma zbývalo jen na dně ešusu, navrhla mi jedna slečna, jestli se nechci vsadit, že snědí ještě jeden lančmít za hodinu, ale musím po nich dojíst ten zbyteček polívky, kterej už do sebe prostě nenacpou. Snažil jsem se tu hodinu uhádat, ale nakonec sázka zněla: „Zlikvidujou lančmít za hodinu,

musí si ho samy otevřít.“ Věděl jsem, že prohraju, ale nečekal jsem to už za půl hodiny.. No holky maj zadara zmrzlinu...

Opět jsme založili svíčku, obložili jí flaškama (namátkou rum, fernet, l van růž, whisky), zahráli oblíbenou znělku a vrhli se na to. Hráli jsme na kytary, mě to šlo líp než včera, Eggymu to šlo samozřejmě skvěle, prostě klasika. Jen už nám Eggy zapomíná „We will rock you.“ Sloky zněly asi takto: „Buddy you are young men, ehm men, humming with your eee... be a big men some day, ehm áá... úú... over the place!!“ Po půl jedny padlo konečné rozhodnutí – jdem spát a já zítra na kopec nejdu... Dobrou noc!

Lukáš

Pondělí 7.7.

Když mě probudilo sluníčko, byla většina lidí dávno pryč – jeli na výstup na horu Capu d'Ortu. Zůstali jsme já s oběma Kátami, Péta a Linda. Náplň dne byla zcela rekreační – polehávání, flákání, hraní blech, můj a Káti výlet směrem proti proudu zdejší říčky a koupání v ní, dále pak oběd, polehávání, flákání, luštění, já s Kátou na chvilku k moři, ve tři hodiny příjezd výletníků. Poté opět podobný program, nyní ovšem vzdělávací – Káta si počítá příklady z matiky. Po hodině sbírku znechuceně odkládá s tím, že na Korsice si to vyčerpala (tj. pokračování na Šumavě?? – pozn. autora).

Dodatek z budoucnosti: S odstupem času lze říct, že ani na Šumavě a skoro (kromě snad pár minutek) ani na cyklo-výletu po Čechách se žádná další matematika nekonala:-))

Lukáš

Jen krátce k našemu výletu na Capu d'Ortu. Sotva jsme se v autobuse nasnídali a trochu rozkoukali, už nás vyklopil u cesty. Ostatní zřejmě věděli něco, co my, tři dni nepřítomní, ne, neboť zatímco všichni vyrazili na kopec, my si teprve u silnice nandávali ponožky.

Díky mým zkratkám, které na nás zůstaly ještě dlouho vidět, jsme brzo dohonili pomalejší členy. Po dvou a půl hodinách nějaké to vrcholové foto, vrcholová paprika a zase dolů. Chvilí jsme šli s Mirkou, ale protože zabloudila, po návratu na správnou cestu jsme jí raději utekli. Poměrně zvláštní značení nás dovedlo na jinou cestu, než byla ta původní. Po krátkém rozmýšlení jsme se nenechali odradit a nakonec dorazili na místo odjezdu autobusu.

Na místním fotbalovém hřišti jsme našli smutný, opuštěný míč, který se tím pádem stal naším. Později jsme jej použili místo cukru, a tak se stal památným korsickým suvenýrem.

Přišel čas odjezdu a Mirka s dalšími třemi seniorkami pořád nikde. Ostatní se bavili posíláním neúnavného Bivoje pro pití do autobusu. Asi po půl hodině jsme z dálky uslyšeli známý hlas „Vlezly jsme do nějaký holý prdele a pak se musely vracet. Kdybychom věděly, jak se to tu menuje, už jsme tu dávno byly, ...“

Kompletní jsme se vraceli do kempu. Naše trojka se nechala vyhodit na odbočce, páč jsme si chtěli ve městě nakoupit. Musel na nás být ale pohled, když jsme pak seděli na parkovišti a pili mlíčka...

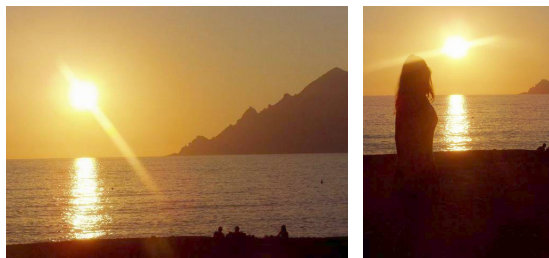
Eggy

Začínáme vařit večeři, v plánu je rizoto a ďábelskými tousty. Právě jsem se za celou dovolenou dopsal s deníkem až do přítomnosti, takže s tím raději přestanu, abych nepředbíhal událostem. Mohl bych třeba už dopředu zapsat, že jídlo bylo fantastické a rozplývalo se na jazyku, ale je tu jistá (nepravděpodobná) šance, že se tak nestane a musel bych škrtnat v deníku, za což bych opět dostal sprdžana. Proto nyní končím a ahoj možná později...

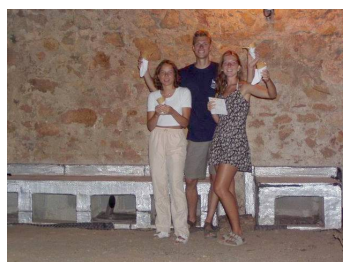
Dodatek: Eggy si právě od Syky nechává přinést lovecký sýr.

Lukáš

K večeru vyrážíme do města, nejdříve tedy směr pláž. Lukáš s Kátou fotí západ Slunce. Opravdu stojí za to. Takovej západ Slunce nad mořem je opravdu moc pěkný. Prostě romaňtárna na druhou.

Poté jsme vyrazili na zmrzlinu. Lukáš s Kátou se zdrželi asi deset minut vybíráním pohledů. Nakonec si koupili dva stejné pohledy a stejný, jako mam já. No prostě nejhezčí obrázek Porta, jaký mají. Takže pokračujeme dále na zmrzlinu. Asi v páté restauraci, nebo jak se to v místním nářečí nazývá, jsme konečně zakotvili a dali zmrzlinu. Všichni (Lukáš, Káťa, Petra a já) jsme si dali tři boule. Ten Francouz (spíš Korsičan, ale ono je to vlastně stejná rasa) byl z nás dost vysmátej, hlavně když to všechno platil Lukáš. V přepočtu tři zmrzliny pro čtyři lidi přišli na 500kč. Takže jsme se s nima museli vyfotit. Fotila jsem já a Lukáš držel mojí zmrzlinu s tím, že mě tam pak dokreslí, aby fotka byla kompletní. Když jsem se digi foťák snažila vypnout, vyfotila jsem ještě prach na korsickém parkovišti, ale co, aspoň bude zdokumentováno vše.

Došli jsme do kempu, já s Petrou asi o půl hodiny dřív než Káťa s Lukášem. Podepsaly jsme Lukášovi lžičky od zmrzliny aby měl aspoň nějakou památku na svá Eura a dali koxsy. No prostě pohoda na Korsice. Eggy hrál na kytaru na přání, ale nějaké písničky nedohrál do konce, prý proto, že nezpíváme. Ale to má člověk těžký, když mu to zakazují (Ale to maj těžký i ty lidi, co maj aspoň trochu hudebního slucku – pozn. Haničky). Ale prý když si dám [činto], tak občas zpívám prý celkem dobře, ale jenom občas. Teda nevím, co mají proti mému zpěvu, já mám přece hudební hluch a ne zpěvací hluch.

Takže pokořili jsme dvě [činta], rum, fernet a tak dále, zazpívali Nohavicu, Plíhala, Včelí medvídky a jinej hmyz a rozhodli se jít spát. Teda ten spánek zvolili jen unavenější členové naší výpravy, ostatní stále sedí a pijou, čtou deník z předchozích dnů, poslouchají kytaru a snaží se o zpěv. Některým to i docela jde. Ti omámení [čintem] ten falešnej zpěv nevnímají :-). Takže je fajn. Eggy si zase ze mě dělá srandu, ale stejně ho ráno bude bolet hlava nejvíc ze všech a vypije zase dopoledne minimálně 3 litry vody, takže si z něj legraci nakonec budeme dělat stejně my. A kdo se směje nakonec, ten se směje nejlíp...

V časných ranních hodinách (2:00) se konečně vydáváme spát i my. Jdem si ještě čistit zuby, ale já jaksi nemám čím. Ať hledám, jak hledám, zubní kartáček nikde. Pasty je dost, ale bez kartáčku je celkem na nic. Ráno tu ještě byl a teď je fuč. Ještě asi čtvrt hodiny jsem se snažila můj modrý cestovní zubní kartáček značky REACH najít, ale bez úspěchu. Kdybyste ho někdo někde potkal, tak ho prosím přemluvte, ať se ke mně vrátí, že mu vůbec nebudu ubližovat a budu se o něj starat (podle nás šel na sraz rýčů – pozn. spolubydlících). Vždyť se u mě neměl špatně a kde všude se mnou byl. Asi ho to cestování nebavilo a zalíbilo se mu v Portu na Korsice a tak se rozhodl emigrovat a změnit státní

občanství. Třeba si to ještě rozmyslí a ten trajekt nakonec stihne. Do té doby se budu muset spokojit s místním korsickým zubním kartáčkem.

Tak dobrou noc, ráno vyjíždíme prý už v 8:00.

Syky

Úterý 8.7.

Dnešek začal jako obvykle probuzením a tentokrát také plánovaným přesunem z kempu. Zabalili jsme stany a ostatní věci, odnesli je do autobusu, odpadky do popelnic a kolem osmé hodiny naložili do busu i sebe. Pěta zaujala strategickou pozici u Eggyho vzadu, takže celá dvojsedačka byla jen a jen moje. Vydali jsme se k řece Fango, v níž bylo slíbené koupání. Po mnoha zatáčkách a kilometrech (no, těch asi bylo míň :-)) jsme dojeli do jakési vsi, ve které jsme se nakrátko rozloučili s vlekem. Autobus by se s ním dole prý neotočil a tak jsme dolů k vodě vyrazili bez něj.

U domečku u silnice se autobus otočil, vyplivl nás směrem k řece a s poučením, že vystupujeme do silnice, tak ať nás něco nepřejede, třeba auto. Dali jsme se po kamenném mostě a přešli na druhý břeh. Každý si vybral nějaké místo na koupání, já s Klárou a Martinou jsme lezly pichlavým křovím kousek dál. Ale stálo to za to. Po horolezeckým sestupu jsme se ocitly nad tůňkou, ve které plavaly ryby, my a taky topící se vosy. Voda byla krásně čistá a měla teplotu tak akorát. (dokonce tam vlezla i Hanička a to už je opravdu, co říct – pozn. jedinýho, který místo koupele spal).

Opustily jsme Kláru, která seděla nahoře a tvářila se dost otráveně a našly dva úžasný skalní trůny i s jezírkem na nohy. Z Martiny se stal orientální despota a ze mě její dvorní šašek. Klára se začala chovat trochu agresivněji, než je u ní obvyklé – házela kamením na všechny strany – a tak byla jmenována zbojníkem. Po výměně názorů oddaných poddaných s jejich vládcem jsem se šla radši namočit. Příjemně strávený čas u vody se bohužel krátil a asi ve čtvrt na jednu jsme ukončily naše miniaturní státní zřízení a vydaly se na trnitou zpáteční cestu.

Do autobusu jsme došli všichni skoro včas a rozjeli se pro vlek a dál do Calvi, kde se prý narodil Kolumbus. Co se toho týče, je mi dost jedno, kde se narodil a pro takový indiány by bylo lepší, kdyby se nenarodil vůbec. Ale chyby se holt stávají...

V Calvi jsme byli v půl druhé a rozchod dostali do čtyř. První cesta vedla na benzínku na záchod. Ta prodavačka koukala dost divně, když jsem tam deset minut stála a koukala tupě do podlahy... (Petra se totiž potřebovala taky převlíct). Při minulém přesunu seděla zase u mě, takže jsme pokračovaly v započatém hovoru a šly koukat po pohledech a novinách. Pohledy jsme sehnaly, noviny ne. Třičtvrtě hodinu jsme strávily v supermarketu a koupily si ementál a já domů myrtoovou marmeládu. No, uvidíme, jestli je to vůbec k jídlu.

Na lavičce před další benzínkou jsme zkonzumovaly půlku bagety a ementálu, vůbec se ty lidi nekoukali divně.. :-)) Následovala prohlídka přístavu – no nic moc. Korsickéj vlak jsme viděly, byl stejně ošklivej jako ty, co jezdí doma. Po procházce městem jsme skončily opět na lavičce, tentokrát o kus vedle. Čas od času se u nás zastavil někdo z výpravy a před čtvrtou jsme se odebraly do busu.

Další trasa vedla do již známého horského kempu, opět jsme si prožívali nadšení i hrůzu z pohledu pod autobus. Dojeli jsme v pořádku, postavili stany a nastoupili do fronty na sprchy. Na každého snad došlo. Večer, už skoro potmě, přišla pohádka o Monte Cintu. Byla krásná, plná poučnejch čísel, nejvíc mě zaujala poznámka o rychlostním stupni, na kterej se dá vyjet asi na parkoviště. Pro nás opravdu potřebná informace :-))

Po desátý hodině přišla nějaká Francouzka, že jsou „sleeping“ a abychom byli zticha. A tak jsem – zmožená informacemi z průvodce i představou hory – šla spát. Sice nás čekala kratší cesta, ale stejně... Ostatní šli potom spát taky, ale kdy to bylo, to fakt nevím. O něco dřív než obvykle to bylo určitě...

Linda

Středa 9.7.

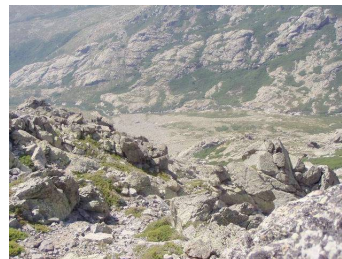
Zas je tu ráno. Tentokrát mimořádně hnusný, protože nás budík probral už v 6:15. Sice probral, ale vstávali jsme až o čtvrt hodky dýl a nebýt toho, že mě Lukáš pochoval, asi spím ještě teď. Se Syky jsme se potkaly před provizorní venkovní umývárkou, ospale jsme na sebe koukly a shodly se na tom, že si opravdu dobré ráno popřát nemůžeme, a tak jsme tradiční pozdrav poopravily na „hnusné ráno“.

Odchod se měl uskutečnit v 7,00, avšak představa, že dnes vyjímečně nespátíme naše dva nervózní řidiče, nám dovolila v klidu posnídat. Mimochodem, Syky je velkej sráč... Tvrdí, že chodí jen jednou denně – po kafi, tak dnes to má za sebou v časných hodinách. A pak už nám nic nebrání v odchodu, spíš teda v odklusu, což dlouho nevydržím a tak spolu s Pětou a Kákou tvoříme pomalejší skupinku, ostatní na nás po chvílích

čekají. Konečně nás těší výhled na horskou chatu, ke které to máme jen 500 výškových metrů od našeho kempu. Bohužel to však není ona a tak šlapem dál. Takových překvapení nás potkává víc... To například, když se u té správné chaty ujišťujeme, při pohledu na hory směrem k Monte Cintu, že stezka URČITĚ NEPOVEDE přímo vzhůru, to přeci nejde... no, šlo. Od chaty jsme si zvolili cestičku s přibližným směrem, ukázalo se, že správně a začli jsme opravdu stoupat.

System zůstal stejný i v horším suťovitém terénu, jen k naší pomalejší skupince se připojil Burák a Eggy, Syky, Hanička a Lukáš na nás čekají (čekající jsou 4 – pozn. přepisovatele :-))) Na cestě není celkem co popisovat. Prostě vzhůru a vzhůru. Po jedné přestávce se rozhodujem kudy dál, a protože pána, co značil trasu to zrovna asi moc nebavilo, schvalujeme Lukášovu variantu, že tááám někde lezli lidi a tak jdem.

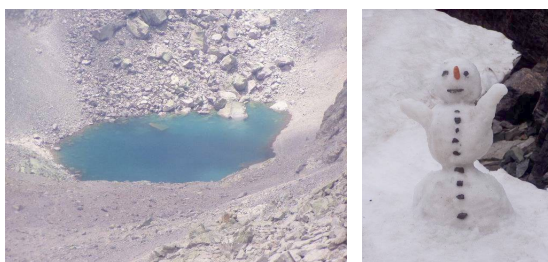
Na myšlenku, že nejdeme asi úplně správně nás přivedlo několik skutečností. Např. to, že Syky zatím jako jediná zdolala „lehčí“ horolezecký výstup a shora na nás volala, že dál se dostanem jen 30-ti metrovým volným pádem. To ji ovšem nikdo neuvěřil a tak se na vrcholek vyšplhali všichni. Dalším, co (kdo) nás překvapilo, byla Mirka, která byla neustále vidět jen jako malá tečka dole pod námi a najednou jsme ji měli v patách. Doporučili jsme ji tedy, ať nás nenásleduje, obešla tedy hřeben raději po značce a dál jsme pokračovali společně. Docela jsme si na výstup zvykli a tak nás všechny z předu překvapil Lukáš volající, že jsme na místě.

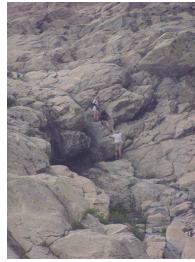
Přivítala nás halda šutrů s nápisem Monte Cinto, 2706m, která nás poněkud zklamala. Všude se válely české odpadky a po moderní betonové vyhlídkové plošině ani památky. Hromadně jsme se tedy snad stokrát vyfotili a pokochali se výhledem na okolní hory. Pak ještě malé občerstvení a vrcholové Eggyho pivo, nakrmit dravou žebrající zvěř a hurá dolů! Zvolili jsme jinou cestu – přes jezero a zas tak pořád dolů nevedla...

Cesta tu byla daleko horší, ale když jsme došli k jezeru, měli jsme ještě dost sil dojít na jeho druhou stranu a na sněhovém jazyku postavit sněhuláka. Mirka nám věnovala mrkev a tak tam teď stojí sněhulák se vším všudy. Všechny nás strašně překvapilo jak sníh studil...

Na zpáteční cestě si Eggy zvolil zkratku, ukázalo se, že delší, zato horší cestou. Haničku se Syky to však neodradilo (hráli jsme totiž hru: „Důvěřuj svému kamzíkovi“ – pozn. kamzíka), a tak jsme na ně čekali a snažili se je povzbudit Mexickou vlnou. Po chvíli sestupu Mirka zjišťuje Klářinu a Martininu absenci a zuřivě je volá (jak na kosodřeviny), odpovídá jí však jen ozvěna. Elitní skupina tvořená Lukášem, Eggym, Haničkou a Syky na ně čekají a po chvíli nás (bolavá kolena, lýtka, ... prostě simulanty) dohnala.

Sestoupili jsme do kempu a zahájili útok na sprchy. Čočku k večeři mnohé z nás sabotovaly. Večerní únavu jsme trochu prolomili dovezenými či místními kamarády a začli jsme s hraním a zpěvem. Po chvíli se k nám přidala skupinka Čechů, avšak ani této noci nám nebylo dopřáno poklidného hraní do pozdních hodin. Francouzi jsou fakt divní. A tak poté, co nás jeden sám přišel ručně požádat o klid, jsme se vydali za brány kempu. Tam jsem nepobyla dlouho, ale muzikantská skupinka byla prý vyhnána i odtud.

Káťa

Ano byli jsme vyhnáni dvěma Francouzi, a tak jsme se přesunuli už v poněkud menším počtu asi o sto metrů dál na soušutří. Hanička stačila dopít Becherovku (což popírá), kterou potmě naprosto bezpečně hledala po čuchu a protože se při přesunu snažila jít levou nohou vpravo a pravou vlevo, raději jsem do nejbližší machie schoval nedopitý fernet, což mi prý nikdy nezapomene. A já to přitom dělal jen kvůli ní.

Dali jsme pár hitovek a postupně odpadali, Syky dokonce z kamene. Na to, že u kamene byl jenom jeden pichlavej keřík, vlezli do něj asi všichni, někteří několikrát. Konečně jsme se odebrali do kempu za účelem spánku. Protože nám do stanu svítilo jedno debilní světlo na fotobuňku, prostě jsme tu fotobuňku otočili a byl klid. A myslíte, že byl klid? NEBYL. Neúnavná Hanička se totiž zakecala s jedním Pražákem a šeptali si na celej kemp. Zkusil jsem aspoň zavřít vchod do stanu, ale jednak to nepomohlo a jednak byla Syky Haničkou obviněna ze špatného úmyslu. Z Pražáka se vyklubal hvězdář a ti jsou obzvláště v noci ve svém živlu, takže jsme se konečně dověděli (tedy bohužel i my zavření ve stanu, pokoušející se usnout) kde je ten malý vůz a spoustu dalšího. Ale M15 v Pegasusu nenašel.

Hanička i ve stanu měla povídkou a prý Saharu, takže jsem ji musel ještě zmasírovat, ale fernet bohužel už opravdu nezbyl...

Eggy

Čtvrtek 10.7.

Odjezd byl naší průvodkyní zvolen na 8,45 to prý abychom po deváté mohli vyjet, a tak se taky stalo. Definitivně jsme se sbalili a poklidili následky předešlého večera. Všichni jsme náš odjezd vzali jako prostý fakt, jen Syky zasněně hledící do hor málem zmeškala odjezd autobusu. Naposledy jsme projeli úzkým horským kaňonem a zároveň se pobavili pohledem na tlupu německých turistů – důchodců.

Do Bastie dorážíme v půl dvanácté a máme tu 3 hodky volno, což využíváme k vyhledání místního SUPER U. Doplníme zásoby na zpáteční cestu a bloumáme zastíněnými uličkami. S Lukášem se stavíme v pouliční restauraci na pizzu, ke které nám hraje žebrající houslista. Hraje hezky, ale nic nedostane, tak jde dál. Ostatní se dle vyprávění stavili na mini palačinku. Scházíme se opět u autobusu a vstupujem do Mobyho útroh.

Káta

Netrvá to dlouho a opouštíme Korsiku, možná navždy. S Haničkou, Ondrou a Lenkou si zabíráme čtyřsedadlo, čímž se izolujeme od ostatních, ale přislíbili jsme pozdější účet v nějakém větším houfu. Naproti si sedá Burák s čidlem houpavosti lodi (Kátou), ale to brzo usíná a jak Burák tvrdí, pak už nefunguje tak spolehlivě, a usíná taky, přičemž se usmívá i ve spaní.

Vyndáváme karty a protože „prší“ v základní podobě nám nevydrží dlouho, hrajeme rychlíka a poté i superrychlíka, kterého navrhl Ondra. Většinu asi napadne, že v superrychlíku prostě můžete hodit karet kolik chcete, pokud na sebe navazují. Brzo jsme vysmátý jak Novotný až padáme ze sedaček, protože rozdávající si ani nestačí srovnat karty a už rozdává znova. Prostě kravinan:-) (Jo, zvláště když tím rozdávajícím jsem já, takže mi až tak k smíchu není ta superrychlá hra, ale Eggy – pozn. Haničky)

Tak dáváme žolíky, který neumím, tak se aspoň naučím něco nového. Nějak nejsem zrovna inteligenčně na výši, takže brzo jsme zase všichni vysmátý jak Novotný před zrcadlem z mých hloupých otázek neustále se opakujících, neboť ani s pamětí na tom nejsem zrovna nejlíp. Ale nakonec přeci jen dáme pár partiček.

Moc nevyhrávám a tak prosazují Cinkandu, kterou budu muset nejdřív Lenku s Ondrou naučit, což je u této hry velice výhodné, protože taktika chce trochu času. Nejsem inteligenčně zrovna na výši, takže ani tady se mi nedaří, takže se jdu raději na chvíli projít.

U kulatého stolu jsem potkal Lukáše s Luckou, Kuřetem a Klárou jak hrají prší. Lukáš prý do té doby ne a ne prohrát a je tak osočen Luckou, že podvádí. „Kouká ti eso z kalhot!“

Přidávám se k nim, ale brzo prohrávám a tak se jdu podívat na palubu. Tam jsem spatřil Syky, nezvykle stojící na ostrém slunci a koukající do moře. Péťa zase někde spí. Káťa si cosi čte. Lukáš mi poradil, abych k ní potichu zezadu přišel a pozdravil. Učinil jsem tak a málem jsem přišel o zuby, jak se Káťa šíleně lekla a prudce otočila. Už to zkuset nebudu, bojím se dost o hubu.

Vracím se k cinkandové partičce a dorazila taky Syky, že prý by do moře skočila, ale bojí se skákat z takové výšky?! Rozbaluje svoji dlouhou bagetu a hoduje, zatímco my se pokoušíme hrát pexeso s kartama na prší. Můj paměťový koeficient na tom není také dvakrát nejlíp.

V Livornu zůstáváme jako poslední na palubě a zjišťujeme, že náš autobus je delší. Loučíme se s kratším autobusem a v tom našem se snažíme najít vhodnou polohu pro spánek. Ještě je nám důrazně rozmlouván výlet do Verony, kam se především Hanička a Péťa moc těšily, ale zřejmě bychom se nestihli včas dostat domů, takže pouze akceptuju další překlep v plánu (nutno říct, že slovo především zde není na místě – lépe by se hodilo slovo pouze a to pouze 2 lidi z 40 lidí v autobuse. A o tom, že byl ještě nějaký jiný „překlep“, o tom nevím – pozn. Lukáše). Předjíždíme nějakého vášnivého Itala, který za volantem stíhá psát sms, telefonovat a nandavat hodinky, takže na naše snahy o navázání kontaktu nikterak nereaguje. Asi je to dobře, možná by nám pak nabořil autobus.

Eggy

Pátek 11.7.

V ranních hodinách přejíždíme České hranice a opět na nás jdou vzpomínky z Vltav. Je tam nějak málo vody. Ve Vyššáku zastavujeme šprýmařovi Pepovi před barákem, bohužel s náma jede až do Budějovic. Tam si hlídáme věci, aby nám je tam Budějčáci nenechali ležet a za srdceryvného loučení (zamávala nám jenom průvodkyně a snad tři další ruce) razíme na Plzeň. Poté, co Hanička prohlásila „prší“ za debilní, neboť často prohrávala se pokoušíme ještě s Lukášem o mariáš. Ani dnes nejsem zrovna na výši, takže to dost kopu, zaměňuji bezvýznamná slova jako „durch“ a „betl“ a nevědomky švindluju, takže toho radši brzo necháváme.

Plzeň, Mikulášský, rozebrat zbylé zásoby (zbylo asi půllitru rumu! – pro Haničku) a každý domů.

A to je konec!

Eggy

Malý dodateček

A co ještě zbývá dodat? Tedy kromě toho, že to byla nádherná akce v krásné korsické přírodě s fajn lidičkama. Tak snad jen něco o naší průvodkyni (učitelce Katce) a řidičích. O průvodkyni už tu zmínka byla – něco v tom smyslu, že ta paní, co fouká a mluví do mikrofonu, nám platí kempy a neumí francouzsky. A hlavně nás nutí ráno brzy vstávat, což já osobně považuji za to nejhorší. A Eggy jí taky řekl, že asi v Portu nikdy nebyla, protože se tam vůbec nevyzná. Ale jinak se to obešlo celkem bez incidentů a dokonce nám i při odjezdu z Budějovic jako jedna z mála zamávala, čemuž se divíme.

Teď tedy něco o našich řidičích. Klára z „opačného autobusu“ prohlásila, že měli dva řidiče (nic neobvyklého), Pata a Mata (to už je trošku neobvyklé). Tak mi jsme taky prohlásili, že jsme měli dva řidiče (kupodivu), chytřejšího a blbějšího a ten blbější uměl líp řídit. Jeden nejmenovaný člen naší výpravy je přejmenoval na Blbýho a Blbějšího, že to se na ně prý hodí líp. A ten blbější uměl líp řídit, protože uměl couvat s vlekem, při řazení používal spojku a netroubil nám k snídani do mikrofonu. Ale zase se nevyznal v mapě a nehlásil nám aktuální venkovní teplotu. Ale nebudeme naše řidiče nazývat těmito jmény, protože tyto stránky nejsou zřízeny za účelem naštvávat lidi, ale pokud vím, tak za účelem propagací našich skvělých akcí a tak dále. Takže naši řidiči se jmenovali, nebo aspoň nám tak byli představeni, Láďa a Šprýmař Pepa. Chtělo by to sem dodat jejich fotky, ale ty bohužel asi nemáme. Ale Šprýmař Pepa byl namalován, teď zrovna nevím kým, ale asi Eggym, při hře, která byla nazvána „Nazvi si to, jak chceš“. Takže stačí jen naskenovat a obrázek bude k nahlédnutí. Nutno říct, že se Eggymu ale ten portrét moc nepovedl. Tím nechci říct, že Eggy neumí kreslit, ale prostě Šprýmař Pepa nebyl na obrázku poznán.

A ještě něco, cestou zpět už v ČR jsme se dozvěděli od Ládi něco málo ze statistiky. Tak třeba, že za těch 14 dní jsme najeli něco přes 3000 km, z toho necelou tisícovku po Korsice (Kdyby si pro nás přijeli na přechod, tak to ta tisícovka být mohla.), z čehož plyne, že cesta z Plzně do Livorna na trajekt Moby Lines (a samozřejmě i zpět) měřila něco málo přes 1000 km. Taky jsme se dozvěděli, že jsme spotřebovali přes 1000 l nafty, takže naše průměrná spotřeba byla asi 32 l na 100 km. Na Korsice jsme měli průměrnou spotřebu asi 43 l na 100 km a to hlavně díky korsickým horám. Ale na dálnici cestou tam a zpět prý naše průměrná spotřeba byla asi tak 24,2 l nafty na 100 km. Toť vše ze statistiky, rozměry a váhu autobusu jsme se už bohužel nedozvěděli.

Nutno ještě dodat, že povolenou rychlost autobusu s vlekem tj. 80 km/h překračovali Láďa i Pepa při jízdě po dálnici vždy a to o 10 km/h. Usoudili jsme, že to bude asi tím, že autobus měl povoleno ject 100 km/h a vlek pouhopouhých 80 km/h, a tak to prostě jednoduše zprůměrovali a bylo to. Ale přeci se nebudeme po dálnici plazit osmdesátkou, důležitý je, že nás všechny dovezli v pořádku a i autobus to přežil bez škrábnutí. Tedy v jednu chvíli na italské dálnici, jsme se přiblížili nějak moc blízko bokem k jednomu kamionu a nebo on k nám a málem jsme mu urvali zrcátko, ještě že ho měl na pružině.

Ale byl to cílený útok na mě, protože to zrcátko jsme nabrali okýnkem, o které jsem měla zrovna v tu chvíli opřenou hlavu. Ještě že tam to okýnko bylo, jinak bych asi byla vystoupena z busu ven.

A ještě poslední věc – autobus moc nehoupal, jak nám vždy dosvědčovalo čidlo houpatosti (nejen lodi, ale i busu) Káťa. Cestou totiž nic neztratila a ani výrazně nezezelenala. Toť vše!!!

Syky

Češi na vrcholu Monte Cinta

Tady bych chtěl zvracet z okna:)

Musíme si pomáhat

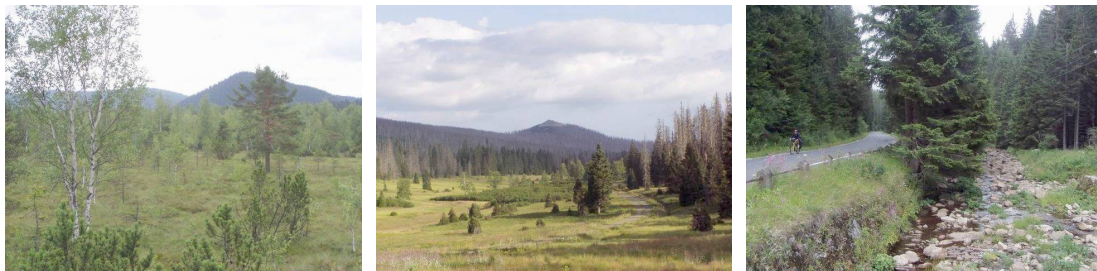

Pohádkové místočko

Západ slunce nad Portem

Cyklovýlet po Šumavě

Začátek: Středa 16.7.2003 7:00
Konec: Neděle 20.7.2003 19:00
Účastníci: Káťa a Lukáš

Můj „rodinný“ výlet po Šumavě - s Kátou, strejdou a bratránkem.

Dobré akce se mají opakovat

Nápad vydat se na kole pouze se stanem, spacákem a někteří se zubním kartáčkem napříč Šumavou se zrodil někdy na jaře loňského roku. Zrodil se v hlavě mojí, mého strejdy Standy či možná mého bratrance taky Standy. A loni jsme tedy byli na pětidenním cyklistickém výletu po krásné Šumavě právě v tomto složení. Tehdy jsme zvolili trasu Nýrsko->Zelezná Ruda->Prášily->Antýgl->Kvilda->Bučina->Horní Vltavice->Borová Lada->Kvilda->Antýgl->Srní->přejezd autobusem na Špičák->Plzeň (vlakem). Moc se nám to líbilo a nebyl tedy důvod neudělat letos nějaký podobný výlet...

Pro pochopení dalšího textu je ještě nutné říct, že oba Standové mají příjmení Lid, z toho plyne jejich souhrné označení „Lidáci“.

Jak to bylo letos

Krásy Šumavy (a možná nejen ony...) přilákaly tentokrát do party i Káťu, byli jsme tedy již čtyři lidi, čtyři kola, dva stany, čtyři kartáčky na zuby a dvě pasty.

Je třeba poznamenat, že Káťa s námi předtím ještě neabsolvovala žádný větší cyklistický výlet, přepadávaly ji proto obavy o její fyzickou připravenost – „já tě znám, ty pojedeš jako blázen“, „50 kilometrů denně, to si děláš srandu, to nemůžu ujet...“ a další nesmysly. Občas jsem měl opravdu pocit, že to zabalí ještě před odjezdem. Ale nakonec se ukáže, že její obavy byly více než neopodstatněné...

Loňský výlet vedl spíše severní částí Šumavy (nejjižnější místo byla Horní Vltavice či Strážný), pro letošní rok jsme tedy logicky zvolili jižní, Lipenskou část Šumavy a tomu odpovídal i startovní bod – Český Krumlov.

Odjezd se konal první středu po příjezdu z Korsiky, o tom, co se dělo se dočteš na dalších stránkách...

Plzeň, Český Krumlov, Lipno, Nová Pec

Vlak jedoucí do Českých Budějovic v 8 hodin není označen jako vlak se zjednodušenou přepravou kol (což v praxi znamená, že si je vztít můžete stejně, ale je s tím ještě o dalších tisíc starostí víc), takže jsme pro jistotu zvolili rychlík odjíždějící v 6:20 ráno. Vstávání mě tedy určitě nepotěšilo, ale na druhou stranu jsme byli v Krumlově už před desátou dopoledne, což je obvykle doba, kdy ještě spím:-))

Přestože se v Krumlově již díky četným návštěvám docela vyznám, cestu z nádraží do centra jsem absolvoval poprvé, je to moc pěkný sjezd. Přijeli jsme zadem přes parkoviště

pod hradem přímo k lávce pod Zámeckou. Zde na mě padla ta správná Krumlovská atmosféra (jako vždy, když sem přijedu), všechno už bylo tak, jak má být (myslím po loňských povodních). I ze spoda ze šlajсны bylo slyšet známé cvakání – to způsobovali projíždějící vodáci, při trochu podprůměrnějším stavu vody jich tam padalo docela dost.

Nemohli jsme vynechat návštěvu náměstí, kde jsem si s Kátou zašel na jahody se šlehačkou (takovou totiž nikde jinde nemají), Liďáci si dali polívku.

Sjeli jsme z náměstí přes most pod retardérkou, kolem soudu na nábřeží, pak zase přes most u skleníku a hurá pryč směrem na Větrní. U nově opraveného jezu pod barevnou skalou jsme se chvíli procházeli ve vodě a koukali na projíždějící vodáky. Docela se těším, až ho budem sjíždět, hořejšek je zřejmě třeba vzít bokem (alespoň za toho stavu vody, co byl), celkově je teď jez podobný jezu pod Vyšákem.

Následuje cesta do Větrní, kde to konečně přišlo. Už jsme se toho nemohli dočkat, zoufali jsme si, kdy to konečně přijde a ono je to najednou tu. Ano, opravdu, ta chvíle právě přišla – první šumavský krpál je tu!! Je ovšem nutno poznamenat, že tenhle tedy opravdu stojí za to, vrstevnic by se člověk nedopočítal. Kopec (či spíše jeho hlavní část) končí až kus za vesnicí, kde začínají už normální kopečky. Zatím je to spíše šumavské podhůří, žádná velká stoupání, cesta proto ubíhá celkem rychle a plynule. Stavíme u jednoho JZD, kam se právě vrací početná skupina krav jdoucí dokonale sborem...

Potom ještě zastávka v jedné vesnici, kde je v krámu zrovna polední pauza a v hospodě ještě zavřeno, takže něco k pití lze získat jen od místních obyvatel. Pak opět pár kopečků a vesnic a už je tu sjezd do Frymburku k Lipnu. Tam nám před noseem ujel trajekt (ehm... teda přívoz), další má jet za hodinu, ale protože je hodně lidí, jede už za půl. Na druhé straně se koupeme a pak dochází k prvnímu rozdělení výpravy – já s Kátou se chceme jet podívat na Vítkův kámen (je to na kopci, proto to Liďáci zbaběle sabotují a vydávají se rovnou do Nové Pece). My volíme nejmírnější (a tedy nejdelší) variantu ze tří možných cest a stoupáme pomalu vzhůru.

Nejvíce nás nahoře uchvátila hospoda „u čarodějnice“ – stylově zbořená barabizna s černým kocourem, hrad Vítkův kámen byl oproti tomu nic moc.

Potom si užíváme šestikilometrový sjezd zpět k Lipnu. Jedeme proti proudu (jestli se tomu tak u přehrady dá říkat, štouralové nechť si dosadí „na sever“) po straně u hranice. Za komunistů se sem vůbec nesmělo, prakticky všechny stavby byly srovnány se zemí a jediným znakem civilizace je zde asfaltka dříve sloužící pohraničnickům. V Lipně je hodně málo vody, naskytuje se nám nepěkný pohled na pařezy běžně skryté pod hladinou.

Pokračujeme směr Přední a posléze Zadní Zvonková, kde si dáváme pauzu na tatranku. U místního hřbitůvku stojí takový ten železný kruh, na kterém bývají pověšené modré igelitové pytle na odpadky. Ale pytel tam chybí. Takže balíme své odpadky, jdeme se podívat na místní kostel a když se vracíme zpět ke kolům, šplhá se k nám nějaká dodávka s rodinkou. První lidi po dlouhé době, tak si říkáme, co tu asi takhle večer chtějí: „Ty sem asi vezou ten pytel na odpadky,“ žertuje Káťa a připíná si helmu. Nasedáme na kola, rodinka přichází, skutečně přiděluje k železu pytel a odchází. My raději rychle prcháme, protože nemůžeme zastavit nával smíchu...

Napojujeme se na Schwarzenberský kanál a podél něj jedeme až nad Novou Pec, kde sjíždíme dolů do vesnice a rovnou do kempu. Stan Lidáků tu už dávno stojí a oni vysedávají nejspíš někde v hospodě. Když se vrátí, jdeme se s Kátou vykoupat a pak jdem ještě jednou do hospody (Lidáci tedy do té samé již podruhé) a pak již hurá spát. Protože jsem si večer naimpregnoval stan, spíme venku, abychom se neudusili. Káťa má asi nějakou fobii z deště, protože nemůže usnout a pořád sleduje, zda nezačíná pršet (hlásili totiž přívalové deště). Nakonec přeci jen spadne pár kapek, hned po první jsem vzbuzen, že prší, tak se tedy přesunem do stanu a konečně už spíme oba až dočtvrtečního rána...

Nová Pec, Jelení Vrchy, Nové Údolí, Stožec, Lenora, Horní Vltavice

Vstával jsem kolem osmé, což mě samotného překvapilo. Čas do vzbuzení ostatních jsem strávil procházením se po kempu, focením spících a prázdné Lipenské přehrady. Potom jsme si se Standou dali snídani v místním stánku a když se k nám nakonec přidali i ostatní dva, mohli jsme začít připravovat odjezd.

Dnes opět došlo k rozdělení výpravy, tentokrát už hned po výjezdu z kempu. Lidáci se vydali po silnici z Nové Pece proti proudu Vltavy, přes Černý Kříž do Stožce, potom nahoru na České Žleby a dolů k Soumarskému mostu. Před ním prý odbočili doleva a po cyklostezce přijeli přímo k lávce v Lenoře. Víc o jejich putování nevím.

My jsme se vydali nahoru zpět ke Schwarzenberskému kanálu, protože podél něj se skvěle jede, je to prakticky po rovině. Stavili jsme se u Rosenauerovy kapličky (to byl stavitel kanálu), kde se pěkně kříží kanál s protékajícím potokem.

Pak už je to jen kousek k osadě Jelení Vrchy. Když se kanál stavěl, tak v první fázi začínal zde, ale později se investovalo znovu a u Jeleních Vrchů byl prokopán asi 400m dlouhý tunel a kanál mohl vesele pokračovat dál (tedy dál proti proudu). Zde jsme si dali oběd z našich zásob a řešili jsme, jestli začne pršet hned nebo až za chvíli. Občas kolem projeli mokří cyklisté, tak to vypadalo, že to spadne každou chvíli, zvláště když ještě začalo hřmět kousek nad námi. Seděli jsme tedy schovaní a čekali. Nic se ale nezměnilo, tak jsme se sebrali a vyjeli dál (později se ukázalo, že to asi byl výborný nápad...). U dolního portálu tunelu se mi podařilo vyfotit jakési místní tunelové strašidýlko, ještě že bylo zavřené za (polootevřenými...:-)) dveřmi, potom fotka horního portálu a hurá dál...

Cesta ubíhala pěkně až k samému počátku kanálu – Rosenauerovu jezírku. Protože k němu vede jen malá cestička a vlastně nic tam není, jeli jsme rovnou dolů do Nového Údolí. Po pěkném dlouhém sjezdu jsme koukali, jak je vpravo od nás směrem na Stožec a České Žleby pěkně zataženo a určitě tam hodně prší.

Nové Údolí je pohraniční vesnice (samozřejmě z ní po komunistech nic nezbylo), dnes je tam hraniční přechod pro pěší a cyklisty a končí tam železniční trať. Dříve vedla do Německa, ale po roce 1948, kdy se zavřely hranice na západ, to Němci zabalili a trať u sebe zrušili... Koukli jsme do „Železničního muzea“ – tj. do starého a dost smradlavého odstaveného vagónu, kde mi nejzajímavější přišly nikoliv železniční exponáty, ale dokumenty z doby odsunu Němců na základě Benešových dekretů – seznamy lidí, kteří se mají okamžitě vystěhovat a tak dále. Prostě nic pěkného, ale určitě je dobrý to vidět na vlastní oči...

Cestou do Stožce zhruba v místě, kde silnice přejíždí studenou Vltavu, jsme si všimli, že povrch začíná být dost mokrá. Ve Stožci bylo už mokro dost, nějakou malou stružku jsem dokonce tak pro radost přeskakoval... K Soumarskému mostu jsme jeli zkratkou přes pláň (a narozdíl od Eggyho zkratek jsme neměli odřený nohy ani řídítka) a pak hurá kousek po hlavní silnici do Lenory. Tady jsme u lávky potkali Lidáky, od kterých jsme se dozvěděli, že je v Českých Žlebech potkala hrozná průtrž mračen a navíc ještě kroupy. Nevím, jestli přeháněli, ale docela jsem čekal, že ještě řeknou, že tam byly metrové vlny...

Začalo docela slušně foukat a tak jsme plní obav o svoji suchou budoucnost vyrazili bleskovým tempem přes Zátoň do Horní Vltavice, kde bylo třeba učinit důležité rozhodnutí – pojedem nejdřív do hospody nebo nejdřív postavit stany v kempu a pak do hospody? (pozitivní bylo, že v obou variantách hospoda figurovala:-)) S přihlédnutím k počasí jsme nejdřív postavili stany v blízkém kempu a pak naběhli na večeri do hospody. Když jsme vylézali ven, pěkně přšelo, ale naštěstí za chvilku přestalo a viděli jsme krásnou duhu a protože jsem ji i vyfotil, nemohl to být výplod naší pivem podpořené fantazie. Chvilí po dojezdu do kempu začalo zase pořádně pršet, tak jsme to radši zaspali...

Horní Vltavice, Kvilda, Prameny Vltavy, Březník, Antýgl

Stejně jako loni v tomto kempu, i letos jsme si ráno zahráli nohejbálek na místním volejbalovém hřišti. Povrch byl značně nerovný, takže jsme toho za chvíli nechali a vyrazili dál. Káťa se ještě ponořila do ledově studené Teplé Vltavy a pak si dala v recepci dvě sklenice studeného mléka, zřejmě aby byla dostatečně chladná... Projeli jsme Vltavicí a odbočili na klidnou silničku směr Polka a Borová Lada. Hned za vesnicí nás asi nějak ofoukl větřík či co a Káťa se otočila a hurá do kempu pro bundu... Klidným tempem jsme tedy pokračovali dál dočasně ve třech. Byli jsme dohnáni kousek před Polkou, kde jsme dali pauzičku na mostě (jednu z mnoha tento den...). Tam jsme se pomocí samospouště vyfotili nad nebezpečnou propastí nad řekou na mostních trámech, bohužel tato naše odvaha není z fotky skoro vůbec vidět.

Za chvíli jsme zastavili u bývalé Březové Lady, kde jsme se pro změnu kochali krásnou krajinou a hledali jsme křížek na druhé straně údolí (který prý jako jediný z oné vesnice zbyl), což se nám ale nepovedlo.

Cestou do Borové Lady jsme stavěli už jen asi dvakrát, takže jsme do místní hospůdky dorazili asi už v půl druhý. Nutno podotknout, že jsme vyjžděli asi v půl dvanáctý a ujeli necelých 20 kilometrů. Následoval dobrý oběd a přesun k asi kilometr vzdálené Chalupské slati u Svinné Lady. Nechali jsme Standu hlídat kola a vydali se po dřevěném chodníčku na slat podívat.

Kousek před Kvildou jsme se chvíli rochali ve vodě u malého jízku místního významu. Na Kvildě jsme nemohli vynechat návštěvu pekárny a těšili se na vyhlášený Povidloň,

který jsme tu měli v zimě na běžkách. Bohužel, pekárna byla trochu vyprodanější než tehdy, ale stejně jsme najedli dobře. Následovalo již tradiční rozdělení výpravy: Lidáci jeli rovnou na Modravu přes Filipovu Huť, zatímco my s Káťou jsme zatoužili vidět pramen Vltavy. Což o to, pramen to je pěkný, jen mi tam nějak chyběla ta Vltava. Nebyla jí tam ani kapka, sucho je sucho...

Z pramenů jsme se vydali okolo kopce směrem na Březník. Hned po několika minutách se nám otevřel výhled směrem na Německo a nebyl to výhled vůbec hezký – všude okolo byly mrtvé lesy, pozůstatky kůrovcové kalamity z roku 1997. Tento stav trval několik kilometrů, vlastně až do chvíle, než jsme začali sjíždět do údolí Modravského potoka. Byl to opět pěkný dlouhý sjezd a málem jsme si ho mohli dávat dvakrát. Už ani nevím, proč jsem asi v půlce zastavil. Asi proto, aby Káťa zjistila, že ji nějak chybí spacák, co měla přidělaný (asi ne moc dobře...) na brašnách. Naštěstí jsme se vraceli asi jen dvě zatáčky a byl tam. To už byla druhá věc, co Káťa někde ztratila či nechala... A aby toho nebylo dost, dojeli jsme po chvíli na křižovatku, kde se říká „Na ztraceném“:-)) Vydali jsme se doleva směrem na Březník (tam jsme chvíli pobýli a jeli zpět), abychom se na ztraceném ocitli podruhé a tentokrát jeli doprava, směrem na Modravu.

Modravou jsme jen projeli bez významějších zastávek a frčeli podél Vydry směrem na Antýgl. Asi v půlce cesty jsme odbočili k řece na nově zrekonstruovanou lávku (dříve sloužila jako rechle – podobně jako lávka v Lenoře), dali si pauzičku a koukali na mužičky v korytu řeky a na důmyslně postavené kameny. Káťa prostě nemohla uvěřit, že tam mohou takhle stát na špičce – prý musí být určitě přilepený – a šla si to ověřit. Jenže hned po prvním velice něžném a opatrném dotyku se kámen zbořil a dokonale tak vyvrátil Káti

teorii o lepidle. Dalších možná deset minut se ho snažila postavit do původní polohy, takže jsem stihl dát si svačinku, projít se po okolí a udělat pár fotek... ==>

Je třeba dodat, že Káťa udělala svoji práci skvěle, protože když jsme další den jeli opět kolem, jediný kámen, který vydržel takto stát, byl právě ten její...

Pokračovali jsme kousek kolem Vchynicko-Tetovského kanálu (začíná právě u této lávky, vede kolem Srní v kopcích a ústí do Křemelné nad Čeňkovo pilou), jen nad kemp v Antýglu. Tam jsme se ještě vyfotili s místním dřevákem v informačním středisku a pak už hurá postavit stan a dvakrát hurá do hospody.

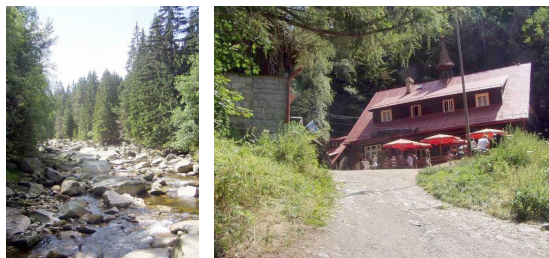
No a po příchodu z hospody jsme šli spát. Hospoda je přece takový pěkný závěr dne, tak co dělat ještě po ní, že?

Antýgl, Modrava, Poledník, Prášily, Železná Ruda

Tento den se naše skupina rozdělila dokonce dříve, než její část vůpbec vstala – Lidáci se sbalili ještě dříve, než jsme se s Kátou vyhrabali ze stanu. Potom jsme je sice potkali, jak si to ženou z místního bufetu, ale to bylo naposled, co jsme je tady na Šumavě spatřili... Jeli totiž do přes Srní do Prášil a pak přes Laka a Debrník do Železné Rudy a z ní večer už rovnou domů.

Jak bystrý čtenář jistě odhalil, Lidáci nám ráno neujeli proto, že by vstávali ještě před svítáním a rychle se sbalili, nýbrž a samozřejmě proto, že my jsme si tu noc krapet protáhli. Vstávali jsme totiž kolem jedenácté. Zato jsme rekordně rychle opustili kemp, ve třičtvrtě na dvanáct jsme odjžděli směr – no směr asi 300 metrů vzdálený můstek... Tam zůstala

naše kola, protože kolem Vydry nejsou vítaná. Šli jsme se pěkně projít po svých kolem Vydry, došli jsme až na Turnerovu chatu, kde samozřejmě neměli turistickou známku, že jim prý zrovna došly. Jaká náhoda.

Po návratu a nálezu kol v neporušeném stavu vyrážíme zpátky na Modravu, kde se vydáváme směrem proti proudu Roklanského potoka, což je zvlášť při jízdě dolů moc hezká podívaná. Ne, že by se tam vyskytovala nějaká fešná děvčata (to snad jen když jedeme my s Kátou – upřímná a nenucená poznámka autora), to prostě příroda sama... Jen škoda, že jsem nevyfotil ta nejkrásnější místa.

A také je škoda, že jsem nevyfotil kopec, do kterého nebojácně a přímo vzhůru (žádné sraabácké serpentýny) vstupuje cesta směrem z Javoří Pily na Oblík. Tam jsme totiž opustili údolní rovinku a vydali se vzhůru. Ono to totiž jednou přijít muselo, když je v plánu dobýt Poledník. Stoupáme tedy nahoru a nahoru a pořád nahoru, až tam najednou jsme (takhle popisovat je to už sranda). Nejdřív se rozhlížíme okolo, potom se vydáváme na věž (ukecali jsme studentskou slevu – zadarmo:-)). Rozhled je pěkný, směrem do Čech je trochu mlžno, zato Němcům je vidět až do kuchyně. Zkousím zoom foťáku a zkousím fotit malou tečku kdesi v dáli, domnívám se totiž, že je to Kašperk. A opravdu, z fotky později poznávám, že ano. Po návratu dolů následuje svačinka.

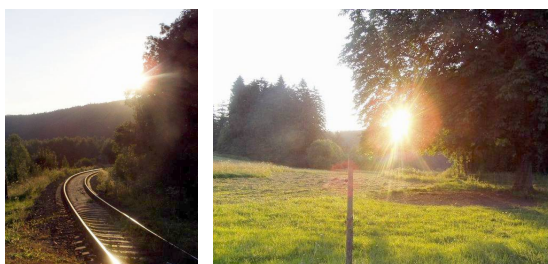
Jak už to tak v životě chodí a v přírodě jakbysmet, z kopce se vždycky jede dolů. A jelikož tenhle pod našima nohama má něco přes 1300 metrů, čeká nás sjezd opravdu pěkný. Má ale dvě vady – ze začátku je prudkej až příliš a navíc je každých 50 metrů na cestě odvodňovací zařízení, takže je nutno jet dost pomalu. Jedu první a i bez ohlížení mám stárou kontrolu, že Káta neslítla z kola – pekelně jí totiž skřípou brzdy. Za chvíli už je kopec mírnější (přesto se kolo rozjíždí na 40 kmh a kdybych se nebál stále ještě se vyskytujících

odvodňovačů, šedesátka by se dala) a za odbočkou na Prášilské jezero už mizí i pozemní překážky, rychlým tempem přijíždíme na silnici a za chvíli až do Prášil. Tam následuje další pauzička, jdeme na zmrzlinu: Ptám se prodavačky, kolik že stojí kopeček, prý devět korun. Víím, že jsem na Korsice dal za kopeček padesát, ale zde přeci jen slušně děkuji, že za tuhle cenu ne. Káťe to ale asi přijde hloupé, když už tam jsme, tak si ze slušnosti dává aspoň jeden. Ještě nákup důležitých potravin a hurá dál, směr Železná Ruda.

Kousek za Prášilama (Prášilama píšu proto, že nevím, jak to napsat správně: má být „za Prášilami“ nebo „za Prášily“ nebo jak?) fotím okolní krajinu a přitom se dokonale přilepím k tajícímu asfaltu. Jeho silnou vrstvu se pak pokouším z levé boty dostat šoupáním o trávník při rychlé jízdě (což logicky vyžaduje jízdu anglickým způsobem – vlevo). Nepomáhá to, tak holt nechávám tuhnout a tuhnout... Později mám na šlapce silný nános, který se mi povedlo zlikvidovat až o několik týdnů později a celý zbytek výletu po Šumavě při chůzi skvěle klapu (v asfaltu mám i pár kamínků). Postupně přijíždíme na Gerlovu huť (to je odpočívadlo na silnici pod Pancířem) a sjíždíme 4 km do Rudy. Kemp je hned na začátku pod sjezdovkou Belveder, takže zahajujeme ubytování.

Mají tu dokonce sprchu s fikaným způsobem použití – nachází se v zamčeném přívesu, klíč je prý u kempmajstra. Tento starý pán mi klíč půjčí jen s tím, že se dokonale podívám na jeho starý budík a zapamatuji si, kolik že je hodin. Pak rychle umýt a naběhnout zpět – platí se 2 koruny za minutu. A stejný maraton předemnou absolvovala Káťa – do sprchy smí jen jedna osoba, pod trestem smrti.

Po spáchání hygieny jdeme na procházku do města. Před kostelem odbočujeme vlevo, kolem pouti, přecházíme trať (kterou jsem si umělecky vyfotil při západu slunce) a pomalu opouštíme zástavbu, míříme ke statku, kde jsou koně. Opravdu jich tam pár je (zbylé velké hejno běhá vzadu po lukách), jenže pro ně nic nemáme, tak zase odcházejí. Při návratu slyšíme pěkný kravál z centra, co se tam asi děje? Že by snad koncert v tomhle městečku a ještě u národního parku? A opravdu, je zde nějaká slavnost nebo festival, všude plno lidí a na ulici hraje docela dobrá kapela. Chvilí se vrtíme před podiem, pak dokonce chvíli tancujeme (teda já to moc neumím, tak nevím...). Po ohňostroji jsme se vrátili do kempu a sladce usnuli...

Návštěva v EU – Deutsche Part

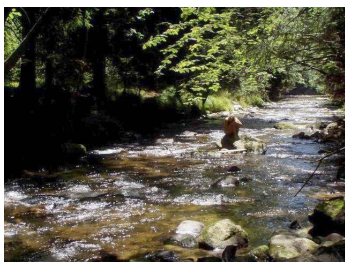
Po náročné noci se vstává poněkud později, proto nikoho nemůže překvapit, že jsme opět vstali až kolem jedenácté. Původně bylo v plánu cosi jako jet na Špičácké sedlo a potom kolem jezera na Svatou Kateřinu, do Nýrska a kdovíkam ještě... Ale plány jsou proto, aby se měnily a proto jsme se rozhodli, že dnešní poslední den bude spíše odpočinkový – pojedeme se podívat do Německa.

Projíždíme tedy Rudou a přes Alžbětín přijíždíme k celnici, odkud je krásný výhled na Javor. Projíždíme skoro nepovšimnutí našimi bystrými celníky a již jsme v Bavorské Rudě. Raději se jedeme podívat na nádraží, kdy že nám to jede vlak, abychom ho snad nezmeškali. Jede něco po čtvrté.

Bezcílně projíždíme městem (místní mateřská školka slaví 40 výročí založení:-)), opouštíme ho a asi hodinu tak nějak projíždíme okolní krajinou. Potkáváme opět koně, tentokrát ovšem německy řehtající. Potom malá zastávka u vesnické hospůdky a nabíráme směr zhruba zpět do Bavorské Rudy. Tam ale skončit nechceme, je ještě dost času, proto odbočujeme po cestičce podél Řezné a po chvíli parkujeme na jednom pěkném místě.

Nejdřív si chvíli hraju s foťákem a zvěčňuji malý přítékající potůček i říčku Řeznou, Káťa mezitím sedí schoulená na šutru a zřejmě o něčem usilovně přemýšlí. Pak se chceme zchladit ve vodě a protože je moc mělká, stavím přehradu... Po tak půl hodině je hotová, dosáhl jsem hloubky přes půl metru! Chvilí se rachtáme, potom opalujeme, no prostě se flákáme... Na nádraží přijíždíme asi čtvrt hodiny před odjezdem vlaku. U pokladny si ověřuji, že je levnější koupit dva lístky na Junior pas než skupinovou jízdenku pro dva, kupuji lístky a jen náhodou se od pokladního dozvídám, že vlak jede až po šesté:-)) Ve čtyři jede jen v zimě... Jedeme tedy zabít čas do hospody v Alžbětíně, pak, posílněn dvěma dvanáctkami, celkem tedy čtyřiadvacítkou, pořizujeme společné foto pomocí samospouště, do kterého nám po náročném aranžování nakonec ještě vlezou nějaký německý babky... Ale nevadí, hlavně že jsme se na fotku vešli my (i když já to měl těsně).

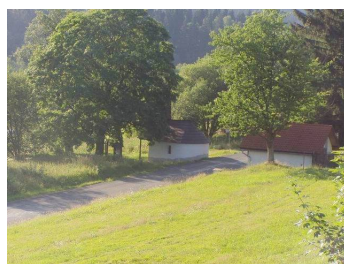
Nasedáme do vlaku, kola se nám povedlo udat do vagónu na zavazadla, takže je aspoň klid. Projíždíme naposledy Železnou Rudou, dále pak Špičákem, Brčláníkem, Hojsovkou, Zelenou Lhotou, Dešenicemi a Nýrskem. Postupně se ztrácí Šumava, která nám letos opět nabídla plno skvělých zážitků v krásné přírodě a většinou pěkném počasí.

Ahoj Šumavo, uvidíme se příští rok!

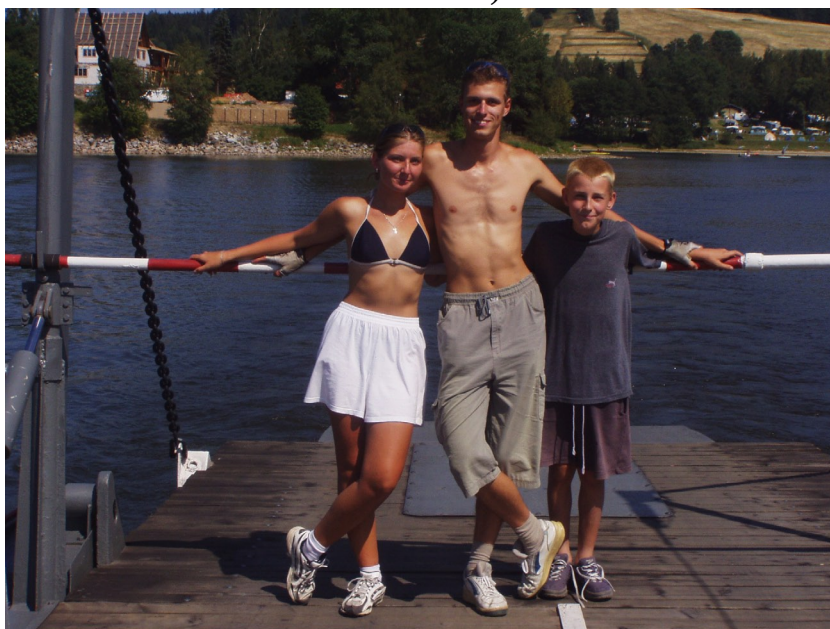
Dodatek

Musím se vrátit k mojí poznámce z úvodní stránky ohledně Katky obav z toho, že to snad nezvládne. Zvládla to skvěle. Ujeli jsme společně přes 250 kilometrů Šumavským terénem za pět dní a viděli mnoho zajímavých míst, což považuji za důležitější než nějaké kilometry. Ale přesto – hned první den jsme ujeli 65 kilometrů, čemuž Káťa poté, co jsem jí to večer oznámil, nemohla uvěřit:-))

Lukáš

Pohoda na „trajektu“

Roklanský potok „u Rybárny“

Cyklo-pěšo Františkovy Lázně

Začátek: Čtvrtek 17.7.2003 10:00

Konec: Neděle 20.7.2003 20:00

Účastníci: Eggy a Hanička

Byt jako klíčka aneb želvy nekoušou!

Cyklovýlet Františkovy lázně 17. – 20.7.2003

Původně jsem měl jet od úterka na vodu, ale protože tato byla v dané době v řekách velkou vzácností, velmi rád jsem přijal od Haničky pozvání na kola do Františkových lázní (čtvrtek – neděle), se stanovištěm v bytě jejího spolužáka Tomáše (Purmiče – známý z pařby u Syky).

Odjezd jsme si naplánovali na čtvrteční ráno (9:57). Hanička dostala od Purmiče instrukce, že je velmi výhodné koupit si jízdenku pro dva. Já jsem měl zase zafixováno, že se vyplatí jedna jízdenka na Juniorpas a jedna obyčejná a tuto variantu jsem bez dalšího přemýšlení prosadil. Ukázalo se, že jsem se hrubě spletl, takže měla Hanička, která na to doplatila, u mě flašku. *Jó, kdyby nebyl někdo blbej a věděl, že starší má vždycky pravdu*

Kola jsme ve vlaku postavili na místo k tomu určené. Nějak se nám tam pořádně nemohli vejít, až se mi je konečně podařilo správně postavit a zamknout. Asi ve druhý zatáčce se odporoučela na zem, což Hanička nevydržela a ujala se postavení (samozřejmě kol) sama. Měla větší úspěch, sice se do vagonu nikdo nemohl dostat (*to teda mohl - dveřma na druhé straně*), ale k dalšímu pádu už nedošlo.

Cestou mi ukázala, kde bydlí její sestra a na konci naší cesty i všudypřítomnou Ohří, po které se dostala do Krumlova při oné již legendární (loňské) plavbě. V Chebu se k nám přidal náš hostitel s pizzou, dvěma saláty a brokolicí.

V jeho dosti malém bytě jsme se seznámili s jeho dvěma spolubydlíci - želvou Luckou a křečkem Honzou. Celkem normální jména až na to, že Honza byl ona. Lucinka prý vůbec nekouše, slyší na jméno, sere každé ráno a když se chce proběhnout, mlátí krunýřem o stěny akvárika hlava nehlava. Ten má překrásně zbarvený, bohužel podobně jako koberec, takže jsme se obávali, abychom ji nezašlápli, ale želví polévka by nakonec nebyla špatná. Takové úvahy ale nebylo rozumné před Tomášem pronášet nahlas, protože Lucince píše podrobný deník, kdy přibrala kolik gramů, takže by asi kompletní úbytek její váhy dost zamrzl. Na procházku ji pouští volně po bytě a znáte to, frnk a je pryč, takže ji musí pracně hledat, většinou podle funění.

Na rozdíl od Lucinky, která přes noc spí v akváriu a přes zimu v lednici, Honza preferuje noční život, což se projevuje jeho broušením zubů o sklo, mlácením s houpačkou a stěhování domečku. Tomáš mu prý často některé věci bere, aby se mohl vyspat. Chudák Honza. *Chudáci my, hovado!!!* Tomáš ale pro něj plánuje povyrazení v podobě dvakrát většího křečka. Ten patří Zuzce, která se k nám měla spolu s Kockou (tu někteří znají z velikonoční pařby u Haničky) připojit následující den.

Zrovna strašně přšelo, takže po báječné brokolicové polívce (*báječné?! jak pro koho, já brokolici nejím*) (já taky ne) a sekané s bramborovou kaší jsme místo kol dali karty. Tomáš si na koberec a nohu vylil jogurt. Hanička si pochutnávala na domácích flíčkách. (*To není pravda, tu kaši se sekanou jsem jedla. A udělala jsem dobře, bylo to totiž to nejlepší, co nám Tomáš uvařil!*) Ať jsme hráli žolíky, cinkandu nebo nakonec i kostky, vždycky vyhrála Hanička, takže otrávený jako želvy jsme nedočkavě vyhlíželi konec deště. Ten konečně nastal, a tak jsme kolem osmé večerní vyrazili do okolí.

Tomáš je místní průvodce, takže jsme často lázeňské skvosty měli i s podrobným výkladem. Ochutnali jsme pár pramenů – fuj, ty byli určitě hrozně zdraví, prošli SOOS, tedy hlavně tu spoustu bahna, a už za šera se vraceli zpět. Tomáš preferuje typicky lázeňský pomalý styl života, což bohužel platí i o jízdě na kole, takže jsme jen zřídka překročili dvacítku na místních, pro nás nezvykle rovinných, nepoškozených asfaltkách.

Druhý den jsme toho chtěli stihnout víc, proto jsme šli bez větších výtržností spát, abychom ráno vyjeli tak kolem desátý. Musím říct, že Honza je fakt pěkný pako, jak si pořád brousil zuby o sklo, ale má k tomu dobrý důvod, bude je mít ostrý. K tomu se ještě přidalo mlaskání hodin.

Vzbudili jsme se celkem časně, ale Tomáš preferuje lázeňský styl života ... Sice stihnul připravit plněné papriky mletým masem s rýží, ale i tak výjezd kolem poledne byl daleký našim plánům. Nicméně jsme vyrazili, prohlídli si hrad Seeberg, kde se nám Hanička věšela na šibenici, ale nedotáhla to bohužel (*snad bohudík!!!*) do konce. Na dalším hradě se naše kola zalíbila Míšovi (místnímu prasátku), ale to už jsme se museli pomalu vracet, neboť měla dorazit Kocka. Ta sice lázeňský způsob života nevyznává, ale chodí ještě pomaleji než Tomáš...

Čekali jsme na Zuzku a Tomáš si na koberec a nohu hodil talíř s asi 28% pizzi, Hanička si pochutnávala na domácích flíčkách. *Ale to jenom proto, že mi Kocka tu mojí pizzu snědla.* Možná byste si řekli, že Tomáš má doma pěkný svinčík - dvě zvířata, jídlo na zemi, ale to byste se krutě zmýlili. Je to velmi čistotný a hlavně puntičkářský člověk a asi proto trpí mnoha zlovyky, jako je například neustálé mytí skoro nepoužitého nádobí, nikdy se nenapije z hrnečku dvakrát na stejném místě (*pozor! ze skleničky - von by se přece z hrnečku nenapil vůbec*), snaží se jíst zdravě k čemuž přikusuje prášky na tloustnutí, plynový hořák asi vůbec nevypíná, strašně pomalu a dlouho míchá karty a když ucítí rum, zvrací! *Hovado!!!*

Připojila se k nám i Zuzka a tak jsme se mohli projít po městě (chvílemi jsme ty důchodce kolem i předcházeli), zajít do kavárny a konečně taky do hospody. Byla to nějaká slušná hospoda, zdravilo se tam, a protože nás bylo pět, zvolili jsme si za zdravíčku jednohlasně Haničku. Dost to flákala.

Plánovali jsme dokalit v bytě, ještě jsme ale museli sehnat zrnkové kafe, víte na co, ne? Protože daný krámk měl v dohledné době zavírat a kvůli stylu, který ostatní vyznávali, jsme se s Haničkou vydali napřed, já se ve finiši i proběhl a nakonec bylo kafe naše. Jenže Haničce se začlo chtít na holčičky, a protože místní křoví bylo prý moc řídké a kvůli

lázeňskému stylu ostatních jsme jim museli naproti pro klíče. Vše dobře dopadlo a tak jsme mohli pokračovat v započaté zábavě.

Rum a trestné jablíčko (to byla ta flaška za drahý lístek) z Božkova, višňovice z Rumunska a víno z vinic dali večeru svůj ráz, takže ke slovu přišla i kytara. Naštěstí Zuzka taky hrála a hlavně dobře zpívala, tak jsme snad zvířátka moc nevylekali. Projevila se jedna (nebo spíš jediná) z Tomášových kladných vlastností – zpívá hůř než já :-). Hráli jsme opět cinkandu a Hanička opět vyhrála. To začátečnický štěstí už by jí taky mohlo přejít. Překvapivě žádné potraviny na zemi neskončily. Pak jsme si ještě počtli a prohlídli obrázky v Tomášově studijním materiálu – průvodci sexem a šli se projít. Před barákem bylo dětské hřiště s dvěma houpačkama, takže na mě naštěstí žádná nezbyla. Hanička přežila, Tomáš chvilku nemluvil. Vrátili jsme se a šli spát. Kocka, která nešla na naši ozdravnou procházku, náročný večer nakonec nerozdýchala. Navíc nás ještě musela za rozbřesku opustit kvůli práci. Hodně štěstí.

Ráno jsme si opět museli přivstat, abychom stihli vlak do Bayreuthu. V noci měla Hanička oblíbenou masáž, takže se Zuzka pídila po tom, co znamenalo to časté „Výš!“ Musím uznat, že tak fajnovými vlaky jsem ještě nejel. Místy to jelo určitě přes 100 km/h. V jednom jsme objevili přepůlený kolo, šikovní věcička. Samotné město mě příliš neuchvátilo, všude samý Němci... Dali jsme pauzičku v parku, při který jsme pozorovali kachny (ne Kachny) a přesvědčovali Tomáše, že ta stojatá voda opravdu neteče, ani pomalu. Městem totiž procházel takový divný schovávací potok, ale tohle bylo moc.

Pak jsme nechali jít Zuzku s Tomášem za zpívající fontánou, která zpívala pouze v celou, navíc ani nevěděli, kde je, a to lázeňský tempo... Radši jsme si s Haničkou prošli okolní uličky sehnali ledovou kávu a pak dali po dvou BOULÍCH. Tak dlouho jsem zmrzlinu ještě nejedl. Seděli jsme na kašně a těžili z toho, že Němci neumí česky. „Ty máš ale vošklivýho psa,“ pronesl jsem k jednomu týpkovi s holkou a se psem s barevným uchem. „Ty máš ale vošklivou slečnu,“ přidala se Hanička až nám málem boule spadly.

Po návratu neúspěšných hledačů muzikální fontány, jsme se zašli podívat do místního kostela. Tam měli plasticky ztvárněný nějaký hrozně důležitý svatý okamžik. Všichni na něm roztahovali ruce, takže když se Hanička zeptala, co to má být, řekl jsem, že maj asi rozcvičku. Začala se strašně dušeně řezat, já se potom taky neudržel, a tak jsem se radši rychle vyběh vysmát ven, abych nebyl rouhačem nebo něčím takovým. Venku jsem byl opět nazván hovadem.

Na zpáteční cestě jsme se stavili ve městě, kde měli Němci nějaký hnusný mecheche, prý slavnosti piva a začátek prázdnin najednou. Naštěstí tam měli i dětské hřiště a na něm naneštěstí kolotoč. Mno, nebylo mi po něm dvakrát dobře. Bylo strašný vedro, tak jsme jen tak seděli na lavičce a prohlíželi si místní soustromí.

Vrátili jsme se do Čech, povečeřeli ony výborné plněné papriky (*výborné?! mě to teda moc nechutnalo – já sem říkala, že do nich tu rejži nemá dávat ale nakonec jsem to snědla, abych Purmiče neurazila. Vono stačilo, že jsem si vyměnila ty hnusný žlutý příbory za jiný*) a koukli na Mary Rayly. Docela nás to odrovnalo (*ještě, že mám vždycky s sebou tetris*). První při cinkandě odpadla Hanička, přičemž neměla ani chuť to rozpít (*kdo by se divil v takovej*

společnosti :-) a navíc už bylo jen červený). Jen tak mimochodem, zase vyhrála. Dopili jsme červený a šli spát taky. Honza je fakt strašnej brusič, takže mu Tomáš sebral vodu, po který lezl ke sklu. Tak blbnul s houpačkou, při tom se už ale spát dalo.

Ráno jsme konečně nemuseli vstávat, jen bylo třeba dát včas do trouby kuře. Večer jsem navrhoval promyšlenou nakloněnou rovinu, která by zajistila včasný příjezd kuřete do trouby, ale Tomáš raději použil budík. Při čekání na oběd jsem si brnkal na kytaru, když v tom k mému chodidlu přišla Lucka. Chvilí ho očichávala (to se divím, že neomdlela) a zkoušela na něj dát nohu, takže jsem čekal, jestli ho přejde nebo ne. A pak to zlé zvíře, které nekouše, vystrčilo hlavu a kouslo mě do malíčku. Není to žádný aligátor, ale i tak už s ní nemluvim.

Odpoledne měl Tomáš kdesi provádět turisty, já s Haničkou jsme dali přednost cyklovýletu, takže nám nechal mapu, kuře na kokosu (*a už jsme zase u toho jídla: já teda nevím, ale kuře s kokosem je dost divná kombinace a navíc k tomu byla zase rejže*) (Tomáš totiž nejspíš zvrací i po bramborech a těstovinách) a po váhání i klíče. Bylo zase vedro, takže jsme se po obědě nejdřív podívali na Bredíka s Fordíkem a pak vyrazili směr Kynšperk nad Ohří.

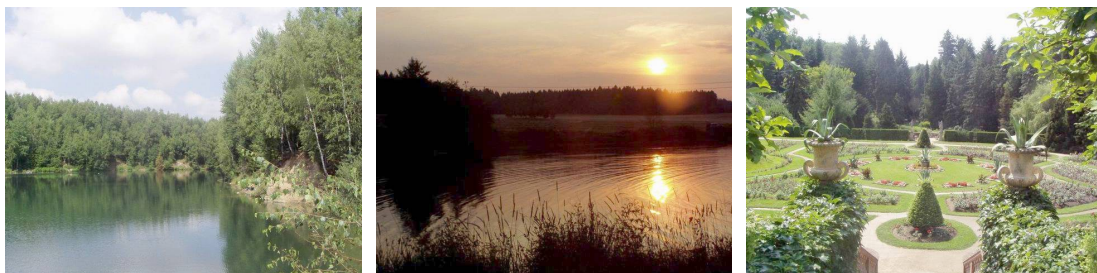
Půjčená mapa nebyla z nejlepších, nebyly na ní ani vrstevnice (i když tam je člověk nepotřebuje), ale přeci jen když se zakreslená silnice najednou změní v most pro pěší, docela to zarazí. Taky odbočka na Mostov znenadání zmizela, vlastně tam byla jen asi desetimetrová díra, ale objet se to dalo. Na Haničku šli vzpomínky z oné legendární plavby po Ohři, takže jsem hned věděl, kde je nejbližší hospoda.

V Kynšperku jsme dali u fontány pauzičku, bohužel tam nějaký puberták začal zkoušet, jak silné jsou nervy jeho sousedů prostřednictvím hudebního kraválu. Radši jsme se zvedli k návratu. U benzínky jsme dali Noggery, Hanička dobrou třetinu nechala na zemi. Za neutuchajícího vedra jsme dojeli zpět. Nechtěli jsme na tu chvilku dávat kola do sklepa, tak jsme je v přízemí přivázali k zábradlí. „Dobře si je přivažte, jednou nám někdo ukradl kolo i ze sklepa, ale jinak je tu to klidný.“ Promluvil na nás obyvatel přízemí (*později jsme od Purmiče zjistili, že to byl chlastající myslivec*). V podobném duchu na nás mluvil, dokud jsme nezmizeli, takže jsme měli o kola trochu obavy.

Za chvilku dorazila Zuzka s Hurvínkem, protože se prý Tomáš někde při provádění přejedl ostružin a místo očí měl slušné boule. Zkulturnili jsme se (*jak kdo, Eggymu se to moc nepovedlo*) a vyrazili na vlak. Nebylo kam dát kola, takže jsme zabrali samotný konec vlaku s nejbližším kupíčkem a hráli na kytaru. Na nějaké zastávce k nám přibila další dvě kola, a pak se mi stala neuvěřitelná věc. Poprvý v životě při mé hře lidi neodešli, ale naopak přišli. Sice jenom jedna holka, ale přírůstek kladný a to je pozitivní. Dali jsme párkrát rum, než jsem si uvědomil, že ještě vlastně budu muset jet na kole. Ale co, řidič musí bejt veselej a jízda musí mít jiskru.

Pozn.: Text psaný kurzívou jsou Haničky názory a připomínky (na což jistě pozorný čtenář sám přišel)

Cyklovýlet po Čechách

Začátek: Neděle 27.7.2003 17:00

Konec: Úterý 5.8.2003 19:00

Účastníci: Káťa a Lukáš (+ na chvíli Burák, Eggy a Kačka)

Nakonec se nám z toho vyklubala docela slušná trasa - 500 km za 10 dní... Jeden z nejbáječných výletů...

Cyklovýlet po Čechách

Ahoj, popis cesty zatím začíná až ve středu, tedy den, kdy jsme odjžděli z Káky chalupy, začátek doděláme, jen co to stihneme. Ahoj, Lukáš

Lukáš

30.7.

Ráno, tedy před polednem, jsme konečně procitli. Po Eggym však ani památky, údajně nás opustil už okolo desáté ranní, pro nás spíš ještě noční hodiny. Vydal se vstříc jiným kamarádům do Krumlova, kteří prý nenosí tak hrozný počasí jako my. Pomalu jsme se tedy spakovali a nacpali se naším posledním zbytkem jídla-sušenkami. Venku nás překvapilo krásné počasí a tak jsme se rozhodli si přichvátnout. Lukáš provedl poslední úpravy na našich pekelných strojích a tu už se k nám řítí Burák se zbývajícimi buřty od večera a dává nám je darem. Děkujeme, loučíme se, už už nasedáme a tu se z vrat vynoří ještě Káti mamka a křičí: „Bando, jestli máte rádi králíka a špenát, tak koukejte jít se mnou!!“ Chvilí po sobě s Lukášem zdráhavě koukáme a zdvořile odmítáme, dlouho však odolávat nedokážeme a tak usedáme u rodinného stolu, bavíme se nezbednostmi malého Honzika a móoc si pochutnáváme. Eggy moc prohloupil.. Za chvíli se už opravdu loučíme a vyrážíme z části po trase našeho včerejšího výletu s Burákojcma. Zjišťujeme, že se nám bez Eggyho jede lépe, protože množství navštívených hospod se nám výrazně snížilo, a tak nás zanedlouho vítá Jindřichův Hradec. Dáváme si výbornou zmrzlinu (na kterou mě přejde chuť, když na mě Lukáš namíří foťák)... a okukujeme rybník Vajgar a exteriér hradu a zámku. Jako všichni turisté si fotíme kýčovitou kašnu a růžový altánek, který je uvnitř krásně vyzdobený, což můžeme bohužel posuzovat pouze přes zavřená okna.

Na náměstí ještě doplníme nezbytné zásoby a hurá dál, směr Kunžak a Velká Lhota, kde se bohužel začínají objevovat první kopce. Před Velkou Lhotou náš umělec pořizuje pár záběrů (že by Anglické kaskády?) a já se zatím krmím nezralými ostružinami.

Malá vesnička Velká Lhota nás lákala jak jinak než kvůli turistické známce, kterou zde prodávají, ovšem jen jednou týdně a v určité hodiny... Projedeme tedy vesničkou bez úspěchu a za ní už se začínáme porozhlížet, kam by se dala hlava složit. Sjíždíme tedy ze silnice a nacházíme příhodný plácek skrytý mezi lesem a kukuřičným polem a protože již nemáme Eggyho, věříme, že stavět stan není nutné. Nakonec se však začnou stahovat mračna, ne dešťová (ač máme výhled na duhu) ale komáří, což zejména já těžce nesu a škemrám o stan. Ač je stan postaven, ještě hodnou chvíli nemám klidu, dokud se nepřesvědčím, že se ty malé potvůrky do něj někudy nedostanou. Ještě plánujeme zítřejší trasu a za chvíli usínáme za bzukotu zuřících komárů.

31.7.

Vstáváme o něco dříve než ostatní dny a tak v klidu posnídáme, sbalíme, a já se vydávám hlemýždím tempem směr Dačice. Lukáš jede zkusit ještě jednou své štěstí ohledně placky ve Lhotě, což odmítám znovu absolvovat kvůli hnusnému kopci. V Dačicích parkuju své oře pod vyhlídkovou věží, na kterou si cvičně vylezem. Výhled nás ale zklamal, na všechny strany byla vidět jen rovná placka. A tak kuju železo a lákám Lukáše na Českomoravskou vrchovinu. Jdeme ještě omrknout památník kostky cukru, což v některých z nás vyvolává nevládnutelné chutě a musí ho prostě ochutnat (prý je falešný, vůbec není sladký). Ještě tradičně sehnat informační středisko kvůli známce a můžem opět pokračovat.

Menší zajíždkou cestou do Telče je klášter v Kostelním Vydří, kde si krátím čekání na placku focením místního JZD a později Lukáše:-)).

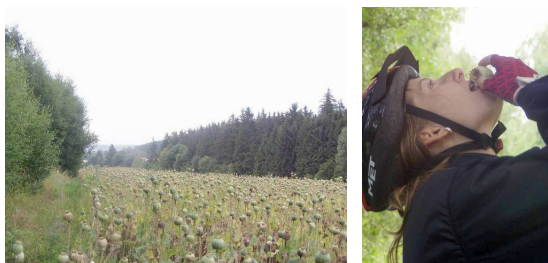
Do Telče dojíždíme za ne zrovna krásného počasí a ještě zajíždkou (určitě jsem tu odbočku viděla!!) Město je to skutečně krásný, ale to počasí by si mohli zlepšit. Prohlédli jsme si zámecká nádvoří a výstavu zajímavých dřevěných výtvorů s neméně zajímavými názvy(smilstvo, plevel...) a taky výstavku bonsajů. Kvůli dešti jsme si prošli podloubí na náměstí, proplétali se mezi Rákosníky, a nakukovali do malých obchůdků, což se mi stalo osudným a po zbytek našeho putování jsem opatrovala skleněnou chobotničku. Ještě jsme se usadili v malé kavárničce a nad šálkem (já horké a Lukáš ledové) kávy jsme rozbalili čerstvě zakoupenou mapu, což přilákalo paní servírku a hned prohlašovala, že nám poradí, jestli potřebujem. To by ovšem naše pánská polovička nepřenesla přes srdce a tak jsme si naplánovali výlet na rozhlednu zvanou Oslednice sami. Na úpatí kopce jsme se dostali celkem snadno. Nahoru však Lukáš šlápnul řádně do pedálů, ale já se nemínila štvát. Hodně mi tedy překvapilo, když jsem dorazila nahoru a Lukáš nikde. Podezřívala jsem ho, že se někde schovává, když tu se za mnou schváceně objevil a krčil rameny: „Sem přešel odbočku,no.“ (potěšilo mi to víc než dost:-)) Poučení z Dačic jsme se již na rozhlednu nešplhali, pouze jsme zakoupili známku a naplánovali si další vrcholové cíle.

Ten první zněl hrad Štamberk. Osobně bych tomu neříkala ani zřícenina, ale byl tam pěkný rozhled. Navíc jsme si zdokonalili naši angličtinu s nějakou cizáckou rodinkou, která asi nevěděla, že u nás se na hrady chodí do kopce a ptali se na cestu. První cíl byl tedy zdolán a ten další zněl opět hrad, tentokrát Roštejn. Na tento výlet nevzpomínám příliš s radostí, protože Roštejn stál skutečně na KOPCI. Lukáš pod vidinou placky opět mohutně přidal (za chvíli měli totiž zavírat). Asfaltka vedla hezky z přímá vzhůru, ale což. Náhle tu však byl rozcestník. Silnička kamsi odbočovala a podle cedulovníku jsem se k hradu mohla dostat jedině po hnusné, rozbahněné, kamenité cestičce, která byla samý kořen. Jízdu jsem po chvílce vzdala a jala jsem se kolo i s brašnami vláčet vedle sebe. Konečně jsem se dohrabala k vytouženému hradu a Lukáš opět nikde. Zhroutila jsem se na nejbližší šutr a odpočívala jsem. Zachvilku se L. vynořil z hradních vrat, že prý to zkusil po té asfaltce a ta ho dovedla až sem, a začal mi lákat na nádvoří, že je to tam pěkný a taky je tam hospůdka, což se mi líbilo. Přišli jsme k vratům, za nimiž bylo mimo jiné i Lukášovo kolo, ovšem bylo už po zavírací době.. Už jsem se smířila s tím, že ho беру na štangli a nádvoří holt nevidím, když přeci jenom někdo ještě otevřel... Kolo tedy máme, já doslova omrkla nádvoří a už nás vyhání. Ta cesta mi skutečně stála za to!

Nacházíme vhodné místo, kde povečeříme a koukáme do mapy, kde by se dalo přespat. Máme pár nápadů, a tak si to frčíme z kopce. Najednou si všimám podivného políčka a tak stavíme a dáváme si do „nosu“. Jsou to nezralé makovice, podle mého soudu výborné a tak je dávám na ex...

Takto posílnění se vydáváme hledat vytoužený rybníček, ten však nepřichází v úvahu (je to spíš bažina), navíc mám závadu na kole, vydáváme se tedy s mírným zpožděním dál. Další rybníček už vypadá obstojněji, nám však není nic vhod. Proto nedbáme na přibývajícím mračna, která se tam honí celý den a jedeme vyzkoušet poslední šanci-okolí přírodního koupaliště (bývalého lomu). Sotva vyjždíme, už je tu první kapka..a druhá..a další...nakonec se tomu nedalo říkat déšť! Pršelo tak, že i náruživí rybáři k naší radosti opouštěli svá stanoviště. Až na jednoho (nebyl to Eggy), který pouze popojel o tři metry blíž ke břehu se svou škodárnou a uvelebil se uvnitř, odkud musel mít znamenitý rozhled. My si zatím vybíráme malý skrytý plácek, ale stavět stan nemůžeme. Zakuklíme tedy brašny do pláštěnek (stejně zbytečně), já vylovím mýdlo a – divte se – pácháme hygienu!! Sprchovalo vydatně, přesto sbíháme po rozmoklé pěšince k lomu, smýt zbytky mýdla.

Po našem návratu k věcem, když už nesprchuje, ale jen prší jen se lije, se rozhodneme postavit stan. V něm pak zjišťujeme poměr našich mokrých a suchých věcí. Zjištěný stav nás nutí nejen optimisticky plánovat trasu na druhý den, ale volit i plán B, tj. úspěšně dorazit k nejbližšímu vlaku a hurá domů. Plán B kupodivu snáším hůř já, v noci tedy prosím sluníčko, které mě ráno odměnilo budíčkem už v devět. Měla jsem strach, že než se Šípková Růženka prospí, zase zmizí, ale drželo se statečně a od těch dob na nás nespadla dešťová kapka:-))

1.8.

V klidu snídáme, radujeme se z nečekaného obratu v počasí, a taky rozmyšlíme co dřív sušit. Ověšení a omotání různými částmi našich oděvů, jedeme po hlavní a dost frekventované silnici až do Jihlavy, kde nakupujeme víkendové zásoby. Kromě supermarketu nás v Jihlavě neokouzilo vůbec nic, ani se tu tedy nezdržujeme. Dneska se mi nejede nejlíp (leda tak z kopce) a připadá mi docela nudná krajina typu: pole, silničky bez stínu (nezaprší a nezaprší) a hlavně kopce. Za chvíli projíždíme příhodně se jmenující vesničkou Polná a jedem ku Přibyslavi, kde začíná být krajina zajímavější-občas se vyskytne i les. V Přibyslavi tedy dáváme pauzu na svačinku a kit-kat (snažím se ochočit si divoká koťátka, ale bezúspěšně). Posilnění se vydáváme hledat místo k přespaní a po cestě se na svatém místě pokoušíme o zbožné výrazy, no zůstalo u pokusů: Konečně nacházíme krásnou loučku u lesíka, jedinou chybičkou mohla být snad jen chybějící voda, ale což (podle mapy tu měl být malinký rybníček, ovšem našli jsme jen zbytky hráze...). Rozložíme se tedy na kraji lesíka, dneska definitivně bez stanu, a pročítáme místní Přibyslavský deník. Tu nás cosi vyruší v naší idylce. Chvíli nechápavě posloucháme... „prase?“ otočíme se na sebe shodně. A tak se takticky vzdalujeme doprostřed louky, zatímco Lukáš nahlas přemýšlí, jak takový prase asi běhá rychle, a já zas, jestli nemá zrovna mladý (to prase:-))) Navzájem se ubezpečujeme, že v případě nouze běžíme k nedalekému posedu, ale už se neozvalo. Konečně tedy můžem strávit noc pod širákem, což mě asi rozveselilo do té míry, že jsem se bez důvodu řehtala a svíjela ve spacáku docela dost dlouho. Lukáše to ale nenakazilo a jen na mě vrhal pátravé a ustrašené pohledy (ani nevím, jestli se mi ptal, zda nejsem cvok, ale bylo mi dobře. Asi takhle- :-)))))

2.8.

Den jako každý jiný-sluníčko, snídaně, pouze vody málo. Jen neradi opouštíme naši krásnou ubytovnu. Dnes jedeme převážně pod mým vedením, neboť mi k těmto končinám poutají zážitky z dětství. Jedeme tedy do Havlíčkovy Borové, kde hodláme dokoupit zásoby vody, místní samoška má skutečně v sobotu otevřeno, ale jen do 10:30, ani nás proto nemrzí, že jsme ji nestihli, to jsme měli ještě půlnoc. Jedeme po lesní cestičce, kde se každou chvíli míváme s místním usedlíkem za volantem nějakého traktúrku. My ho předjíždíme z kopce, on nás pak cestou nahoru. Pak nás čeká cesta poněkud horším terénem k rybníku Doubravník, v němž pramení říčka Doubravka, o které bude ještě zmínka. Měla jsem v plánu se v něm podle tradice vykoupat, ale to mě přešlo při prvním pohledu na zelenou hladinu.

Pokračujeme k dalšímu rybníku a to Řeka (opravdu rybník se jmenuje „Řeka“. Divné, ale i rybníky holt mají svá práva a tohle jim nikdo nemůže upřít... Možná se nějaká řeka jmenuje Rybník, kdo ví?). Nevydržíme a jdeme se smočít (hladina vypadá podstatně lépe), taky si dáváme výborné vafle a doplňujeme pitné zásoby.

Slibuji krásnou cestičku při řece Doubravce a tak už jsme zase na cestě. Napojujeme se na červenou tur. stezku, která se ukázala být dost záludná. Sjíždíme si to tak docela rychle z kopečka, když tu si najednou na poslední chvíli všimáme odbočky vpravo, stoupající prudce vzhůru po nezpevněné cestičce. Uděláme si tedy nezbytné kolečko a přehazujeme na opačný převod, abychom se mohli šplhat cestičkou. Ta nás zanedlouho zavedla k rozcestníku na nádražičku. Prozkoumáme ho tedy a vydáváme se dál po červené,

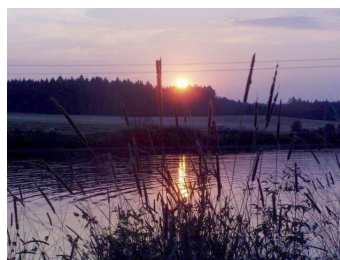
tentokrát zase z kopce a vynořujeme se pár metrů pod málem přehlídnutou odbočkou, na té samé silnici... To už jsme ale kousek od Bílku, kde opravdu musíme nechat kola. Trochu je zamaskujeme před případnými zvědavci, ale nezbývá nám než důvěřovat českým turistům. Na několikakilometrovou procházku po proudu Doubravky se vydáváme jen s malým batůžkem. Naší první zastávkou je Mikšova jáma, kde tradici tentokrát neporušíme a koupu se v ledové vodě, trošku špinavější než dříve.

Pokračujeme dál po proudu říčky. Je krásně schovaná v lese a u Sokolohradů z ní stoupají několik desítek metrů vysoké skály. Pak se ještě šplháme na Čertův Stolek a stejnou cestou se vrátíme zpátky.

V Mikšově jámě se tentokrát vykoupeme oba. Kola najdeme kupodivu v původním stavu a tak nám nic nebrání vyrazit do Chotěboře, kde nás zláká k večeři venkovní hospůdka. Dovídáme se však, že nevaří, a tak povečeříme na lavičce na náměstí z vlastních zásob. Popojedeme jenom kousek za město a už za hodinku se vybalujeme na břehu malého rybníčka, kde je zatím spousta lidí, ale ti brzy odchází. Stan pochopitelně opět nestavíme a kocháme se pěkným výhledem ze spacáku. Na zítřejší výlet nám poněkud chybí mapa, není tedy co plánovat. Lukáš mi bude muset věřit... (což samozřejmě nedělám, nedůvěra se vyplácí – alespoň pak nejste zklamaní:-)) – pozn. nejmenovaného)

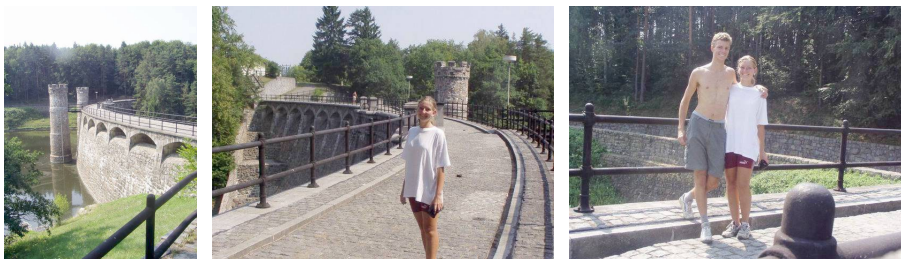

3.8.

Ráno pro mě nezačíná příliš růžově. Ranním ptáčetem tentokrát nejsem já a krutě na to doplácím. Nejen že jsem nucená, sotvaže procitnu, nořit se do ledové rybníční vody, ale jsem u toho i focená!! Br. (teda zajímalo by mě, kdo tě nutil!) – pozn. nejmenovaného).

Pak už ale následují příjemnější věci, jako snídaně... Jsem tázána kudy vlastně pojedem, a tak naučeně odříkávám směr: Vilémov, Pařížov, Golčův Jeníkov, dál je mi to už jedno, domluvíme se později. Perlou dnešního výletu má být Pařížovská přehrada. Cestou k ní se smáčíme kde jen to jde, a to i v kašních na návsích. Pohádkovou přehradu skutečně nacházíme. Vpusť na hráz nás musí pan hrázný. Pak se chvilku kocháme a fotíme a pochopitelně se jedeme vykoupat. Přístup do vody není nic moc, v tom vedru je nám to ale úplně jedno.

V Golčově Jeníkově objevujeme otevřenou cukrárnu a chladíme se zmrzlinou. Po dlouhé době nás přemáhá chuť na pořádný hospodský jídlo, šetříme si tedy své paštiky na jindy a usedáme v krásné restauraci „Na zámku“. Vybavení mají skutečně zámecké, tak jsme docela zvědaví na ceny. Ty nás potěšily a tak si na závěr výborného oběda dáváme ještě moučník (raději napůl, porce byly taky slušný).

Máme obavy o své síly, po tak mohutném obědě, ale do Čáslavi po místních rovinkách přijíždíme v celku slušném čase. Tam se tradičně smáčíme v kašně a Lukáš si jde do obchůdku pro pohlednici, protože informační středisko je v neděli pochopitelně zavřené. Vrací se bez pohledu, zato s krabicí mlíka, které jsme si oblíbili až moc.

Za necelou třičtvrtě hodinku jsme již v Kutné Hoře. Dostat se do městského centra je pro nás skutečným oříškem a tak chvilku poctivě bloudíme v místních jednosměr-

kách, nakonec přeci jen porušujeme předpisy a vyrážíme přímo směr náměstí. Parkujeme u jakési církevní památky, kterých je v tomto městě víc než dost a začínáme s hledáním vyhlášené Barbory. Za chvíli se bohužel musíme rozdělit, protože mě o mnoho víc vábí najít úplně jiné místo, než je nějaká Barbora.. Půjčuji si od Lukáše nezbytné drobné a... nakonec se scházíme přímo před chrámem, kam i mě zavedly kvapné kroky. Jelikož páni představení vyžadují vstupné, obcházíme chrám jen zvenčí.

Na venkovní terase se chceme osvěžit ledovou kávou, ale moc nás nezchladila (proč? Hloupého trkni – no prostě nebyla LEDOVÁ, nýbrž jen STUDENÁ). Proto už se těšíme na koupání kousek za Kutnou Horou, které nám skutečně dodalo sil, a my mohli v naší cestě pokračovat téměř do setmění. Na poslední chvíli nacházíme opět příhodný rybníček k přenocování. Rozhodneme se ještě jít se vykoupat a protože je už docela chladno, s radostí vítám skokanské prkno vedle schůdků, alespoň to budu mít rychle za sebou... nechybělo málo a skutečně jsem měla:-) Rybník je už zřejmě dlouhou dobu vypuštěný a pod prknem bylo tak půl metru vody, což jak jsme později zjistili, byla i jeho maximální hloubka... Na druhý den projevil Lukáš zájem o cestu k Sázavě, kde byl před pár lety na vodě, potřebnou mapu jsme si raději dokoupili.

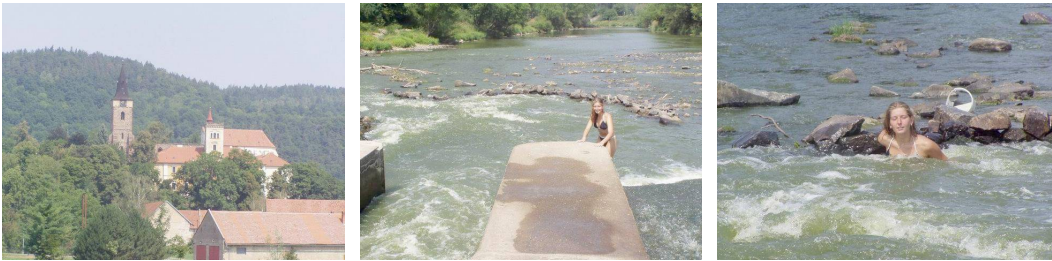
Ani dnešní noci se neobáváme deště a tak opět usínáme pod hvězdama, znaveni mým životním rekordem: 75-ti kilometry. Lukáš dnes překonal polovinu svého rekordu:-)) – o 7.5 kilometru, počtáři si tedy jeho rekord mohou spočítat.

4.8.

Dnešní den je snad nejteplejší. Než se vydáváme na cestu, koukáme ještě do mapy, kde všude se dá koupat a nacházíme spoustu malých rybníčků. Ty ovšem v praxi byly buď vypuštěný nebo skrytý žabincem, prvně smočit jsme se tedy mohli až v Sázavě. Cesta proběhla bez významných událostí. Jen kousek před Sázavou mě nepříjemně překvapila značka, která nás informovala o tom, že nás čeká nepříjemné 14% stoupání (tahle vždycky nepříjemně překvapí). Ještě jsem se na něj ani nestihla připravit a už tu byl parádní sešup až k řece:-)). Klášter byl jak jinak než zavřený (ještě by si mě tam nechali), zamířili jsme tedy doplnit stavy potravin a nakoupit nezbytné mléko. To dáváme na ex v chládku na jakémsi náměstíčku a hurá k řece.

Je třeba podotknout, že se jedná přesně o to město Sázava, kde jsme stanovali a kalili s třídou po maturitě. Jedná se tedy i o ten klášter, u nějž leží základy tetrakonchálního (pro méně znalé – čtyřapsidového) kostela, jehož základy objevila Knightrider Gebauerová:-))

Nacházíme příhodné místo ke koupání-osamocený jez. Osamocený byl asi jen kvůli době oběda a za chvíli už tu opravdu nejsme sami. Když se nám zdá, že vedro už není takové, vydáváme se dál po proudu směrem k dalším místům, kde Lukáš a ostatní kdysi tábořili...

Cestou se chceme stavět pro tur. známku, která má být k mání v krčmě U Žraloka. Jelikož cesta vede dost do kopce, jsem vysílána napřed a Lukáš ještě podrobně zkoumá mapu. Nahoře ve vesničce mě dojíždí a krčmu hledáme společnými silami. K naší nelibosti se bohužel musíme znovu ptát. Náhodně kolemjdoucí pán nás ale posílá stejnou cestou zpět pod kopec, že hledaná hospoda je pryč tam, z čehož máme opravdu radost. Vášnivý sběratel tedy neváhá a celou trasu absolvuje znovu. Já se zatím válím pod jabloní a pomalu se vydávám dál po naší trase. Když mě Lukáš dojede, dovídám se že tur. známku, to byste nevěřili, neměli...(ještě že škodolibost nepatří mezi mé vlastnosti...)

Cestou nemůžeme vynechat koňskou zastávku a jen těžko se loučím s přítulným hříbátkem.

Pokračujeme pár kilometrů zpět proti proudu (kolem řeky to nešlo, museli jsme to tedy objet horem a pak se kus vrátit) směrem k místu, které se určitě bývalým septimánům nasáklo do paměti, některým bych dokonce řekl „nasáklo do trika“:-)) Ano, je to skutečně ten kemp, kde jsme nejprve kalili v hospodě a pili místní pivo Démon, pak vyšli ven k ohni a pak Burák! Vždyť víte a kdo neví, o nic nepřišel a může být rád, že nebyl nablízku:-)) Zdokumentoval jsem památný strom, za kterým Burák „dejchal jako blázen“, čímž byl výlet do historie dokonán. (odstavec napsal Lukáš).

Opět se koupeme a bavíme se výlevy duše nějaké rozmazlené paničky, která nechce svou dovolenou trávit mezi nějakýma „lopaťákama“ a chce domů do „kulturního prostředí“ a dávala to hlasitě najevo nejen taťuldovi, který okolo ní zmateně pobíhal. Kam to chtěla bohužel nevíme. Vyčerpání horkem si už neklademe jiného cíle, než někde se utábořit. Přijíždíme ke krásnému rybníku, u kterého bylo opravdu rušno. Jediné možné místo, kam šlo natáhnout spacáky bylo prakticky na místní plázičce, která ležela v těsné blízkosti nechráněného železničního přejezdu. Vlaky o sobě tedy dávaly náležitě vědět, a to v jakoukoliv denní, či noční hodinu... S přibývajícím šerem se opět začala stahovat mračna komárů. My, však již poučení z předchozích večerů, že „komár, který bzučí, nekouše,“ jsme si z nich nic nedělali (já teda trochu jo, přiznávám) (já se tedy klidně přiznám, že si z nich Káťa dělala fakt hodně... – pozn. nejmenovaného). Komáři však bzučeli a bzučeli, štípali a štípali, a Off jim byl úplně ukradenej. Dokonce i taková vychytávka, jako přestříkání okrajů otvoru do spacáku OFFem a naprosté zabalení do spacáku jim nějak nevadilo – za chvíli se odvážili vletět doprostřed otvoru a kousali do nosu!! Trápili jsme se hodně dlouho, načež jsme rozespalí, uprostřed noci začali stavět stan. Dodnes velebím tomuto Lukášovo nápadu, o který už jsem si netroufla žádat (taky mohl přijít dřív:-)). Konečně sladce usínám...

PS:Ženskejm nerozumim – asi 20x říkám, že když bude chtít postavit stan, tak ať řekne. Ale ona si netroufne žádat:-)) Vždyť já bych ji okamžitě a střelhibtě uvolnil místo, aby si ho mohla postavit!! Lukáš

5.8.

Ráno se jdeme na probrání vykoupat a páchat hygienu, po snídani se vydáváme po pochybné turistické cestičce do Týnce nad Sázavou a odtud směrem na Konopiště.

Cestou projíždíme neuvěřitelně dlouhou vískou Bukovany a dost času nám zabere najít místní hospůdku (dokonce se musíme ptát na cestu), která slouží k prodeji tur. placek a mimo jiné...vy víte:-)). Našli jsme ji, ale nalít nám nechtěli, jsme tam prý moc brzy. Neopojení tedy dojíždíme až na Konopiště, které tradičně okukujeme jen zvenčí. Nejvíc nás zaujala výstava létajících dravců, obzvláště pěti týdenní sovička, která se nechala i pohladit, což jsem si nenechala ujít. Když jsme si vyslechli zajímavé informace ze života různě postiženého ptactva a chtěli se vydat na procházku místními zahradami, byli jsme rafinovaně odchyceni umělecky nadaným dědou, který nám usilovně nutil jeho krásné obrázky do našeho obýváku:-)) odolali jsme...

Kolem zámku je pěkný park a plno cestiček, tak se tak procházíme a najednou vcházíme do nádherné zahrady, vedle níž je několik velkých skleníků (tam se točilo „Jáchyme, hoď ho do stroje“). Je takové horko, že nás zaujme takový ten automatický rozstříkovač, co se otáčí dokola – stoupneme si na jedno místo a čekáme, až to k nám dojede... Super, obrovský studený kapky! Čekáme ještě na jedno kolo a pak se jako zmoklý slepice vydáváme dál.

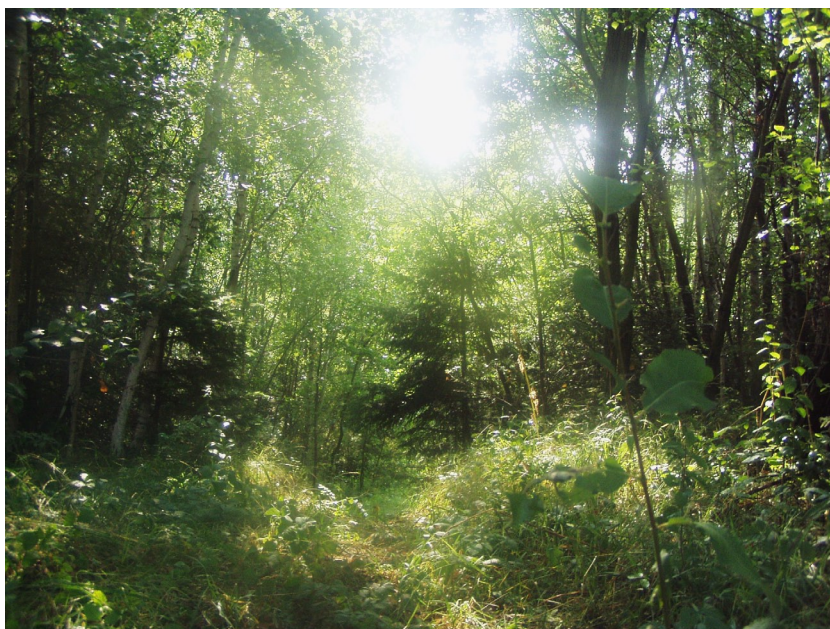

Když už pokročila hodina, rozhodli jsme se dojet do našeho konečného cílového místa - do Benešova.

Tak ještě si dát poslední mléko, koupit lístky a naše cyklo putování je téměř u konce. Vlák nás dopravil za ukrutného vedra přes Prahu na plzeňské nádraží a odtud už nám zbývá ujet jen poslední metry do svých domovů...

Káťa

Krásné ráno v trávě

Nocleh „u prasete“

Vltava

Začátek: Úterý 19.8.2003 8:00

Konec: Neděle 24.8.2003 19:00

Účastníci: Burák, Eggy, Jitka, Kačka, Káťa a Lukáš

Vltava v elitním složení

Tentokrát bez deště

Úterý 19.8.

Po hodně dlouhé době zase začalo pršet, což jak správně podotkl Burák, bylo neklamným znamením, že vyrazíme na vodu. Naštěstí se uragán přehnal už v pondělí, takže jsme se mohli v klidu sejít před osmou u Hutníka.

Když jsem dorazil, už tam čekali Lukáš, Káťa a Jitka, která se den před tím zajímala, zda by se ke mně do konve nevešel její spacák. Myslel jsem si, že má tolik věcí, že se jí nevejdou do jedné konve, ale až na místě jsem zjistil, že má vlastně jenom spacák a malý batůžek. Chvilku trvalo, než jsem to vstřebal, ale to už jsme se vydali se svými napěchovanými konvemi zabrat pěkné kupé u okýnka.

Burák s Kákou dorazili po chvíli, a tak jsme si mohli zpříjemnit čekání na odjezd (vlak měl totiž zpoždění) jablečným Jelcinem, neboť den před tím jsem úspěšně zakončil třetí ročník a tak důvod, který se vždy najde, se kupodivu našel i tentokrát. Za chvilku již krajina ubíhala v dál a my se bavili především Burákovými neopakovatelnými hláškami, takže je tu ani nemohu opakovat.

Před polednem jsme již byli ve Vyšším Brodě a zbývala zhruba hodinka do příjezdu našich lodí. Obloha vypadala všelijak, takže si většina z nás připravila do lodě i pláštěnku. Já tedy ne, protože počasí se nemá ustupovat, tedy až na extrémní situace. Lodě dorazili na čas, všem se nám zalíbil jeden modrej plasták s červeným zadkem, naštěstí tak vypadaly všechny, tak jsme se o ně nemuseli poprat. Asi by bylo dobrý napsat, že posádky tvořili Burák s Kákou, Lukáš s Kátou a já s Jitkou. Nasedli jsme a hádejte, co jsme udělali jako první. Ano, rychle jsme otevřeli rum, aby neuplaval, zvláště já jsem moc dobře věděl, co dělám. Po chvilce jsme totiž dopluli k jezu, který si v červnu získal můj respekt. S velkou opatrností se tentokrát nic nestalo, a na to se bylo třeba napít.

Do kempu v Rožmberku jsme dojeli dost brzo, takže jsme se šli projít do města. Ze zámku jsme si zvolili cíl – jednu moc hezkou restauraci. Brousili jsme si zuby na místní pochoutky, ale když jsme si všimli místních „přívětivých“ cen, zůstali jsme pouze v pitném režimu. Měl jsem s sebou pár buřtů a ty jsme se taky rozhodli udělat, k čemuž byl ovšem potřeba oheň. Najít schopné dřevo na podpal byl trochu problém, ale nakonec se to Burákovi s pomocí zapalovače podařilo. Zapalovač ten žár nevydržel, ale večere tak voněla, že i Káťa si nakonec dala, ač měla obavy, že se jí pak neudělá dobře. Neudělalo, ale večer, ve stravovacím zařízení v kempu, se už zase usmívala.

Středa 20.8.

Nevim přesně v kolik hodin jsme se dostali na vodu, ale vím jistě, že žádný kohout už nekokrhal a v kempu moc lidí nezbylo, po poledni to tam holt moc nežije. Odemkli jsme velmi rafinovaně svázané lodě – dvě vnitřky na sobě, třetí o ně opřená (neboť jsme měli pouze jeden krátký řetěz na kolo) a za velmi intenzivního soulodění jsme vyrazili za ostatními vodáky. Vyhlíželi jsme Sejfa, protože ten měl být s Mat-fyzem někde poblíž, ale jak jsem se později dověděl, měli tak ďábelské tempo, že jsme neměli šanci je vůbec spatřit.

Bylo teplo a agresivní loď se vždy najde, takže jsem po sobě co chvíli cákali, za povzbuzování dalších pěti lodí. S těma jsme nakonec vytvořili osmilodř, za což jsme získali jejich srdce (který někde našli). Jelikož to byla parta ze západních Čech, vedle našeho rumu koloval i jejich jasoň s drsoněm, který byl ovšem pouze pro nachlazené, ale to jsme okamžitě byli všichni. Dověděli jsme se spoustu užitečných rad o výchově háčků a vůbec o ohýbání proutků, dokud jsou ještě mladý.

V Branné se naše kroky, či spíše pádli, tedy proud nás rozdělil, neboť partička zamířila do první hospody, zatímco my to těch sto metrů navíc vydrželi a dojeli až k Fíkovi. Tam jsme poobědvali, vyprázdnili tekutiny, doplnili tekutiny a protože se mi podařilo rozbít půlitr, pěkně jsme se zase po anglicku vytrátili.

Spřátelenou partičku jsme potkali až před Větrní, bohužel dost roztroušenou, takže už asi nikdo z nich nebyl nachlazen. Projeli jsme v pohodě, zato Barevná skála, ach jo. Ještě, že bylo teplo. Asi jsem dole zbytečně moc zatočil doleva a už jsme tam byli. Sotva jsme loď odtažli ke břehu, přijela další otočená loď, bohužel to nebyl nikdo z „našich“ ale loď oné spřátelené partičky. Vzájemně jsme si vylili lodě a s politováním zjistili, že jsme přišli o pití – totiž, abyste se neděsili, myslím tím Jitky matonku a mojí perlivku, takže se zas tak nic strašného nestalo. Přesto jsme jeli při břehu a snažili se je zase najít. Po chvílce Jitka našla svou matonku a já se taky zaradoval, neboť se u kráje houpala moje perlivka. Nadšení ale netrvalo dlouho, neboť jsem vzápětí našel další. Byly k nerozeznání jako vejce vejci, tak jsem radši nic neriskoval a obě vylil. Aspoň budem mít čím vylejvat lodě.

V Krumlovském kempu jsme se uhnízдили, povečeřeli a před odchodem do města zašel ještě Lukáš zaplatit kempovné. Když se vrátil, zjistil, že na paragonu sice jsou napsány dvě noci, ale cena i cedulky na stany odpovídali jedné. No co, uvidíme zítra.

Po cestě jsem s politováním zjistil, že sloupek, který jsem u jedné zahrady před dvěma roky nabořil, už je jako vyměněný. Co chvíli jsem si musel dávat pozor, abych se nepřerazil, protože jsem měl dost dlouhé tkaničky, které se jistě velmi zákeřně motaly pod nohy Burákovi a Jitce. Podařilo se nám bezpečně identifikovat zhasínací pouliční lampu a po pár přátelských kopnutích skutečně zhasla. Večer jsme strávili u Matesa

Čtvrtek 21.8.

Vstali jsme poměrně časně a hned po snídani se vydali do bazénu, takže kolem jedný jsme se už ráchali ve vodě. Z celého týdne jsme si nemohli vybrat lepší čas, neboť přesně v tu dobu přišel jediný déšť za bílého dne. Brzo nás omrzelo se navzájem topit, protože delší jedinci vystačili po celé ploše bazénu, takže jsme si radši půjčili míč a dali basket (no, prostě tu hru, jak jsou dva koše, jeden míč a šest faulujících lidí). Na jedné straně Lukáš, Jitka a Káka, na druhý Burák, Káťa a já. Vedení se přelévalo tu na jednu, tu na druhou stranu asi podle toho, kdo koho zrovna přepral, či utopil, pro některé byl taky občas problém trefit aspoň desku. Nakonec jsme museli dát „kdo dá koš, vyhrál“ a tu se vítězství přiklonilo na naši stranu. Příjemně vyčerpaní jsme počkali až přestane pršet a vydali se na oběd na náměstí.

Zalezli jsme do obvyklé jídelny, kde maj tak dobrý poháry, že se Lukáš neudržel a přejedl se. Potom jsme se vydali zjistit, co je v Krumlově nového, ovšem už bez Jitky, která se vydala na výstavu svého oblíbeného Salvátora Dalího. Brzo se ztratil i Lukáš s Kátou, a tak náš zbytek chvíli dospával na zídce nad Zámeckou a chladil se ve stínu zámecké zahrady. U rybníka jsme znovuobjevili Kachny, ale to už byl čas k návratu, neboť jsme si museli jít vyzvednout kulturně založenou Jitku k Matesovi (kam pak přišla až po nás, to dodávám jen proto, aby nevznikaly nějaké nepatřičné úvahy).

V kempu jsme si krátili čekání na večerní kalení ve městě červeným vínem, dovezeným až z Korsiky (o tomto vínu je zmínka i v korsickém deníku – je to to víno, které bylo Lukášovi ukradeno u Sartene...?!). Nutno říct, že nebylo valné chuti, přesto si nezasloužilo aby bylo Kátou polovylito. Dali jsme prší, Káti verzi, kde je nutno zakončit filmem. Navázal jsem na svoje karetní úspěchy z Korsiky a byl bezpečně poslední. Burák měl celou dobu obavy o to, abychom neměli večer ve městě hlad a když už jsme se konečně chystali vyrazit, začali si s Kákou vařit večeři. Jak je jejich dobrým zvykem, zase jim něco málo zbylo, takže jsme se najedli i my ostatní. Ten den jsme ušetřili za kempovné, tentokrát opravdu, neboť se Lukášovi, za pomoci účtenky, obratně podařilo vysvětlit kontrole, že došlo k omylu a že bychom měli mít zaplacený dvě noci. A bylo to.

Konečně jsme se odebrali k odchodu. Měli jsme namířeno do jakéhosi sklepa u náměstí, kde podle Lukášovo bratra mají báječnou polívku v chlebu. Chtěl jsem si opět zhasnout naši oblíbenou lampu, bohužel u protějšího baráku, nejspíš kvůli vedru, sundávali střechu a místo kopu zaházeli nějakým harampádím, tak z toho nakonec nebylo nic. Sklep jsme našli (aspoň Lukáš byl o tom přesvědčen), ale polívku tam bohužel neměli. Zato tam měli pěkně draho, i když prostředí bylo dost pěkný. Nu co, každý si objednal nějaké to základní palivo a vydali jsme se dál. Do Matesa se většinou nechtělo, takže jsme bloudili Krumlovem a zjišťovali, že všude právě zavřeli. Konečně jsme se dostali k jednomu krásnému stolu hned u řeky, bohužel to mělo jednu malou chybičku – pro změnu tam taky zavírali. A tak jsme vyrazili již najisto k Bábě. Možná někoho překvapí, že i tam už měli zavřeno, nás to teda překvapilo dost nemile. Byl to prostě konec a nezbývalo, než se odebrat zpět do kempu.

Někoho velmi vzdělaného napadlo, že v kempu je taky hospoda. A byla. A byla otevřená. Burešojc to sice hned zapíchli, ale my ostatní, staří karbaníci, jsme se usadili v rohu pod světlem, kde bylo tudíž tepleji a světleji (svícny se dávno nepoužívají) a opět rozjeli filkový prší. Tentokrát se mi dařilo a bez ztráty kytičky jsem se dostal až do finále s Kátou, když nejprve odpadla Jitka, a to rovnou do stanu, a pak i Lukáš, který nás ovšem neopustil. Protože v hospodě začali zhasínat, přesunuli jsme se ke stanům, kde nám svítila pouliční lampa.

Vyhrabali jsme veškeré pitivo, které jsme měli k dispozici a pokračovali ve hře. Za čtyři hry jsem přišel o všechny čtyři kytičky a vše bylo opět při starém. Noc byla ale ještě mladá, láhve nedopité a tak jsme rozjeli válku, populární to naši hru, kterou jsme naposled hráli večer před povodní. Nejdříve jsme hráli s menším balíkem karet, ale protože jsem velmi rychle neměl ani esa, krále ani ostatní karty, rozdali jsme velký balík s tím, že to budem klidně hrát zbytek vody a každý že si bude svoje karty vozit u sebe. Protože jsem celkem brzo neměl esa, krále ani ostatní karty tyto starosti nás přešli. V další hře už jsem si nedával valné naděje a taky že jo. Pak se najednou mezi námi objevilo kotě, což mělo za následek odvrácení Káti pozornosti od karet, čehož jsme s Lukášem využili a novou partičku přizpůsobili k obrazu svému – prostě všechny nízké karty putovali do Káti paklíku. Tuhle hru bych snad neprohrál, ale Káťa přeci jen náš rafinovaný podvod prokoukla (myslim, že nejvyšší karta z jejích prvních dvaceti byla pětka), takže jsme rozdali znova bez úprav a tak netrvalo dlouho a opět jsem neměl ani kartu. Sice jsme začli mít žízeň, zato už nebylo co pít (jak by řekla Hanička: „Sahara!“) což znamenalo jít do hajan.

Pátek 22.8.

Ráno bylo opět plné sluníčka, dopoledne plné sluníčka a vydrželo to i do poledne, takže jsme se mohli s optimismem vydat na další cestu. Krumlovem prochází řečně techničtější úsek, takže bylo o zábavu postaráno. Nejprve jsme ovšem nakoupili něco buřtů a Müllerálek, neboť jsme na večer plánovali ohýnek.

Druhý Krumlovský jez jsme se oproti tradici rozhodli stáhnout středem, neboť kromě Burákojc lodě jsme neměli fanklajny. Málem jsem si ten hloupej jez sjel, bohužel se mi na poslední chvíli podařilo konečně správně vystoupit, takže jsem ho musel trapně podle plánu stáhnout.

Projeli jsme retardérku u Rumyšky a došourali se k Zámecké. Měli jsme štěstí, protože tam nebylo moc vodáků ani diváků. Nejprve si ji každá posádka dvakrát sjela a protože se nestalo nic zaznamenání hodného, počali jsme pomýšlet na machrovinky. K vidění tak byla spanilá jízda Káky s Burákem na háčku zády ke směru jízdy a pak i Lukáše s Burákem, kteří sjeli pozpátku. Všechny jízdy byly provedeny naprosto profesionálně, takže totálně ubraly na cvakacím efektu a diváky vysloveně zklamaly. Já jsem se vzhlídl v jednom týpkovi, který tam den před tím sjížděl ve stoje, ale když jsem si zkoušel stabilitu na voleji, nějak jsem dostal strach, že si nabiju ještě než se dostanu dolů, takže jsem

to odložil na jindy. S Jitkou jsme se rozhodli, že se pokusíme projet přímo středem. Dle diváckého ohlasu soudím, že jsme obecenstvo potěšili, neboť poté, co se loďka v hlavní vlně téměř zastavila, nabrala dost vody na to, aby ji mohla nerušeně nabírat víc a víc a tak jsme po chvíli seděli v ponorce drncající po dně. Ale necvakli jsme se. Myslím, že pak si pozadu sjela ještě Káka s Burákem a něco jistě zajímavého vytvořili i Lukáš s Kátou, ale opět nic pro škodolibé diváky.

Docela nám vyhládlo, takže jsme se stavili na konci Krumlova v mém z června oblíbeném kiosku s pizzou, hranolky, klobáskami a pivískem, abychom nabrali nových sil. Zapotřebí jich měla především Káta, která se na následujícím úseku učila kormidlovat, Káka, která vezla vyložené přebytečné břemeno na přídi (no jen řekněte, nevidí to, hezký to není, ... nic ve zlim, Buráku :-)), no a taky já, i když Jitka již měla velmi propracovanou aerodynamickou polohu, při které bylo její pádlo jednou z nejsušších věcí, které jsme vezli. Svítilko slunilo, prostě idylka.

Před Zlatkou jsme byli ve velmi veselém rozpoložení, ale stejně mi momentálně není jasné, jak jsem se ocitl na háčku. No nic, krásně jsem si poležel, ale jak jsme se blížili k retardérce, nějak se mi vůbec nechtělo být namočen a tak jsem se snažil dostat zpět na své místo. Nakonec mě to stálo půl litru houby. Ti dnešní háčkové!

Usídlili jsme se na konci kempu a po postavení stanů šli hledat nějaké to dřevo. Maj tam docela šikmý svahy, přesto se nikomu nic nestalo a i nějakou tu větvičku jsme našli. Večer u ohýnku pod hvězdami, buřty, Müllerálky a kromě nás jsme měli ještě to potěšení poslouchat nějakou tu hmyzí havět a jednoho jódlujícího zahrádkáře odvedle. Prostě romantika.

Sobota 23.8.

Ráno jsme vstávali nezvykle brzy, protože nás vyhnalo to odporné slunce a taky jedna zajímavá rodinka, kterou nebylo možno přeslechnout. Tak například: děťátko1 na děťátko2: „Hovado!“ Maminka: „Jak to mluvíš!!!“ Děťátko1: „Když on my řekl blbečku!“ (míněno děťátko2) atd. Taky bylo zajímavé pozorovat, jak jim vítr bere nepřikulíkováný stan.

Lukáš s Kátou si byli pro cornetta a k nim dostali nafukovací míč, který sice moc nešel nafouknout, zato nám pak ve větru často zdrhal. Pak se odebrali na nákup a my ostatní se chvílemi koupali a chvílemi slunili. Jitka si četla nějaký vzrušující Časopis o Mexickém filmu 70.let (aspoň myslím), Káka si vařila polívku, Burák nejspíš dělal to, co já – nic.

Čekal nás velmi krátký úsek, měli jsme totiž v plánu dojet pouze na Dívčák, a to i kdybychom brzdili, nemohlo zabrat moc času. Ještě že jsou po cestě ta občerstvení. Jedno takové je kousek před Dívčákem a vyznačuje se především báječnými plackami. Ještě teď si vybavuji tu báječnou chuť a stáda vos všude kolem.

Na Dívčák jsme tak dojeli v pozdním odpoledni. Přesto, že jsme se opět pochopitelně moc nevysílili pádlováním, nikoho jsem nepřemluvil k výletu na zříceninu a tak jsem si šel přemýšlet do stanu. Když jsem se vzbudil, zamířil jsem do stánku s občerstvením, kde si Jitka zrovinka koupila čajík a moc ji mrzelo, že nechala rum ve stanu. K nemilému překvapení jsme zjistili, že tam velmi brzo zavírají. Mají tam taky velmi starostlivou obsluhu u výčepu, která „velmi přísně“ kontrolovala, jestli konzumentům alkoholických nápojů již bylo osmnáct. Zatímco Jitka s klidem prohlásila, že jí 18 už bylo, což výčepu stačilo, Káťa zřejmě úlekem o pár let omládla a reflexivně označila za alkoholika Lukáše, který přeci jen vypadá starší.

Takže jsme přemýšleli, co s načatým večerem. Zbylo nám trochu vína z předešlého dne, a tak jsme se rozhodli pro posezení s kytarou, ale abychom nemuseli na dříví, vybrali jsme Burákův stan, jakožto největší, za naše útočiště. Toto rozhodnutí jsme učinili bez původních obyvatel tohoto stanu a ti zřejmě nebyli našim nápadem příliš nadšeni, neboť po pěti minutách postávání u jejich vchodu nic nenaznačovalo, že by nás rádi viděli uvnitř. Tak jsem se tedy odebrali do Lukášova stanu.

Nejprve hrál Lukáš, ale pak nějak vyměk a usnul, takže jsme se o kytaru střídal já s Kátou. Po několika pokusech jsme přeci jen objevili jednu písničku, která nám krásně zněla (v porovnání s ostatními). Byly to „Kytky“. Naopak se nám příliš nedařil „Frenký Dlouhán“ a proto jsme si dali pevný závazek, že se jej Káťa do příště naučí. Ona ho sice prý už umí, ale ty příjemnější akordy nechala doma. Hráli jsme jednu hitovku za druhou, když v tom se probudila naše Šípková Růženka a poněkud nevrle nás požádala o ukončení produkce. Aby se nám dobře usínalo, dali jsme ještě jednou všechny písničky, které nám šly, tedy „Kytky“ a šli spát.

Neděle 24.8.

Tentokrát jsme se příliš neflákali s balením, abychom dorazili do Budějovic nějak rozumně, i když jsme tam hodlali dojet, jak to vyjde. Opět bylo nádherně, takže už se snad definitivně přestalo počasí na Buráka zlobit.

Teprve na tomhle úseku to začalo trochu drhnout (jednak nám došel rum a jednak je tam řeka po povodni prostě mělčí). Jedinou zastávku jsme udělali v Boršově, kde měli klasicky dobré pivo i klobásy a hlavně pizzu. O tom, že kdo pozdě chodí, sám sobě škodí, se velmi pěkně přesvědčili Lukáš s Kátou, kteří museli velmi dlouho na pizzu čekat a když už byla konečně hotová, vyfoukla jim jí před nosem nějaká ženská, která si ji objednala později než oni. Kdo zaváhá, nežere! Na další si už raději počkali u okýnka. Jinak jsme se bavili chytáním vos do kelímků, protože jich bylo všude plno a ty potvory vám prostě vlezou všude.

Na poslední kousek naší plavby jsem se moc těšil, protože jsem tam měl z července nevyřízené účty s jedním jezem. Bylo možné spatřovat stále stejný obrázek – Jitka v aerodynamické poloze, Káťa zabraná do křížovky, jenom Burákojc vypadali aktivně, přesto se

drželi poněkud pozadu. Konečně jsme dorazili k onomu jezu, kde se koupala banda místních. Aspoň budou mít nějakou oživení, jestli se tam cvaknem, pomyslel jsem si a nasměroval loď do živlu. Projeli jsme v pohodě, jenom jsme, jakovšichni, nabrali dost vody, která ale šla mým tričkem z loď jedna radost. Chvilí jsme si pinkali cornettovým balónem a pak už jenom dospluli poslední kousek k „Meteoru“, naší konečné stanici v Budějovicích.

Aktivnější jedinec Lukáš, chtěl dát ještě cvakanou, takže jsme radši rychle přistáli s vytáhli loď do bezpečí. Protože odvoz lodí dorazil vcelku brzo, rozhodli jsme se zkusit stihnout vlak do Plzně, s kterým jsme před tím příliš nepočítali. Takže naše situace vypadala asi následovně: neměli jsme moc potuchy o tom, kde vlastně nádraží je, zato jsme přesně věděli, že to snad možná nějak stihnem. Člověk, co nám odvázel loď nám ukázal směr k trolejbusu, který tam jede, aspoň něco.

Fajn, takže zatím nebylo moc co řešit, rychle jsme sbalili a pospíchali na bus. Jenže si někdy zkuste pospíchat s plnou vodáckou konví. Aby se nám šlo líp, vytvořili jsme řetěz. Pokud jsme mohli jít vedle sebe, bylo to celkem v pohodě, ale když jsme se dostali na hlavní, museli jsme jít po asi metrickém chodníku a to už bylo docela náročný. Měli jsme štěstí, protože jsme přišli na zastávku zhruba minutu před příjezdem trolejbusu, který samozřejmě ani v Budějovicích v neděli odpoledne nejedí zrovna každých pět minut. Bohužel jsme měli zároveň trochu neštěstí ve štěstí, protože ten náš trolejbus nejel až na nádraží, ale kousek vedle. Zkoumali jsme, kde nejlíp přestoupit, nakonec jsme se rozhodli dojet co nejbliž a doběhnout. A tak se taky stalo. Museli jsme běžet každý se svým, maximálně po dvou, nějaké větší skupinky bláznivých vodáků s konvemi nepřípadali v úvahu. Ještě, že jsme měli Jitku, která měla volné ruce ochotné pomoci, neboť si veškeré své věci nesla v batůžku na zádech a přesto, že zůstávala v Budějovicích, absolvovala tenhle, řekl bych něco přes kilometr dlouhý, přesměstský běh. No, vždyť měla taky po týdnu na háčku jistě přebytek energie :-)

Stihli jsme to skutečně na poslední chvíli a tak jsme se, za pohledu na ubíhající krajinu, mohli vydýchat. AHOJ!!!

Eggy

Žilov

Začátek: Úterý 26.8.2003 19:00

Konec: Pátek 29.8.2003 19:00

Účastníci: Eggy, Hanička, Hurvi, Míra a Syky

Cyklo a pěší výlety po okolí Plzně a večer pařba. No prostě pohoda.

Toustíky a čokoláda

Úterý 26.8.

Sotva jsem se trochu vzpamatoval z vody a byla tu další akce. Těžko se dá jakýmkoli názvem, viz naše oblíbená slova jako cyklo, voda, výlet, atd., zastřít její pravý účel (jako se nám to ostatně nedaří u všech ostatních). Původně měl být Haničky barák naplněn až po střechu, ale Lukáš s Kátou si tou dobou užívali svoje soukromé horečnaté bloa, Burák ve středu slavil narozky v kruhu rodinném (dvakrát škoda, takoví lidé jsou vždy vítáni), Jitka natírala balkón (ve sklepě) a ani u ostatních jsme nepochodili, takže tento den jsme se měli sejít jen čtyři stateční: Hanička, Syky, Míra a moje maličkost.

Syky se domluvila s Haničkou na sraz ve čtyři hodiny u autobusáku, takže jsem se v půl čtvrtý stavěl u Syky, abych mohl na nosič připevnit její terč na šipky. Všechno klapalo podle plánu až na jeden telefonát, ve kterém nám Hanička sdělila, že nestíhá, protože musí počkat až jejich rozmazlená myčka domyje a posunula sraz o půl hodky. Toho Syky okamžitě využila a zajela si do Tylovky pro výplatu. Ta se vždycky hodí, i když si pak trochu zanádařovala na daňový systém.

U benzínky už byla Hanička včas, takže jsme si k ní do Matýska odložili naše zavazadla, obzvláště Syky krosna vypadala, jako by se její majitelka chtěla na venkově usadit nastálo. Haničku jsme poslali do Tesca na nákup a vydali se „domů“, přičemž nám byl dokonce svěřen i klíč od baráku. Nemuseli jsme jej nakonec použít, protože nás v Horní Bříze předjel zelený blesk a už se nám jej bohužel nepodařilo v kopci dojet.

Nacpali jsme ledničku zásobami a šli vyvenčit Efu. Po cestě jsme se navečeřeli, protože u přilehlé zahrádky mají báječné švestky. „No jo, městský děti, jen si jich hodně natrhejte, to víte, že jo!“ ironicky na nás pokřikovala Hanička, když jsme se se Syky nemohli chutného ovoce nabažit. Teprve když nám slíbila, že půjdeme stejnou cestou zpátky, jsme si narvali kapsy a pokračovali k lesu. Na zpáteční cestě jsme sice šli jinudy, ale myslím, že už jsme stejně na švestky ani trochu chuť neměli.

Míra stále nikde, tak jsme začali bez něj. V tom Syky volal Hurvínek a vydržel to asi deset minut. Syky ho při tom nalákala na naši akci a že pro něj sjedem na Košutku. „Hele, co mi vlastně chtěl?“ ptala se potom a koukala jako Sýkorka z budky.

Za chvílku přijel hrdý strejda Míra a hned se chlubil Honzíkem. „Tak na Honzíkka“, pronesl poprvé větu, která se později opakovala snad ještě častěji než znělka. Holky se vydaly na Košutku a my s Mírou si zkusili pár Slepých kolejí, protože si Míra s sebou přivez malinké klávesy a pořád si stěžoval, že se dostává často mimo rozsah. Tato maličkost mu s postupem času vadila stále méně.

Když dorazilo trio s Košutky, hrnul se Míra ke dveřím: „Tak na Honzíka“ a se skleničkou v ruce vítal příchozí. A tak se koneckonců odvíjel celý večer. Hráli jsme, zpívali (tentokrát byl dost rozbitý i Míra) a pili na Honzíka. Důvodem Hurvínkova telefonátu bylo nejspíš to, jak se dalo usoudit z jeho vyprávění, že šel na reparát, bohužel ten den se zrovna dělal z něčeho jiného, co zrovna neuměl, takže mu je už vlastně fuk, jestli zítra ráno udělá ten další, a že vlastně ani neví, jestli ho pak nechají aspoň opakovat, no prostě běžné, každodenní příhody.

Konečně nadešel čas tradičního nočního pochodu. Nejprve jsme zavítali na místní školku, kde mají báječné věci, které se točí, houpou nebo prostě jenom tak stojí a jsou plné dalších věcí s kolečky. Doufám, že jsme ty tatrovky dětem moc nerozbili, obzvláště Syky našla v jedné velké zalíbení. Další naše kroky vedly ven ze Žilova směrem na Stýskaly. Syky opět lezla na značku, to ovšem není nic proti Hurvínkovi, který ji pro jistotu vytrhl i s kořínky a kreslil s ní po asfaltu. Jsou to dneska ale lidi.

Ve Stýskalech jsme šli po nějaké cestě kolem bazénu, na které byla Hanička za mlada jako doma, ale teď to tam očividně vypadalo jinak, protože jsme se museli chvíli prodírat travnatejma houštinama (houští prostě roste rychle :-)) než se nám podařilo najít cestu (tedy těm lidem, které poslala Hanička napřed, aby se podívali, jestli tam cesta je). Na zpáteční trase bylo zřejmě málo značek, nebo byly dobře zasazené, takže si Hurvínek vydlouboval patník a u baráku ho postavil doprostřed silnice.

Středa 27.8.

Ráno kolem desáté mě probudilo klepání špatně těsnících dveří. Strčil jsem do nich hodinky, ale nebylo to ono, a tak jsem sestoupil mezi ranní ptáčata. Hurvínek už byl na reparátu a Míra se zrovna chystal do porodnice. Byl jsem nazván barbaram, když jsem začal snídat v kuchyni. Tak jsem teda s tím chlebem se salámem šel drobit do obýváku.

Přemýšleli jsme, co budem dělat. Na kola se nám moc nechtělo, protože byl venku dost silný vítr. Zvolili jsme tedy výlet autem, ale na mapě jsme pořád nebyli sto najít něco pěkného, co by stálo za vzhlednutí. Hanička se snažila sehnat Kocku, která průvodcovala na Bečově, ale pořád se to nedařilo. Když už jsme si konečně vybrali přibližně, kam pojedem, povedlo se Kocce dovolat, a tak jsme si s ní dali sraz na Košutce s tím, že se vypravíme na Bečov.

Kocka zrovna tou dobou dělala autoškolu, přičemž nemá moc ráda rychlou jízdu, což je docela nevýhoda, pokud se necháváte vozit Haničkou. „Hanko, jako řídíš dobře, ale zpomal trochu, nelep se na ty lidi před tebou, mají právo jet pomalu, ...“ co chvíli se ozývalo ze zadního sedadla, až Haničce smíchy spadla hlava na volant.

Zaparkovali jsme kousek od hradu a šli si jej prohlídnout. Kocka se nenechala přemluvit, že by nám to odpřednášela, ale aspoň nám zajistila stoprocentní přátelskou slevu. Byl nám vybrán okruh s relikviářem – taková hodně vzácná bedna s ostatky nákejš svatejš, celá ze zlata, včetně fotbalovýho mužstva (jak jinak si vysvětlit těch dvanáct

figurek – většina se modlila, zřejmě za lepší výsledky, plus trenér s asistentem v křeslech), takže se to kolem ní jenom hemžilo muži v černém. Celá prohlídka se vlastně netýkala ničeho jiného, proto jsme se dověděli něco o rekonstruování takových a podobných věcíček. Nebylo to špatný, ale že bych to musel vidět dvakrát...

Zašli jsme na oběd a pak se vydali na místní šibeniční vrch. Kocka, jak je jejím špatným zvykem, měla opět vysoké podpatky, pochybuji že turistické, ale nahoru se dostala. Měli jsme smůlu – zrovna tam nikoho nevěšeli, tak jsme se inteligentně zapsali do návštěvního sešitu, (Hanička připojila belušku :-)) a zase jsme se vrátili. Když jsme byli čtrnáct dní před tím na zřícenině Kokšína, seběhla ho Kocka bosa, tentokrát dolů statečně doklopýtala s podpatky na svých místech.

Před návratem jsme v Hypernově nakoupili kamarády, na náměstí vyzvedli od Ivčí fotky z Vltavy, v drogerii Haničky fotky (večer se bude na co dívat) a po několika nezdarech si konečně vzpomněli, že máme vzít benzín (myslim, že pamatovat si to, měla za úkol Syky :-)).

Ještě před večerí se k nám připojil Míra a při venčení Efy jsme se opět vrhli na nebohé švestkovníky. Po návratu jsme dali znělku, připili na Honzíka a rozjeli klasickou večerní zábavu. Tentokrát jsme si ovšem také zaspotovali, neboť jsme nejprve sundali Haničky táty parohy, na jejich místo pověsili Sykyny terč a rozjeli šipky. Nejdřív ovšem musela Syky prokázat svoji šikovnost, když opravila nereagující střed. Pak jsme často připíjeli na vítěze, ke konci však už na mě nikdo nepřipíjet nechtěl, takže jsme pili hlavně na poražený.

Kocka se šipek neúčastnila a potom, co jsme skončili, taky jako první odpadla s tím, že má ráno jízdy. Když prý ze sklepa slyšela, jak často hrajeme naše znělky (k té tradiční přibyla ještě: „Nalijte kalichy Müllerem, my se tu všichni vožerem!“), byla moc ráda, že se toho nemusí účastnit.

Čtvrtek 28.8.

Po zkušenostech z předešlého dne jsem již večer dal do nedovřených dveří ponožku, takže jsem mohl krásně a nerušeně dlouho v klidu spát. Dole jsem zjistil, že Kocka je už skutečně pryč, no a tedy já, Hanička, Syky a Míra jsme přemýšleli, co s načatým odpolednem. Páč bylo celkem solidně, vybrali jsme si cyklovýlet, jen jsme se nemohli rozhodnout kam pojedem. Nakonec jsme vyrazili směrem na Dolní Bělou.

V té jsme pokračovali na západ, za náš dočasný cíl jsme si vybrali nějaké hradiště, či co, poblíž Vrtba. Odbočku jsme trefili celkem v pohodě, bohužel po slibovaných 400 metrech se nic zajímavého ke koukání nedělo, až jsme se dostali na pole. Byla to krásná jízda, přestože jsme se drželi ve vyjetých kolejích, byli jsme dost vydrncaný, obzvláště Míra na jeho kostitrasu z Rokycan.

Další úsek už nás vedla Hanička, proto nikoho nepřekvapí, že naším cílem byla hospoda v Příšově. Když pomínu pěkná panoramata, bylo možné na cestě spatřit ještě geodetický bod, který dal Syky trochu zabrat, než se jí ho podařilo v křoví najít, ale

nakonec byla spokojená. Před Příšovem se ještě nachází malinká sopka, bohudík už nějaký ten pátek vychladlá. Přesto jsme ji navštívili, nebo spíš díky tomu, ale upřímně, nic moc.

Konečně jsme dorazili do Příšovské hospody, kde jsme trochu dohnali pitný režim, dali poháry a hlavně, hlavně vyhecovali Haničku k sázce, sníst kilo čokolády za hodinu a další hodinu se nepozvracet. Bylo nám totiž líto, že se neuskutečnila sázka s mlíky. Hanička v tom neviděla žádný problém, takže se vsadila se Syky o svoje jablíčko, proti Sykyny citrusu. Hecování pokračovalo, takže jsem se vsadil s Mírou o to, že nesní za hodinu deset toustíků a opět je musí po další hodinu v sobě udržet. Měl jsem za to, že Míra není velký jedlík, takže jsem vsadil svoji švestičku proti jeho rumu. Nemohli jsme se žracích orgií dočkat, a tak jsme zakrátko vyrazili do Hypernovy pro zásoby.

Míra si koupil toustový chléb (velké půlkilové balení obsahuje 22 plátků – stačilo jich 20), nějaký salámeček a sýr, Hanička trochu znejistěla při pohledu na balík, který vytvořilo deset tabulek čokolády – pět bílých a pět mléčných. Preventivně jsme ještě přikoupili pár rolí toaletního papíru, který se záhy za Plzní hodil, protože se Míra potřeboval náhle, ale takticky vyprázdnit.

Vyvenčili jsme Efu a tentokrát jsme nechali švestky na pokoji. Ihned po návratu si začal Míra připravovat svoje toustíky a když jich měl dostatečnou zásobu, mohly obě sázky začít. Zatímco Hanička už po první tabulce vykazovala známky únavy, do Míry padal jeden toustík za druhým, snad až u devátého se trochu zasekl, ale stejně, po 40 minutách nebylo co řešit. Zato Hanička se vysloveně trápila, zjistila, že mléčná čokoláda, kterou si sama vybrala jí nechutná, a přestože Syky přistoupila na snížení množství čokolády na polovinu, nepodařilo se jí úkol splnit. Za hodinu spořádala pouze čtyři bílé čokolády a jeden toustík, který se ale stejně nepočítal. To znamenalo, že na večerním menu, kromě kamarádů, bylo jablíčko a švestička – známé firmy.

Po desáté Hanička sjela na Košutku pro Hurvínka a Kakiho, Kocka raději zůstala v bezpečí domova. Kaki s sebou přivezl víno, snad rybízový, či co, a velký hlad, takže to vypadalo, že budem zítra s trochou štěstí o suchém chlebu. Mě osobně sladká chuť Kakiho vína nedělala moc dobře, ale jiným zřejmě vůbec nevadila, což se ukázalo hned, jakmile jsme se vypravili na noční procházku.

Sotva jsme totiž došli k první popelnici, už se na ní Syky sápara. Jak to vypadalo se dá dost těžko popsat, ta popelnice měla totiž dvě kolečka, takže sotva na ni Syky vylezla, už ležela na zemi a ještě se tomu smála. Ještě že měla kolem sebe spoustu kamarádů, především Hurvínka s Kakim, kteří ji velmi ochotně pomohli dovnitř a celý komplet pak vezli ulicemi Žilova. Syky byla v popelnici jako ve svém živlu a nebýt toho, že dostala žízeň, asi by tam i zůstala. Takhle se vehementně sháněla po jablíčku a za jeho získáním neváhala ani svůj vůz opustit. Podařilo se nám jej před ní uchránit, samozřejmě v jejím zájmu, za což nám ráno nenadávala, jak činní jiní. Jestli to nebylo tím, že si to nepamatovala :-).

Popelnici nechali uprostřed silnice a než jsme se stačili dostatečně vzdálit, už se k nám řítilo auto. Každý se pokusil někam schovat, či spíš splynout s okolím. Auto popelnici objelo, zastavilo a těžko říct, jestli šofér popelnici odklidil nebo si ji odvez.

Pokračovali jsme opět do areálu mateřské školky. Hanička, Míra a Kaki se okamžitě vrhli na kolotoč a roztočili ho tak, že mi z toho nebylo dvakrát dobře, i když jsem se na to jenom díval. Míra toho za chvíli nechal, když se mu podařilo jen těsně prolítnout hlavou kolem plotu, když se na kolotoči zaklonil. Hanička s Kakim mají očividně dobrý žaludek, takže co chvíli kolem nás proletěla něčí hlava, když jsme seděli opodál na pískovišti.

Náhle k protějšímu baráku přijela nějaká dodávka. „Pozor, ať nás nevidí!“ řekl kdosi a všichni okamžitě lehli na zem a zmlkli. Jediná Syky, která už si lehat nemusela vesele švitořila na celý Žilov. „Pšššt, Syky ticho!“ pokoušeli jsme se ji umlčet, ale to se povedlo až Mírovi, který se k ní odplížil. „Aha.“ prohlásila Syky a zmlkla. Počkali jsme až pohyb naproti ustane a šli zpátky. Syky se pořád sháněla po něčem k pití a dala pokoj, až když si vyloupila patník. Tak učinil i Hurvínek s Kakim, takže v tu chvíli byla většina patníků v Žilově mimo svá původní stanoviště. A kam jinam dát tři patníky, než pěkně přes celou silnici. To jsou mi ale skauti. Radši jsme je s Mírou odklidili (ty patníky).

Uvnitř jsme ještě chvíli hráli, ale brzy nás opustil Kaki do sklepa, protože brzo ráno (snad kolem pátý?!) musel kamsi jet řezat motorovou pilou – hodně štěstí. Pak i Hanička a protože Syky s Hurvínkem usnuli na gauči = Mírovi na posteli, ten šel spát do ložnice a já místo Syky do Haničky pokoje na palandu. Protože jsem nechtěl Haničku vzbudit, lezl jsem nahoru potmě a pokud možno potichu. Bohužel se mi to nepovedlo, místo předpokládaných špriclí tam byly díry ve svislé desce, což mě překvapilo. Hanička se divila, že tam Syky leze tak ztěžka. Určitě si pomyslela: „Sestří, ty už nepí!“

Pátek 29.8.

Ráno byl Kaki opravdu pryč. Chvíli jsme se snažili řešit Hurvínkovo problém se studiem, ale na nic geniálního jsme stejně nepřišli. Myslím, že by se hlavně měl snažit tu školu dodělat dřív, než bude starší než ti, co ho učí. Syky se divila, že má špinavé nejen boty, ale i bundu.

Hanička nám pustila pěkný film a šla vyrobit něco dobrého k snědku. Nevím jak ostatní, ale mě docela dost překvapilo, když se najednou objevila s bramborovou kaší s luncheonmeatem a karbanátky. A ještě ke všemu to bylo dobré. Kdo by to do ní řekl.

Zatímco šla Syky s Mírou vyhodit plný koš plastových flašek, zahráli jsme si s Haničkou šipky. Protože jsme tak šikovný, museli jsme každý hrát za dva hráče. Tím prvním, se Haničce podařilo vyhrát, ale tím druhým ne a ne zakončit, což tomuhle terči vůbec nevadí a klidně si píská tak dlouho, dokud všichni hráči neskončí. Abychom tam nestrávili celé mládí (teda ty zbytky), házela Hanička všemi šipkami, co tam byly, zatímco já a navráťivší se odpadkáři jsme jí přepínali, a když došli šipky, všechny je vyndali aby se mohlo pokračovat. Myslím, že terč zahrál vítěznou znělku někdy po čtyřicátém kole. Nu, a pak jsme tam nechali Haničku zamaskovat po nás stopy a rozpustili se směrem na Plzeň.

Eggy

Zářijová noční asi dvacítká

Začátek: Sobota 6.9.2003 17:00
Konec: Neděle 7.9.2003 12:00
Účastníci: Eggy, Jitka, Jirka, Káta, Lukáš a Syky

Zářijová noční asi dvacítká je jak už název napovídá asi dvacetikilometrový noční pochod. Po absolvování získá každý účastník diplom za projití celé trasy.

A jak to vlastně bylo

Dříve než začnu vyprávění o našem pochodování, je potřeba sdělit, jak vlastně vznikl nápad něco takového podniknout. Takže bylo nebylo, spíše bylo, 11. dubna 2003 a Klub českých turistů pořádal noční pochod s názvem Aprílová noční dvacítká. No a my jsme se rozhodli zúčastnit. Zájmenem my se rozumí Lukáš, Káťa, Eggy, Hanička, já, Zuzka a jeden její kamarád (Petr). A tato akce se nám natolik zalíbila, že jsme se rozhodli něco podobného podniknout sami. Původní plán byl uskutečnit noční pochod u nás na chalupě, ale jaksi nějak nevyšel čas tam ject. Ale to neznamená, že v budoucnu se tam nic podobného neuskuteční. Už mám totiž vymyšlenou trasu, tak doufám, že seženu nějaké účastníky.

A tak když nám Jitka nabídla, že můžem přespat v jejich téměř hotovém baráčku v Dobřanech, nebylo co řešit a pochod byl situován do okolí tohoto města bláznů a byl nazván Zářijová noční asi dvacítká, z čehož lze pochopit, že se to konalo v září a mělo to měřit asi 20 kilometrů.

Den před plánovaným pochodem jsem si konečně koupila mapu Plzeňsko-jih a mohla jsem naplánovat trasu. Z plánovaných dvaceti kilometrů to bylo ve finále asi 25, ale co na tom záleží, je to vlastně noční asi dvacítká a 25 kilometrů je taky asi dvacet, plus mínus...spíš plus.

V Dobřanech

Vše začalo v sobotu 6. září 2003 v 17:00 hodin na dobřanském nádraží, kde jsme se všichni sešli. Pravda, v pět tam byl akorát Eggy, ale v pět dvacet už jsme byli kompletní. Nutno poznamenat, že nejpozději přišla Jitka s Jirkou. (No jo, zase Majerová.) Když jsme urobili prezenčku a spočítali se, zjistili jsme, že jsme se sešli v počtu šesti věčně mladých lidí a jména zněla asi takto: Eggy, Jirka, Jitka, Káťa, Lukáš a Syky.

Vyrazili jsme tedy za naší průvodkyní Jítou směrem k našemu nocležišti. Pro svoji snazší orientaci jsem zatím bezejmennou ulici, v níž stojí Jitky budoucí domov, opravdu teď nemám na mysli blázinec (Za tuto vsuvku se Jítě omlouvám.), nazvala U Majerů. Nastěhovali jsme se do baráku, což se lehko řekne, ale hůř provede. Jitka nám sice podržela „vrata“ otevřená, ale nejdřív jsme museli s kolama a s bagáží překonat asi tři čtvrtě metrový schod dolů, vyhnout se pletivu a lešení a při vstupu do domu zadním vchodem zdolat zase asi tři čtvrtě metrový schod tentokrát nahoru a zase se vyhnout proklatě nízko zavěšenému lešení. Jitka nás provedla po domě (staveništi) a my jí kladli zvědavé otázky, na které jsme dostávali zajímavé odpovědi. Například na dotaz: „Proč to schodiště nemá zábradlí?“ Nám odpověděla, že máme chodit při zdi a že ty prkna nejsou přišroubovány. Nebo na dotaz: „Kde máte balkon?“ Odpověděla, že v garáži. Na dotaz čím budete topit, zase řekla: „Já

nevím, já topit nebudu.“ To schodiště nás dost děsilo při vidině našeho návratu v nočních hodinách, ale naše nebojácnost nakonec zvítězila a my stejně vyrobili ležení v horních patrech.

Nechtěli jsme zanedbávat během pochodu pitný režim, a tak jsme připravili nápoje na pochod (vodka s rybízovým džusem – 3 litry – 1 l vodky + 2 l džusu; půl litru jablíčka a taky trochu vody). Někteří z nás se ještě posilnili rumovým perníkem a už jsme mohli vyrazit na trasu. Každý vyfasoval formulář s plánem trasy.

Popis trasy

Start a cíl – v Dobřanech u Jitky budoucího bydliště, kam snad všichni po náročné túře dojdeme. Od Jíti domu půjdeme směrem ke Státnímu léčebnému ústavu (blázinci), který obejdeme zleva a budeme pokračovat směrem ke kaolince CHKZ u Chlumčan. Silnice se bude stáčet prudce doleva, ale my půjdeme stále rovně (areálem CHKZ), asi po 300 metrech odbočíme doleva a po této cestě půjdeme až do Horní Lukavice. (Cestou musíme dvakrát překročit „silnici“ a jednou železniční trať-pokud se nám to povede vícekrát, tak jdeme špatně!!!) V Horní Lukavici přejdeme mezinárodní silnici E53 a půjdeme si sehnat kontrolní razítko. Na konci obce odbočíme doleva směrem na Dolní Lukavici, kde nás čeká další kontrola. Projdeme Dolní Lukavici a vyrazíme směrem na Krasavce (ne na Lišice!), cestou musíme překročit po mostě řeku Úhlavu. (Kdo chce, může brodit nebo plavat.) Dojdeme do Krasavců, kde se napojíme na červenou turistickou značku, po které půjdeme přes Hájsko do Snopoušov, kde nás čeká opět kontrola. Budeme pokračovat dále po červené turistické značce až do Předenic. (Cestou opět překročíme řeku Úhlavu.) V Předenicích nás čeká další kontrola. Po získání dalšího kontrolního razítka změním barvu... turistické značky a dále půjdeme po zelené směrem na severozápad, tj. na rozcestníku u Předenic se dáme doleva. Ale vzhledem k tomu, že si budeme mezitím shánět v Předenicích kontrolní razítko, takže při návratu zpět na naši trasu (k rozcestníku) vlastně půjdeme rovně a naši červenou turistickou značku jen překřížíme. Chaos, co? Pokračujeme tedy dále po zelené značce k Hradčanům, dále kolem Vysoké a pak zase překřížíme mezinárodní silnici E53 (u rozcestníku Polesí Vysoká) a dále půjdeme až do Dobřan, kde je náš cíl. U Jíti baráčku vše končí. Dobrou noc!

Kontrolou se rozumí získání razítka z některého restauračního zařízení v dané obci.

Jak se nám pochodovalo

Takže je krátce po šesté hodině a my konečně vyrážíme na pochod. Naše první kroky vedou směrem k místnímu blázinci. Jirka nás vede zkratkou přes Dobřany. Kolem blázince jsme raději prošli rychleji, aby si nás tam náhodou nechtěli nechat. Cestou jíme jablka a ještě se na chvíli zastavujeme u bydliště Jitky kamarádky, ale ta bohužel není doma, je pryč

na Kozlu. Zatímco Jitka zvoní na kámošku, pozorujeme místní kachnu, jak se snaží sníst vajgl. Nakonec se jí to podařilo, očividně jí chutná.

Někdo nám hází banánové slupky pod nohy, asi nám chce ztížit trasu. Areálem Chlumčanských keramických závodů procházíme bez větších obtíží, jen musíme obejít dvě závory. Lukáš nás cestou neúnavně fotí, ale stále jen zezadu.

V lese mezi CHKZ a Horní Lukavicí Lukáš viděl, jak pes táhne člověka. Zase halucinace. O kousek dál procházíme kolem nějakého rybníka. Na Jitky naléhání se jdeme kouknout na hráz. Stojíme na hrázi a vybíráme místo kam si sednout a dát večeři. Kolem rybníka je plno bláznů s flintama. Z druhé strany rybníka na nás nějaký dědek s flintou řve, ať vypadnem a nadává nám do debilů. Chová se jako by mu ten rybník patřil. Ale raději odcházíme, protože všichni okolo mají flinty, a tak je radši nechceme naštvat. Jenom nechápeme, proč jsou okolo celého rybníka, asi se chtějí postřílet navzájem. Kousek opodál stojí těch rádoby myslivců auta. Napadá nás, že bychom jim mohli vypustit gumy, ale raději tento nápad hned zavrhuje. Přeci jenom jich je víc a mají flinty...

O kousek dál usedáme na klády a dáváme svačinu a večeři. Nalili jsme si z krabičky rumový perník a takto posilnění vyrážíme dál.

V polích před Horní Lukavicí narážíme za zajímavý klimatický jev, teplé proudy. Jen jsou trochu zapáchající. V obci nás Jirka vede na místo naší první kontroly, do hospody Na Zámečku. Zde si dáváme pivo, víno a někdo i tonik, Jirka si kupuje ještě dvě kusovky. Zde se také díváme na posledních pět minut hokejového zápasu ČR:Finsko. Skončilo to 1:3, k mé nelibosti neuznali Petrovi Sýkorovi gól, Eggy z toho má očividně radost. Po občerstvení získáváme první razítko a vyrážíme dál, protože cesta je ještě dlouhá. Před hospodou se ještě snažíme Kátu odtrhnout od místního kotěte a vysvětlujeme jí, že to není Líza, že ta už trochu vyrostla. Nakonec se nám to povedlo. Káta nám vypráví, jak Líza spadla z balkónu v pátém patře a nic se jí nestalo. Prý není ani placatá a po balkóně už leze vesele znova.

Cestou do Dolní Lukavice pozorujeme Mars. Jirka sice namítá, jak můžeme vědět, že je to Mars, ale my to prostě víme. Jíme citrónové oplatky a zpíváme nějaké písničky od Slepé koleje, například: S Tebou ani náhodou... Od soumraku do svítání... atd. Jen si trochu nepamatujeme slova. Nesmím zapomenout, že také vůbec nezanedbáváme pitný režim, takže vodky s džusem ubývá. V Dolní Lukavici nás čeká další kontrola v místní hospodě. Kluci si dávají zase pivo, my holky raději kafe, Jirka ještě dvě kusovky. Zde další razítko

nezískáváme, protože hostinský ho nemá, ale aspoň se nám podepsal. Jestli chceme razítko, máme si zajít do Čižic, kde je stejná hospoda. Spokojujeme se jen s podpisem. Před hospodou se ještě fotíme v káře, která tam stojí. Je trošku špinavá od oleje, ale v té tmě to není vidět.

Na konci Dolní Lukavice nacházím asi čtyřmetrovou tyč. Eggy řekl: „O co, že tam nevylezeš!“ A tak jsem tam vylezla. Škoda, že jsem se o nic nevsadili. Lukáš zase všechno dokumentuje a ještě přitom vyfotí Supermana s batohem.

Jdeme dál směrem na Krasavce a cestou samozřejmě nezanedbáváme pitný režim, takže nám brzo dochází první lahev vodky s džusem. Podle mého názoru to bylo namícháno v tak silném poměru, že se to nedá pít, ale když jim to chutná... V Krasavcích se napojujeme na červenou turistickou značku. A zase jdeme a zpíváme. Cesta je zrádná a nebezpečná pro kotníky, ale my to zatím zvládáme.

Ve Snopoušovech by nás měla čekat další kontrola, ale bohužel jsou všechny místní občerstvovny již zavřené, a tak razítko oželíme a obcí jen procházíme. Za vesnicí se mi chce na WC a tak jdu za keř. Bohužel jsem si v té tmě nevšimla, že pangejtem teče potok, takže mi pěkně čvachtá v botě. Když chci zrádný pangejt překonat cestou zpět, Lukáš ukazuje na mostek o pět metrů vedle: „A proč nejdeš po mostě?“ Ale on v té tmě opravdu nebyl předtím vidět, nekecam.

Pokračujeme dál po červené značce, která teď vede po silnici, do Předenic. Za chůze se občerstvujeme čokoládou, rohlíkem a jinými potravinami a samozřejmě ani nezanedbáváme pitný režim.

Vyhýbáme se autům a taky běžcům. V Předenicích lezu zase na značku, tentokrát na ceduli Předenic. Lukáš se mě snaží vyfotit, ale vůbec mu to nejde. Na těch fotkách prostě nejsem, značka tam je, ale já ne. Nejde nám do hlavy, jak je to možné.

V Předenicích se místo naší poslední kontroly. Hledáme tedy nějaké restaurační zařízení. Celkem bez problému jsme ho objevujeme, ale bohužel už je po zavírací době, je už totiž půlnoc. Hostinský je ale našťastí ještě v hospodě, a tak razítko získáváme a dokonce i pivo do PET flašky. Jirka si zas, jak již tradičně, kupuje dvě kusovky. Před hospodou se fotíme a klábosíme, na terase za námi sedí několik lidí a jeden cyklista. Najednou se ozve hlasité syčení unikajícího vzduchu z pneumatiky a cyklista začne nadávat srandistovi, který mu to kolo vypustil. Z těch slušnějších nadávek to bylo: „Ty kreténe...! Ty seš vůl...!“

Ostatní nadávky jsou nepublikovatelné. My se samozřejmě dobře bavíme při představě toho chudáka, který pojedou domů na prázdném kole.

Vyrážíme na další cestu. Na okraji Předenic se napojujeme na zelenou turistickou značku. Já už zase lezu na ceduli. Lukášovi došli baterky ve foťáku, takže na fotkách už nebude ani ta cedule. Cesta nás vede do kopce přes pole a potom do lesa kolem nějakých chat. Pijeme pivo z plastové lahve a zbytek vodky s džusem a zase si zpíváme. Lesní cesta je zrádná, v té tmě si nevidíme pod nohy a tak každou chvíli někdo zakopává a schází z pěšinky. Taky nízko rostoucí větve jsou dosti nebezpečné. Tedy jak pro koho, mě akorát občas trošku poopravili účes. Eggy najednou z ničehonic říká: „Něco mě pálí na noze, asi mě teče krev.“ Ale dál to neřeší. Pivo nám už došlo a vodka s džusem také, ale teď máme spoustu práce s orientací v temném lese, takže nám to zas tolik nevadí. Když nemůžeme někde najít turistickou značku, Eggy pořád říká, že taky jednou jel na kole a ta cesta zatáčela, ale turistická značka šla stále rovně skrz nějaké keříky. Prý je to velmi záludné. Ale my se zmást nenecháme! Za rozcestím K Hradčanům se trochu ztrácíme. Chodíme po cestě sem a tam s baterkami a snažíme se v zeleném lese najít takovou maličkou zelenou značku na stromech. Po chvíli se nám to daří, a tak tu nemusíme nocovat.

Konečně jsme venku z lesa a už nás čekají jen asi tři kilometry do Dobřan po nudně rovné asfaltce. Načínáme ještě jablíčko, ale už se skoro vůbec nepije. Všichni jsme již po dlouhém pochodu unaveni, ani už nelezu na značky. Jirka nám vypráví historky z dětství, aby nám poslední úsek rychleji utekl.

Tak už stojíme u Jíti baráčku, chci lézt na lešení, ale Jirka mi to zatrhle. Opatrně stoupáme po nebezpečných schodech, zvládli jsme to všichni bez úrazu. Je čtvrt na tři a pochod je za náma, ještě rozdat diplomy.

Dobřany 7. září 2003

Otvíráme ještě láhev od pana Müllera Thurgaua a posilňujeme se brambůrkama. Ve čtvrt na čtyři se ukládáme k spánku na tvrdou betonovou podlahu. Ráno Eggy vylézá ze spacáku a prohlíží si pozkratkavanou nohu se slovy: „Já jsem říkal, že mi teče krev...“

Ještě nás čeká ranní exkurze po baráčku, pár posledních fotek a už se rozjíždíme do svých domovů.

A to je všechno, ahoj příště.

Syky

Vejprnice – oslava narozenin

Začátek: Pátek 12.9.2003 23:00

Konec: Neděle 14.9.2003 12:00

Účastníci: Burák, Eggy, Hanička, Hurvi, Kačka, Káťa, Lukáš, Míra, Pepcza a Syky

Darts tournament, oslava Haničky narozenin a možná i jiných lidiček, kteří se dostaví, v sobotu možná výlet, po večerech hudební produkce a spousta dalšího

Velká akce

Protože byla Syky na brigádě v Křimicích, musela tato akce začít pozdě večer, ale to nám zas až tolik nevadilo, neboť poté, co jsme se byli unavit na volejbale, zašli jsme si posedět ke Křelovcům. No a cesta do Vejprnic byla taky veselá, díky jednomu nejmenovanému peckovému ovoci z Božkova.

Takže bylo asi 22:45, když jsme se objevili u dveří a Syky, aby neztratila přehled nás při vstupu počítala. Asi započítala i nějakou flašku, protože když pak rozdávala skleničky na víno, měli jsme jednu navíc. Ta se ale záhy hodila, neboť se Burákovi podařilo rozbít tu moji (jejda, snad jsem neprozradil něco, co jsem neměl :-)). Syky měla vůbec pořád strach, aby se skleničky při častém připíjení neurazily.

Hlavním bodem večera byla oslava Haničky narozenin. Není hezké psát, kolik že jí to vlastně bylo, a tak tedy taky na tomto místě neučiním. Připravili jsme si pro ni tričko se znakem našeho spolku, který tak díky jejím třídvacetinám konečně máme (je pěkné, si jako dárek vymyslet tričko se znakem, když žádný nemáte).

Pak jsme rozjeli velkolepou hudební produkci, neboť k obvyklým dvou kytarám se přidal Míra s jeho kláveskama a Syky s bubínkem. Ale nebyl to lecjaký bubínek, když tu napíšu, že se to skládalo z hrnce a potravinářské fólie a mlátilo se do toho špejlema, budete si říkat, že jsem dost popil. To byste se ale strašlivě strefili. Nicméně tu věc viděli a slyšeli všichni, Míra vám jistě rád osvětlí výrobní postup, který má již dost vymakaný.

U Syky se nachází terč na šípky a ten jsme nemohli nechat zahálet. A hned jsme začli vejprnickým kriketem, který se od klasického odlišuje v těchto bodech:

1) Každé zakončené kolo je třeba zapít (možno zapíjet i započatá kola)

2) Je třeba ručně vyplňovat naházené hodnoty a především počítat z hlavy skóre při připisování, neboť terč není kriketem obdařen

Nemusím vysvětlovat, že plnění pravidla 2) je tím obtížnější, čím déle se dodržuje pravidlo 1).

S postupem času se oslavenkyně, vědoma si uhýbání terče, začala domáhat jakýchsi oslavencovských práv, nakonec se jí podařilo zmocnit se fixy, začmárala si něco koleček a počet trestných bodů si snížil na 23 (hádejte proč! :-)). Kolem terče taky co chvíli ladným

krokem proplul Burák, a tak člověk nevěděl, na co má mířit dřív. Nu a jak jsme tak házeli (většina do terče, Hanička Syky do ruky) a pilně dodržovali pravidlo 1), najednou koukáme, a ten nenápadný tichý chlapec v brýlích vyhrál. Kdo by to byl řek, že se ta Burákovo dlouholetá taktika házet na dvanáctku jednou prosadí.

Pak se nám to trochu zvrhlo, především Hanička se snažila znásilnit na koho natrefila. Na noční výlet tentokrát nedošlo a tak nám to začalo postupně umírat. Neúnavná Syky se stále snažila bubnovat za pozorného dozoru učitele Míry. Ten ji využíval také jako chybějící tóny na klávesách – to si chce prostě poslechnout.

Sobota

Sobota pro mě začala poměrně velkým překvapením, když jsem zjistil, že ležím na zemi a že mam na sobě deku. Nepamatoval jsem si, že bych měl v úmyslu spát na zemi, natož, že bych se přikrýval a tak jsem v duchu poděkoval neznámému starostlivému kamarádovi (jak jsem se později dověděl byla to Syky). Byla mi zima, navíc to nebylo zrovna pohodlné poležení, a tak jsem se přemístil na prázdný gauč a znova usnul.

Při druhém probuzení už bylo slyšet nějaké hlasy z kuchyně, a tak jsem se vydal na snídani. V křesle ležel Hurvínek a uvažoval, že sem mu asi jídlo nikdo nepřinese. Měl pravdu. Když jsem ho zdravil, přišel jsem na další zajímavou věc – můj krásný hlas nebyl na svém místě, místo něj se ozývalo jakési mutované pískání. V kuchyni už byl Lukáš s Kátou, Míra a Syky. Burák s Kákou ještě spali a Hanička už byla v Plzni na školení. Zjišťovali jsme, co všechno se dělo včera večer k čemuž nám měl dopomoci zvukový záznam. Ale zkuste si hodinu a půl poslouchat jak Míra se Syky bubnujou na jejich bubínek. Nechápal jsem, jak jsem mohl v takovém kravále usnout. Ostatně to, že mi někteří chodili po zádech, zatímco jsem ležel na zemi, taky není zrovna příjemné zjištění po ránu. Záhy nás opustila i Káka, která měla na programu ještě nějakou rodinnou oslavu.

Každý jsme se pak bavili po svém, většinou jsme hráli šipky, především naši oblíbenou hru „Under“ (asi se to jmenuje jinak, ale víme oč jde, ne?). Lukáš si uvařil báječnou gulášovou polévku, jakou umí jen on, a nabídl, že si každý může vzít, takže nechápu, proč se pak odpoledne divil, že už nic nezbylo.

Při prohlížení fotek z předešlého dne vyšlo najevo, že Káka je zřejmě z jiné planety, že já jsem na většině fotek (však to taky dalo makačku) a že se mi ve výskoku ohýbají prsty u nohou. Všichni se předháněli v divení se tomuto jevu, ale až se naučí lítat, tak ať si kritizují. Každý začátek je těžký!

Odpoledne se vrátila proškolená Hanička a my se pomalu chystali na odpolední procházku po okolí. Naplánovali jsme nejdříve pošlapat nějaký křečky, navštívit Pepu a pak se uvidí. Vzali jsme s sebou švestičku a půl jablíčka, ale než jsme došli na autobusovou zastávku, už v lahvích zbývalo jen pár kapek a ty se vypařily, ani ostatní nevěděli jak.

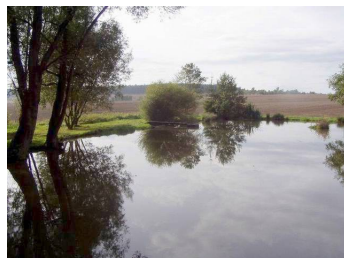
U bytovek jsme potkali mámu Křečici, takže jsme se museli aspoň trochu chovat slušně, abychom nedělali Křečatům ostudu. U návsi jsme prudce odbočili doleva, takže jsme na nějaký čas ztratili Buráka, ale za chvíli už byl zase mezi námi.

Došli jsme k Pepovi a chtěli zazvonit. „Něco se tam hejblo, asi už o nás ví.“ Prohlásil kdosi a tak jsme jen tak stáli a čekali. A skutečně, za chvíli vylezl ze dveří zelený panáček. Seznámili jsme ho s úmyslem někam se vypravit, načež zčervenal a přidal se k nám. Jakožto místní se ujal vedení. Nejprve jsme šli k překrásné betonové díře uprostřed pole, které jsme měli brzo na botách, Hanička na kalhotách. Cestou se s námi rozloučil Hurvínek jdoucí za kulturou. Potom jsme šli cestou kolem několika hrušní, které bylo třeba ochutnat, při tom se nám dostalo ukázek několika míst, kam je možné v dětství chodit na ovoce, později s děvčaty a ještě déle opět na ovoce (některá se ovšem doporučují pouze za malého provozu na místní komunikaci).

Na mostě přes zmíněnou silnici se několik jedinců, především Míra, tvářilo, jako by chtěli skočit dolů, nu jen se sami přesvědčete.

Zpět jsme šli po Pepovo běžecké trati, kolem překrásného rybníčku. Opravdu kouzelné místo. Rozloučili jsme se s Pepou s tím, že se večer za námi podívá a nebude sám – s ním přijde Finlandia.

Sobotní večer

Večer se vrátila Káka, dorazili Jája s Ájou a i Pepa dodržel své slovo, bohužel však nepřinesl Finlandii, ale slivovici, takže nás byl plný obývák. Zábava se ubírala obvyklým směrem, opět se nám podařilo zplodit celou kazetu našich, řekněme, komentářů. Samozřejmě se to neobešlo bez nějakého toho vylití, to už k tomu prostě patří, jen když Míra vylil červený, seběhlo se kolem spousta lidí se solí, ubrousky a co já vím s čím ještě. Celkem se jim podařilo stopy zahladit – to jsou ty letité zkušenosti. Abychom nevyschli, připravili si pro nás Pepa s Haničkou malé překvapení – Pink Revange a Yellow Sex, opravdu chutné pitivo. Na rozdíl od předchozího dne se nedostalo na kriket, zato se dostalo na vanu, kam jsme se všichni nahrnuli a pokračovali v započaté produkci.

Co se dělo pak, už bude muset napsat někdo jinej, neboť mě tam postupně přepadla deprese, a tak jsem šel radši spát. Jenže to nepomohlo, tak jsem si sesbíral svoje věci a vydal se na noční pochod do Skvrňan.

Eggy

• • •

K tomu už není skoro co dodat. Snad jen to, že pro střízlivé lidi je asi nepochopitelné, jak se mohlo do jedné vany naskládat 9 lehce ovíněných lidí, 2 kytary, 1 klávesy, 1 digitální foťák a nejmenovaný počet flašek. Pak se to začalo trochu rozpadat. Ti nejstatečnější jsme vydrželi asi tak do 4,30 a pak se taky odebrali k (možná někdo věčnému) spánku.

Hanička

Smutný konce mejdanů

Když jsem se brzy ráno (asi tak v 10) vzbudila, oznámila mi stejně nevyspalá Syky, že Eggy šel domů, ve 4 ráno. Nechápala jsem a ani jsem nebyla schopna něco takového po ránu řešit, takže jsem se jenom podivila, řekla: „Hm, to je hovado“ a šla jsem si vyčistit zuby. Docela se mi zvedl kufr, když jsem se rozhlídla po koupelně. Všude se válely nějaké flašky a ten smrad byl fakt dost hroznej. Urychleně jsem spáchala hygienu a sešla do kuchyně, kde už se mi naskytnul mnohem příjemnější pohled: Pepa s Mírou dělali palačinky. Uvařila jsem si svoji ranní kávu a pobaveně je pozorovala. Prej jsem je tím znervózňovala... Když vstal Lukáš, tak jsme si zase na televizi prohlídli fotky z předchozího odpoledne, večera, noci a rána. Po této zábavné produkci jsme se pustili do těch skvělejších palačinek, jejichž konzumaci nám trochu ztížil zelený jahodový džem, a tak jsme jako náhradu použili jogurt a med. Pak nás opustil Pepa – musel jít domů vařit oběd, chvíli po něm Buráci – museli na autobus. Takže úklid toho obrovského baráku zbyl na Syky, Lukáše, Míru, mě a myčku nádobí (ta myla dvakrát). Tak náročná práce si vyžádala okamžitou odměnu – kriket. Prvně v životě jsem neprohrála, dokonce jsem byla druhá (příště určitě vyhraju). Potom jsme udělali rodinné foto, naskládali se do Sykiny auta a pomalu vyrazili k domovům. Cestou jsme ještě zničili všechny důkazy – vyhodili roztríděné odpadky, zvl. sklo. Smutný konce mejdanů...

Hanička

Paneláková, povolená akce

Začátek: Sobota 20.9.2003 19:00

Konec: Neděle 21.9.2003 13:00

Účastníci: Eggy, Káťa, Lukáš a Syky

Oslava konce prázdnin a začátku školního roku

Aktuální postřehy

Je právě 20:19 a my hrajeme společenskou hru s názvem Člověče napij se! Lukáš s Eggym teď zrovna musí vypít nápoj s názvem Blow Job Handsfree. Je to fakt dobrá podívaná – viz fotky. Eggy už má druhou figurku v domečku stejně jako Lukáš. Ale my s Kátou stejně vyhrajem!

Syky

No, já nevím. Je 21:03, což je rozdíl necelé třičtvrtě hodiny – podle obsahu krve v našich alkoholech byste tipovali určitě rozdíl větší (prostě pijem rychle), podle stavu hry to tak souhlasí – Lukáš i Eggy už mají 3 figurky doma a již několikrát byli oba na úplném kraji vítězství. Jenže v těch památných okamžicích se proti nim spiklo úplně všechno snad včetně nábytku a nakonec byli vyhozeni... Fůůůj, ostuda. Syky se právě rozhodla, že nám to tady co nevidět všechno celé zhola, dočista a možná doběla pozvrací – dělá si kafe s vaječňákem.

Lukáš

Tak jsem to vyhrál, jsem prostě ten nejlepší – abyste se nepletli, to jsem já, Eggy. Ty zbylí Joudové se pořád ještě snaží, já snad budu muset pít sám, nebo co. A pozor, přichází ona kartička. Lukáš čeká na 4, ale nevím, nevím, jsou na něj dvě. Syky už chlastá kafe s likérem. A Lukáš je druhý, byly na něj jenom dvě!

Eggy

Jsem zvědavá, kdo bude první ožralej, tedy respektive, kdo se první pobleje. Ale snad nikdo, protože to zatím neplánuju. Člověče už jsme dohráli. Tedy jen Lukáš a Eggy, ale já s Kátou jsme usoudily, že to nemá cenu dohrávat. No jo, vyhráli, protože nejvíc pili! Jako vždycky. A teď už zase pijou Blow Job Handsfree. Je to docela legrace. No zkuste si to vypít paňáka oříškového vaječňáku navrch se šlehačkou a nepoužít přitom ruce. Opravdu nesnadný úkol, hlavně nespoknout skleničku.

Syky

My jsme to dokázali, zato holky se to ne a ne naučit. Mají asi malej násos. Syky zrovna dráždí Lízu. „Jau, jau, vy máte masožravou kočku. Proč mě nemá ráda, já jí nic neudělala. Vona mě kousla a drápla, třikrát!“

Eggy

Časové znamení právě ohlásilo 0:34 hodin a po asi 2 hodinách hudební produkce (máme 3 kytary, Syky se cítí hudebně nenadaná, jako jediná nehraje na nic) nám došlo víno. Spouštíme proto koksy-sérii, doufám, že nebudou oběti na životech. Protože máme jen tři malé panáčky, musíme do čtvrtice všeho dobrého přidat jednu větší skleničku – o ní si vždy házíme kostkou (nebo Koskou?). Posledně vyhrála Káťa (to jsme ještě pili Blow-Job), tentokrát se právě uvidí... Jdu na to. Káťa Koksy sabotuje, takže pijeme jen tři – já, Eggy, Syky. Zbýl nám poslední velký panák, o něj házíme.kostkou – Kdo hodí nejmíň, vypije ho. Holkám se to, co hodí vynásobí dvěma (už se jim moc nechce). Eggy hází první a hned hodil jedna:-)). Já ovšem kontruji také jedničkou, takže soutěžíme jen my dva. Eggy opět hází jedna, takže tuším, že už velkou horu koksy nevyhraju – házím 3. Eggy při pití vyrábí pěkné ksichty..

Lukáš

Pěkné ksichty mi vždy sluší, ostatně ani jiné nemam. Syky stále neumí házet břichem. Obr do pidimužíka midlí! Už aby nám někdo přines hranolky.

Eggy

Eggy má hlad. A tak teď tancuje, ale nikdo to bohužel nefotí. Prej je to blbost, ale je to pravda.

Syky

To je pěkná blbost, to si mohla vymyslet jenom Syky. Víno došlo, pivo došlo (protože nebylo), tahle klávesnice je stejná jako Syky. Páru tam hoď, ať do pekla se dříve dohrabem! A vůbec nejsem dislektik!

Eggy

Eggy už má dost, podle těch psaných keců. Je právě 0:52 neděle 21. září 2003. Už se zas hraje na kytary, právě teď píseň s názvem „Pramínek vlasů“. Prej už se dlouho nehrála. Asi jo, protože aspoň já už jsem ji dlouho neslyšela, aspoň co si pamatuju. Je totiž neděle a mám dost času... Vládne tu alkoholová pohoda jako v poslední době (letošní léto) vždy. Ještě že už je skoro podzim. Protože „Sbohem láska, nech mě jít...“ It is true... Takže radši si dam sklenici vín... „Žízeň je veliká, život mi utíká, nechte mě příjemně snít. Ve stínu pod fíky poslouchat slavíky, zpívat si s nima a pít...“ Ale život je krásnej, aspoň teď s přáteli. No prostě Forever Young. Jsem zvědavá, kdy půjdeme na ten noční výlet na Chlum, co naplánoval Lukáš. Ale jestli půjdeme, tak asi všichni nepřežijem, ten zbytkovej alkohol je totiž děsná svineš.

Syky

Že už mam dost jsou pěkný kecý, páč já jsem stále in a Syky tomu prostě nerozumí. Doufám, že na ten výlet na Chlum nedojde, páč jsem si nevzal svoje sváteční jarmily. Teď zpívaj něco v cizim jazyce, čemuž nerozumím, mam pocit, že to bude anglicky. Syky se na to napije. Přestože budem ingenýři, napijem se i Magistera. A to je pozitivní. No nic, jdu zase obohatit společnost o kytaru. A to je pozitivní.

Eggy

Eggy obohacuje „společnost“ tím, že ladí kytaru. Už hraje a zrovna písničku „Ohroženej druh“ od Kabátů. Taková probírací písnička, při ní se opravdu nedá usnout.

Syky

Je právě 13:24 a návštěva je dávno pryč. V noci se už asi nic zajímavého nestalo, jen Syky měla ráno dojem, že jí byl kdosi ve spánku fotit, což se nepotvrdilo (nikdo sice nemohl s jistotou tvrdit, že on to nebyl – to víte, zbytkovej alkohol – ale ve foťáku se žádná taková fotka nenašla). Jsem zvědavěj, jestli Syky opravdu stihla svůj kýžený autobus ve 12:20, když odcházela kolem 11:45. Tímto tedy končí „PPPP“ (První povolená paneláková pařba). Už se těším na „DPPP“, případně „DNPP“.

Lukáš

Slečny trénují „Blow Job“

Berounka

Začátek: Sobota 27.9.2003 10:00

Konec: Neděle 28.9.2003 19:00

Účastníci: Eggy, Káťa, Lukáš a Syky

Co takhle jet letos naposled na vodu? Já jsem pro!

Volej, volej, volej

Kolem čtvrt na jedenáct jsme se všichni sešli na Bílé Hoře u Sikyty, tedy Lukáš, Káťa, Syky a já, plus ještě Honza, Lukášovo brácha, který tam byl kvůli odvozu auta. Zapůjčené vybavení: 2x plasták, 2x normální pádlo, 1x kratší, 1x krátké a 1x karimatka. Lodě se nám podařilo připevnit na střechu Valentoic vozidla, pádly připevnit Kátu a Syky na zadní sedadlo. Ukázala se naprostá nepřipravenost některých členů, zejména Káti, proto jsme museli zastavit ve Zruči a zajít do cukrárny – pro citrus.

Jak jsem již napsal, jeli jsme Citroenem Valenta. Oproti mému minulému pokusu, se jím dostat na Berounku, se tentokrát zadařilo, sice zadní dveře nešly otevírat zevnitř, ale to je vzhledem k předchozím poruchám celkem detail.

U Dolanskýho mostu jsme lodě z auta zase sundali a ještě před vyplutím se v nich řádně naobjedvali, abychom měli sílu na intenzivní flákání. Z bezpečnostních důvodů jsme také samozřejmě otevřeli všechny flašky. Řekli jsme si, že pojedem suchou nohou, proto jsme si enchali naše sváteční obutí.

Prvním zajímavým místem byl až první jez, jeden z mála, který se jel a na který jsme se šli nejprve podívat, abychom potom zjistili, že máme na sobě desítky, ba i stovky nějakých pitomých semínek s háčky. První jezy bývají záludné, ale když vás háček necvakne, nemůže se nic stát.

Ač jsme po celou cestu mazali, jak to šlo, stejně jsme dost drhli, což ale vzhledem k lodím, které jsme měli vůbec nevadilo. Další jez u Valentovského mlýna (podobnost vyvolávající asociace je čistě náhodná – možná) se musel přenášet, naskytl se nám však zajímavý pohled na pracující Slováky, kteří opravovali místní břeh. Zvláště Syky, nemohla odtrhnout oči. Káťa si s sebou vezla plavky, nevím, jestli jí bylo horko nebo je nechtěla vézt zbytečně, ale skutečně si je na sebe oblékla a vlezla do vody! Po šesti rychlých tempech (tři tam, tři zpátky) zase vyběhla a to už můžu říct s jistotou, horko jí nebylo. Na stavidle jezu v Darový Syky objevila jedno velice hezké kolečko, kterým tak dlouho otáčela, až jí zůstalo v ruce. Na důrazné přání všech okolo ho ihned vrátila na původní místo. Přeci jen vodní stavby nejsou její obor...

Udělalí jsme vlastivědnou zastávku u jedné jeskyně kousek od řeky (asi 20 minut prodíráni se lesem). Už jsem tam byl před dvěma lety, takže jsem se ochotně přihlásil o hlídání lodí. O zábavu jsem měl postaráno, protože jsem se při vystupování opět otřel o tu debilní kytku s háčkama a než jsem ty stovky blbostí odstranil, výprava již jistě byla na místě. Syky se vrátila s překrásným klackem, který jsme s sebou prostě museli vézt s odůvodněním ... už si to nepamatuju, ale určitě jsme měli pádný důvod se s ním tahat.

Poslední jez vypadal taky na přenášení, ale Lukáš vysadil Kátu a jel situaci důkladně omrknout, až se zastavil u jednoho průtoku a vypadal velmi zamyšleně. „To vypadá, že to pojede,“ řekla Káta. „Takovej blázen snad není,“ odvětil jsem, ale to už se Lukáš nezdřítelně řítíl jezem. „Hm, asi je. Syky, jestli se o něco bojíš, tak si to vem k sobě.“ Syky jako správný háček svému zadákovi věří, proto jsem se všemi věcmi následoval Lukášova příkladu. Poslední jezy bývají záludné, ale když vás háček necvakne... Problém nastal až pod jezem, kdy jsem se přes mělčinu nemohl dostat ke břehu natolik, aby mohla Syky nastoupit suchou nohou. Zatímco druhá posádka už mizela za zatáčkou, Syky se snažila nějak obejít místní potůček a dostat se tak níž po proudu, kde už se nastoupit dalo. Bohužel neúspěšně, takže se musela vyzout a do vody.

To vše už bylo u Kaceřova, kde jsme chtěli přenocovat a taky jsme to hned za zatáčkou zapíchli. Stany jsme postavili pod elektrickým vedením – asi aby na nás případně nepršelo. Bylo sice teprve před osmou, ale to v tuto roční dobu už bohužel znamená, že se sluníčko odebralo převážně nad druhou polokouli. Někteří z nás se navečeřeli, jiní se spolehli na dobroty místního kulturního zařízení. Vybaveni Lukášovo baterkou a Syky mžourátkem jsem nabrali kurz Kaceřov – centrum.

Šli jsme po cestě, najednou se však ve svitu hvězd cosi na zemi zalesklo. „Hele, posviť na to, je to nějaký mokřý.“ A taky že bylo. Cesta se změnila v bahýnko, které se

nedalo rozumně obejít. Lukáš sice kamsi postoupil, a tvrdil, že to není moc dlouhý, ale nám ostatním, se do marastu vůbec nechtělo, především Kátě v plátěnkách. Lukáš před tím tvrdil, že si kdysi zkrátili cestu, když se prodrali přílehlým svahem, takže jsem do něj zabočil a holky za mnou. Byla to opravdu krásná zkratka. Lezli jsme po hlíně, listí, jehličí, skrz křoví, přes potůčky a to vše za svitu dvou baterek – prostě lábuš.

Vylezli jsme na poli, na kterém bylo možno spatřit elektrický sloup (taková ta obrovská kovová konstrukce) a v dále nejasné světlo Kaceřova. Vydali jsme se za světlým naděje, cestou necestou, polem nepolem a čekali, kdy si zvrknem nějaký ten kloub či vypíchnem oči o stýbla bujně rostoucí všude při zemi.

Nic z toho se naštěstí nestalo, a tak po příchodu do vesnice jsme bleskově našli hospodu a zabrali poslední volný stůl. Bohužel se ukázalo, že tahle hospoda není na hladové pocestné vybavena. Jak nám vrchní vysvětlil, nakoupit uzeniny by se mu nevyplatilo, protože by je pak stejně hodil psovi, takže jsme si objednali pouze tyčinky a brambůrky, čímž jsme dost podstatným způsobem vyprázdnili poličku za výčepem. Mezitím se v místnosti rozjela hudební produkce způsobená harmonikou a kytarou, bohužel hráli nějaké odrhovačky, které znala většinou jenom Káťa, takže jsme ke kvalitě produkce příliš nepřispěli. Nápis na výčepu hlásal: „Dnes točíme za peníze, zítra zadarmo.“ Zatrolená smůla, byli jsme tam tehdy dnes a museli tak zaplatit.

Sotva jsme opustili hospodu, uviděla Syky na vedlejším volejbalovém hřišti stojan pro rozhodčí a už na něm byla. Mě se zalíbil strom, bohužel víc než se přitáhnout k nejnižší větvi se mi nepodařilo. Než jsme se dostali na pole, dali jsme souboj v karate stylem „všichni proti všem“, ale protože se jednalo pouze o stínové souboje, nikomu se nic nestalo (i tak je to docela zázrak).

Přešli jsme příkop před polem a vyšli směrem, kde byl v dále vidět obrys našeho známého sloupu. Náhle jsem po levici spatřil cosi světlého. „Hele, tamhle něco je, dem se tam podívat.“ Než jsem to dořek, už se tam Syky hnala. Byly to balíky slámy nebo čeho, na které jsme se nejprve pokoušeli vyskočit, ale jejich velikost a náš stav nám to nedovolily. Lukáš s Kátou naše počínání pasivně pozorovali. Najednou byla Syky na balíku. „Jak ses tam dostala?“ „Tady po tý slámě,“ řekla a ukazovala do vedlejší kupy. Vylez jsem taky nahoru a hned do hromady skočil. „To je supr, jdu znova!“ řekl jsem, když kolem proletěla Syky. Lukáš si stoupl vedle balíku a jal se fotit. Bylo třeba se zkoordinovat, aby byly fotky akční. Myslím, že se to povedlo. Naposled jsem chtěl skočit salto, ale přeci jen jsem se bál, tak jsem hodil něco na způsob kotoulu padmo. „Radši pudem, než si něco udělá!“ řekl zkušně Lukáš a šel. Vyhrabal jsem se ze slámy, oklepal a šel za ostatními.

Bez větších obtíží jsme se dostali k lesu a prodírali se dolů. Bohužel se nám nepodařilo sletět na cestu až za bahnem, ale nějak se nám podařilo jej přejít „suchou“ nohou. Před ulehnutím jsme se pořádně oblékli v očekávání návštěvy přízemních mrazíků, ze spacáků nechali koukat jenom nosy a usnuli.

Probuzení bylo dost kruté – Syky totiž v devět hodin volal tatínek, aby se jí zeptal, jestli nám nebyla v noci zima. Když Syky řekla, že ne, tak zase zavěsil. Chtěl jsem spát dál, ale v tom Syky přišla upomínka na Fuňovo narožky. Takhle hlučnou cihlu jsem ještě neviděl.

Přeci jen jsem asi usnul, protože když jsem otevřel oči, bylo už jedenáct. Venku byla spousta rybářů, jeden měl docela vlezlýho psa, který nám nejdříve pořád očumoval stan, štěkal na Syky a když jsem pak vylez, zamiloval se do mých šustáků a dlouho nešel odehnat.

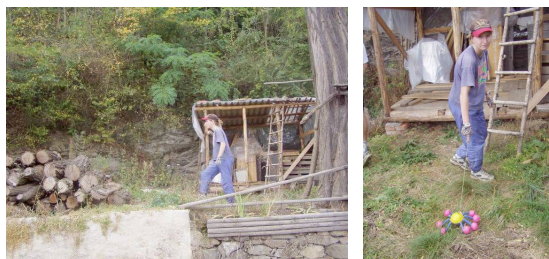
Vedlejší stan už byl taky vzhůru, ale než jsme se stačili nasnídat, začalo pršet. Zalitovali jsme, že nemáme karty, ale to pro tak šikovný lidi jako jsem já a Syky není vůbec žádný problém. Vytrhl jsem nějaké stránky z notýsku a už jsme kreslili. Ze začátku jsme se snažili karty kreslit tak, jak jsme si je pamatovali, ale brzy jsme tvořili vlastní motivy, jako například srdcová devítka se želvičkou, zhulený kulový spodek nebo zelený král ve tvaru Hitlera s flaškou. Dílko, objektivně zhodnoceno, naprosto fantastické, takže jsme mohli pozvat Lukáše s Kátou na partičku prší a koksy o půl druhé. Než přestalo pršet, stihli jsme asi čtyři hry. Naši hosté se zachovali velmi nespolečensky, zejména Lukáš, který všechny hry vyhrál.

Udělalí jsme skupinové foto a vypluli na divoký volej Berounky. Pod Čivickým jezem nebylo zrovna nejvíc vody a to tak, že jsme s Lukášem dokonce museli sundat boty a táhnout. No, vlastně jsem jenom zbytky posádek strčili do proudu.

Navštívili jsme místo, kde kdysi stávala Valentoic chatička. Zbyl tam po ní jenom práh a kvalitní základy, na kterých byla, ke škodě, jenom položena. Syky, která nikdy na chatě nebyla se do ní snažila neustále vstupovat druhou stranou. Samozřejmě, že si musela vylézt na všechny žebříky opřené o kůlnu. Ještě, že tam byl jenom jeden. Zjišťovali jsme u Lukáše, kolik že chat takhle uplavalo. Moc se snažil, ale o víc než jedné nevěděl.

Zbytek cesty se už nic zajímavého nestalo, jen mě při každé zastávce nějak bolela třísla, vůbec nevím od čeho. V Liblíně jsme umyli lodě, vyhodili ten blbej klacek (Syky předvedla hod oštěpem do řeky, první pokus bohužel zůstal na našem břehu, další byl už úspěšnější :-)), snědli štrůdl, co nám přivezl Lukášovo brácha a zamířili na Plzeň.

Eggy

Berounka pod Libštejnem

Pancíř – Prenet

Začátek: Sobota 4.10.2003 8:00
Konec: Sobota 4.10.2003 18:00
Účastníci: Káťa a Lukáš

Výlet vstříc zasněžené Šumavě

Průvodce mlhou

Po prázdninách projeděných většinou na kole jsme s Kátou opět obnovili naši turistickou tradici. Tentokrát jsme se chtěli ještě (zřejmě) naposled letos podívat na nezasněženou Šumavu. Rozhodli jsme se tedy, že dojedeme na Špičák a pak přes Pancíř a Prenet dojdem do Zelené Lhoty. Páteční počasí v Plzni bylo skvělé, tak jsme se těšili na pozdimní Šumavu v celé její kráse.

Po ranní klasice sestávající ze vstávání v sedm, rychlého oblékání, poloklusu na nádraží, nákupu jízdenek až ve vlaku a následné pozdní snídani jsme netrpělivě čekali, kdy vyjde sluníčko. Bohužel se mu to tentokrát zřejmě nepodařilo, můžeme tedy hovořit o štěstí, že ten den bylo alespoň světlo. Vlak se totiž pohyboval v nízko položených mlhách, na kterých se válela nízká oblačnost, nad kterou zcela jistě radostně poletovala oblačnost vysoká.

Po opět klasickém nákupu párků v rohlíku na klatovském nádraží (tam je vždy asi 15-ti minutová přestávka kvůli přepřahování lokomotivy) se postupně meteorologická situace změnila – ustoupily totiž nízko položené mlhy! Bohužel to bylo jen tím, že vlak projel Nýrskem a vystoupil tak do vyšších poloh, kde se ovšem vyskytovala mlha horská, rychle se valící krajinou...

K těmto všem důvodům se po výstupu na Špičáku přidal ještě jeden, nejpodstatnější – pršelo. Navštívit hospodu již tedy byla nutnost. Strávili jsme tak příjemnou půlhodinku v teple hospody na špičáckém nádraží – Káta doporučuje dát si tam horkou čokoládu.

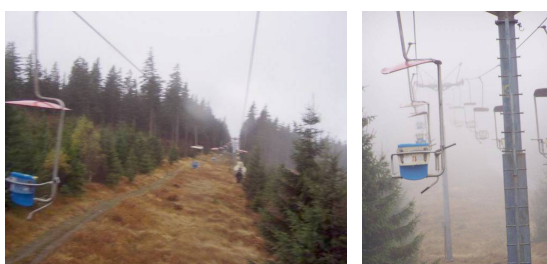

Přestalo pršet a my se vydali na cestu. Lanovka na Hofmanky a Pancíř pro totální nedostatek zákazníků nejela, podle jízdního řádu však měla každou hodinu vyjet, i kdyby tam byl jen jeden člověk. Do termínu odjezdu zbývalo ještě přes půl hodiny, tak jsme se vydali alespoň na Hofmanky pěšky. Cestou jsme se byli podívat, jak dnes vypadá chatička, ve které jsem v dobách svého útlého dětství mnohokrát trávil prázdniny. Moje nostalgické vzpomínky bohužel dostaly studenou sprchu, na jejím místě nyní stojí jakási olbřímí hospoda pro Němce a veškerá krása tohoto kousku světa je tak nejspíš navěky ztracena...

Pokračovali jsme vzhůru lesem, ten se zatím nijak podstatně nezměnil, a poté pod lanovkou až nahoru na Hofmanky. Opět se z nějakého zapadlého kouta (nejspíš od Němec) přihnala mlha, že by se dala krájet...

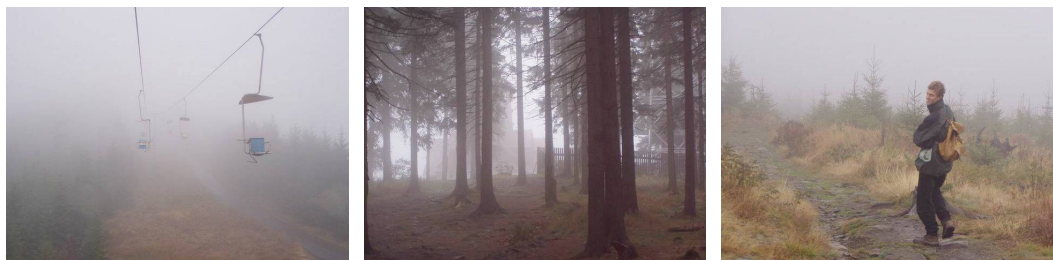

Na zastávce směrem Pancíř byl pán obsluhující lanovku tak hodný, že nás vzal, i když jsme přišli pozdě a tak jsme se jako jediní dva pasažéři vydali vzhůru. Pán se nás ještě pro jistotu ptal, jestli neumrzáme – jak hloupá otázka, my neumrzáme! S přibývajícím nadmořskou výškou (a je jedno vůči kterému moři – pozn. pro Syky) jsme začínali alespoň, řekněme cítit zimu...

Na Pancíři jsme zavrhli návštěvu rozhledny a raději peníze utratili v restauraci, kde bylo to důležité – teplo a sucho (kdybychom věděli, že až do Zelené Lhoty nenarazíme již ani na jedno z toho, asi bychom v té hospodě seděli dodnes), dále pak pivo, čaj a boršč (což jsme nevěděli, co vlastně je a teď už to víme:))

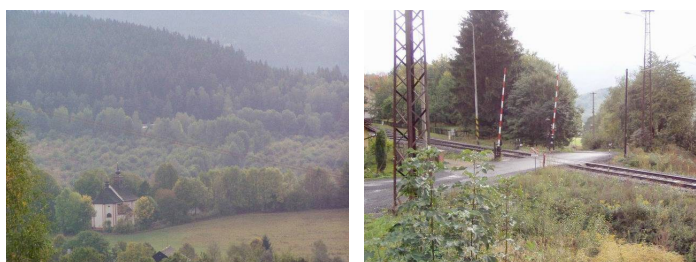
Dalším cílem byl asi 4 km vzdálený Můstek (pro neznalé – to je kopec). Cesta nám vesele ubíhala a tak se snad není ani čemu divit, že jsme tam byli cobydub. Kdysi (v dobách mého útlého dětství:-)) zde byla zavřená turistická chata, tak jsem choval naději, že se snad nějaký podnikavec rozhodl na tomto turisticky poměrně rušném místě otevřít malou hospůdku. Bohužel zde došlo k opačnému jevu – chata je již zbouraná, naštěstí je tu turistická polochatka, otočená fikaně po větru, kde jsme dali svačinku.

Po dalších asi 7 km jsme dorazili na Prenet, kde jsou již všechny důležité stavby na svém místě. Jenže zrovna se nám asi nějak hezky pochodovalo, tak jsme hospodu vynechali a vydali se rovnou dolů do Zelené Lhoty. Tuto cestu bych někdy rád absolvoval na kole, jedná se totiž o 4 kilometrový prudký sjezd.

V Zelené Lhotě jsme zabočili přímo k nádraží, abychom těsně před ním zašli do penzionu na další šumavské pivko dovezené z Plzně. Čekání na vlak bylo tedy příjemně využito, pohodu jen trochu zkazilo prudké přebíhání 50 metrového úseku na nádraží, protože opět hustě přšelo... Ukončete výstup a nástup, Šumavák právě odjíždí směr Plzeň. Na závěr je třeba poznamenat, že i přes nepřízeň počasí se tato nám oběma tento výlet moc líbil (čtenáře nechť nezmatou moje neustálé poznámky k meteorologické situaci – píšu doma, v teple a sranda přece musí být).

Lukáš

Žilovská kalba

Začátek: Pátek 10.10.2003 17:00
Konec: Neděle 12.10.2003 17:00
Účastníci: Eggy, Hanička, Jitka, Míra a Syky

Nešahat na vypínače!

Pátek

Akce pro mě začala před půl sedmou na autobusovém nádraží, kde jsem potkal Syky, se kterou jsem byl domluven a navíc ještě Jitku a Pellyho s Eliškou. Byl jsem tak mile překvapen, kdo všechno v Žilově bude, ale vzápětí se ukázalo, že se připojí pouze Jitka (tím nechci říci, že by to bylo málo), protože Pelly s Eliškou měli namířeno jinam. Chvilí jsme se je snažili přemluvit, ale vše marné.

V buse jsme zabrali zadní sedadla tak, aby se k nám vešel i Míra, který se měl připojit v Třemošné. Syky totiž tento spoj našla na internetu a sdělila mi, že jede přes Třemošnou, což jsem vyřídil Mírovi na badmintonu, který se tedy rozhod, že se k nám tam přidá. Cestou jsme se bavili vyprávěním, na dosti akcích nepřítomné Jítě, o Sykyny jízdě v popelnici a dalších výtržnostech, které jsem v Žilově učinil. Musel jsem Syky trochu tlumit, protože mi nepřišlo příliš taktické vyřvávat na celý autobus jedoucí do Žilova, co všechno jsem tam provedli minule.

Při kupování jízdenky se Jitka vlastníci Z-kartu dověděla, že se pojedje přes Ledce. Jí to asi nic neřeklo, protože se nás ptala, jestli není do Žilova blíž z Dobřan než z Plzně, ale nám přišlo divné, že to jede do Ledců a zároveň do Třemošné. V Záluží jsme poznali, jak se věci mají. Do Třemošné to samozřejmě nejelo. Syky totiž na netu viděla „Třemošná“ a že tam byla ještě čárka a za ní Záluží, to už neřešila. Vypadalo to tedy, že držíme Mírovi místo zbytečně, ale on, kde se vzal, tu se vzal, stál na zastávce v Záluží. Především Syky se mu snažila schovat ve vlastní bundě, leč marně. „Tak koho mam zabít napřed?“ přivítal se s náma Míra. Vše jsme si vysvětlili, Míra až na zastávce v Třemošné zjistil, že by tam na bus čekal marně, naštěstí jel zrovna nějaký jeho příbuzný přes Záluží, takže ho vzal s sebou aby se k nám mohl připojit.

Vystoupili jsme v Žilově a vydali se k Sedláčkům. Před barákem však stálo nějaké auto. Zůstali jsme stát za blízkou borovičkou, abychom nebyli spatřeni, ale protože se majitel nějak neměl k odchodu, vzdali jsme to a šli do baráku, jako by se nechumelilo. Trochu jsme se báli, aby na nás Uefa nějak nezaútočila. Haničky ségru prý před časem nepřivítala zrovna nejvřeleji. My jsme ale u Sedláčků zřejmě častěji než ona, protože k nám se chovala poměrně přátelsky. Zajímavé bylo, že se nejvíc měla k Jitce, která tam nikdy nebyla. To se prostě pozná hlídací pes.

Dali jsme jí papání, takže byla jako první z nás nažraná. Byli jsme zaúkolováni i jejím vyvenčením, čehož se opět ujala Jitka jakožto zkušená psochodka. Na cestě k lesu se přes celou její šíři ve svitu luny noblesně leskla hnusná louže, a tak jsme tam venčení

ukončili a vraceli se zpět. Tam se ve svitu lundy noblesně leskla hnusná louže místního významu. Lesklení její však bylo možno pozorovat pouze ze strany, kde jsem šel já a ne z onoho místa, kde šel Míra, takže ji noblesně vyšláp.

V domě jsme nalili kalichy Müllerem (Jitka houbou), zapli klávesy, naladili kytary a o zbytku hanba mluvit :-). Tentokrát jsme ale měli výmluvu, protože Míra byl praštěnej (otřeseněj) a já omezeněj (v levým zápěstí). Než jsme se dostali na osvědčené hity, zkusili jsme pár známějších písní od Janka Ledeckého, jehož zpěvník přivezla Syky. No, až bude někdy víc klidu, nerad bych si to poslechl ještě jednou...

Někdy po desáté se k nám připojila Hanička a hned šla mezi slepice (ty jo, dokonce trojmysl :-)) – doufám, že mě nikdo neukamenuje). Potom jí zajímalo, co měla znamenat věta ve zprávě, že jsme nic moc nerozbili. Nejspíš nepochopila, že jsme nerozbili nic a že se nám to povedlo moc :-). Taky ji moc nepotěšilo, že jsme byli spatřeni sousedem a zajímala se, kdo to byl. Syky se snažila celou situaci rozluštit, a tak podrobně popsala jeho auto slovy: „To auto couvalo.“ A vše bylo jasné...

Pak jsme zvolili klasický rytmus: píseň – znělka – píseň – nepovedená znělka – znělka – píseň ... Syky měla opět bubínek, jen místo špejlí do něj mlátila čínskejma hůlkama. Brzy jí ho ale nějaký vandal protrh, ale ono se dá docela úspěšně mlátit i do samotného hrnce bez blány, takže jsme nebyli o nic ochuzeni. Syky se očividně zalíbil blow job – hands free, takže neváhala a přivezla s sebou vaječňák i šlehačku. Protože ale v Žilově nevedou rozumné paňáky, nalila to do decky. Taková nádrž se už nedá ani nasát, takže to nikdo nezvlád (jen si nejsem jistej, jestli jsem náhodou nebyl jedinej, kdo se o to pokoušel a to hned dvakrát).

Nakonec odpadla Jitka do sklepa a pak i Hanička, od které jsme nafasovali spacáky z jejího mládí, tedy konce osmdesátých let. Já, Syky a Míra jsme ještě notnou doby zůstali v obýváku a debatovali především o dřevu a betonu, protože právě tyto stavežské materiály se chystala Syky druhý den počítat. Snad někdy kolem třetí jsme se odebrali nahoru do hajan.

Sobota

Druhý den přišel ještě v noci, když Hanička vstávala, čehož jsem využil, zabral si volnou postel a znovu usnul. Druhé otevření očí již bylo za rozbřesku kolem půl jedenácté. Míra a Syky, která si stěžovala na horko a nadávala na nás lidi z paneláku, už byli taky vzhůru. Kdybychom neměli hlad asi bychom se váleli ještě hodně dlouho, protože například Syky se dělalo špatně když se naklonila z palandy a mě trochu pobolívala hlava, což bylo divný, protože jsme nic tvrdého nepili. „A co ty dvě deci vaječňáku?“ zeptala se Syky. Ježkovi voči, hned se mi přitížilo, když jsem si na to vzpomněl. Jak jsem jen mohl?

Sešli jsme dolů, abychom si udělali toustíky. Samozřejmě už mezi námi nebyla Hanička, ale ani Jitka, která odjela ráno s ní (o víkendu jsou vlastní dopravní prostředky opravdu jedinou možností, jak se z té díry vyhrabat). V obýváku na nás čekaly nedopité

skleničky vína, které Míra zakázal vylít, že prý si později možná dá. Nakonec k tomu nedošlo. K jídlu jsme si pustili hodinu a půl naší včerejší zábavy. Docela se divím, že jsme ty toustíky v sobě dokázali udržet. Asi po hodině Uefa utekla před rádiem do koupelny – což je výkon, když uvážíme, že se zrovna dvakrát ráda nekoupe.

A co dál? Venku bylo nádherně, takže jsme se rozhodli pro výlet s Uefou. Abychom se vyhlí oné rozsáhlé louži, vyrazili jsme směrem na Trnovou, kam jsme taky bez větších obtíží došli. Syky jako správný cestovatel má s sebou neustále mapu a i tentokrát nám byla velice ku prospěchu. Zabočili jsme na Horní Břízu po dost nehezské cestě kolem nějakého tříčtvrtečního fotbalového hřiště. Asi tam nemají na celé. Syky objevila klec s andulákama a podobnou havětí, ale moc si s nima nepokecala.

Při cestě kolem místního rybníka se Míra podívoval nad tím, že rybáři chodí k vodě, aby tam společně mlčeli. Není to zcela přesné, ale co je na tom, prosím vás, divnýho? Před Horní Břízou jsme se začali bavit o tom, jaké dobré fazole si uděláme k obědu, čímž jsme si akorát udělali větší hlad a koukali tak, kudy nejbliž zpátky. Museli jsme se prodírat poměrně nepříjemným porostem, přičemž nás Uefa dost spolehlivě vedla nejschůdnější cestou – asi se těšila domů víc než my. Nakonec jsme museli chtě nechtě jít přes poněkud měkčí pole.

Protože byla Uefa pochopitelně poněkud zabahněná, chtěli jsme do baráku jít zadem, abychom ji měli kde očistit. Vpředu jsme opět potkali souseda, kterého jsme následně potkali i vzadu, když jsem se snažili odemknout dveře. Nevím, co si o nás moh myslet, když jsme několikrát neuspěli a museli se do baráku dobýt předem. Tam zase nevím, co si o nás asi myslela Uefa, když jsme jí hadrem myli tlapky. Nic lichotivýho to asi nebylo, ale přetrpěla nás v klidu. Jak jsme jí pustili do baráku, hned si lehla na svůj kobereček. Usoudili jsme, že s náma už asi nebude chtít nikam jít.

Udělalí jsme si ty báječné fazole a abychom měli nějaký důvod k pití, pustili si v televizi hokej Plzeň – Sparta a síchrovali to ještě fotbalem Rakousko – ČR, který běžel zároveň na konkurenční televizi a pili na každý gól. Syky nejdřív pila vaječňák (fuj!), ale ten ji brzo došel a tak oslavovala mlíkem (fuj! fuj!). A že bylo co. Plzeň otočila z 0:2 na 4:2 a fotbalisti v nastavenym čase vyhráli 3:2. To mě potěšilo dvakrát, protože jsem měl vsazeno a už den před tím, mi vyšli tři zápasy, takže už jenom zbývalo, aby Francie porazila Izrael. Ten gól v nastavenym čase dal Jan Koller, nezbývalo tedy, než zase po „dlouhý“ době pít na Honzíka.

Syky se samozřejmě k žádnému počítání betonu natož dřeva vůbec nedostala. Zkusili jsme s Mírou zahrát „Grotesku“ dokud jsme „střízlivý“ a shodli jsme se na tom, že to vůbec neznělo špatně. Tak jsme ji zahráli ještě jednou a při tom se nahráli. Když jsme si to pak pustili, veškerý optimismus nás opustil a radši jsme dali znělku...

Než dorazila Hanička, volala, jestli nemá něco koupit. Byla dost v šoku, když zjistila, že nás nechávají v klidu dva litry vína na čtyři lidi a ještě víc, že Syky pije mlíko. Prohlásila, že má velkou žízeň, takže zajede do Tesca pro flašku. No jo, velký voči, po návratu začala brzo usínat a nijak velkou žízeň neprojevovala. Podobně na tom byla i Uefa, která usnula na gauči a ve snu pořád někam běhala, páč pořád cukala zadní packou. Škoda, že

jsme neměli foťák, protože si Hanička ustlala na druhý straně gauče v podobný poloze a moh být tak hezký rodinný snímek.

Nakonec nám ty dva litry stačili, protože jsme chtěli ráno brzo vstávat. Trochu jsme poklidili a šli spát poměrně brzo po půlnoci. Pěkně jsme se uložili a než jsme usnuli, ještě jsme si povídali. „Než jsme usnuli“ ovšem znamenalo něco přes dvě hodiny, neboť se povídání změnilo v zasvěcenou diskuzi nejdřív o tom, co se stane, když ve velké rychlosti zařadíte jedničku, případně zpátečku a pak jsme se dostali až na otázky vesmíru – vzniku, vývoje, o tom, že před ním nebylo nic a to takový nic, že ani samo nebylo, ... Když jsem usínal já, Syky s Mírou pořád ještě debatovali.

Neděle

To bylo probuzení, nejdřív několikrát pípál Haničky mobil, pak můj, pak Syky psal někdo z New Yorku a ještě k tomu z budoucnosti (bylo sotva osm a na zprávě bylo po poledni). Ale celkem včas jsme byli nastoupeni k odjezdu. Hanička tvrdila, že jí na cestu do práce stačí dvacet minut, takže když v čase $t = -15$ vystoupila z auta a šla do domu hledat brýle, bylo jasné, že nás čeká adrenalinová jízda. Za pozdní příchod by totiž dostala pokutu ve výši jejího základního denního výdělku. Ještě ke všemu vezla Míru do Třemošný, takže by si Kryštofově docela smlsli. Naštěstí jsme žádného nepotkali a v Pražský byli tři minuty po, což ale nakonec bylo včas. Nejhůř na tom byla Syky, které ujel autobus a musela si tak udělat ranní procházku.

Hlášky

Jitka: „Ježišmarjá, Eggy!!! Co to děláš??? Ty máš prázdnou skleničku!!!“

Hanička: „Psali jste, že je Uefa nažraná, ale o Müllerovi nepadlo ani slovo.“

Eggy: „Je to daleko, vůbec tam nedosáhnu očima.“

Míra: „Nalejte kalichy vaječňákem, my se tu dneska vožerem!“

Syky: „Ty rybáří jsou divný, zvlášť když stojí s flintama kolem rybníka.“

Syky: „Musíme si udělat k večeři tu čínu, aby měli slepice co žrát.“

Eggy (pátek): „Syky nesedej si, mam tam...“ Syky: „Kdo sem dal tu kytaru?!“

Eggy (sobota): „Syky pozor, je tam...“ Syky: „Kdo sem dal tu kytaru?!“

Míra: „Když tě tak slyším, radši budu hrát na kytaru.“

Eggy: „Míro, já tě překročím. Hm, ale nemůžu roztáhnout nohy, musím tě obejít.“

Míra: „Někdy zkusíme zpívat a nechlastat při tom... to je blbost!“

Syky: „Hani, kde máte chleba?“ Hanička: „Přece v ledničce.“ Syky: „A jar?“ Hanička: „Ten je na záchodě“ Syky: „Hm, a tv program máte v kuchyni, ne?“

Eggy

Chalupa – Český les

Začátek: Pátek 24.10.2003 13:00

Konec: Neděle 26.10.2003 18:00

Účastníci: Burák, Eggy, Hurvi, Kačka, Káta, Lukáš, Míra a Syky

Relax od školy v poklidné přírodě :-)

Tentokrát bez trpaslíků

A bylo to tady zas. Víkend plný radovánek, tentokráté uprostřed nádherné čerchovské přírody. Ta bohužel má jednu velkou nevýhodu – nachází se dost daleko od Plzně, a tak doprava je poněkud náročnější. Mělo se nás zúčastnit osm a auto měl k dispozici jen Lukáš, takže nakonec Burák, Káka a Hurvínek museli jet autobusem. Přesto jsme potkali Káku již v zadních Skvrňanech, kde jsme nakupovali kamarády. Bylo asi za půl hodky odjezd autobusu, takže kolem nás jenom proletěla a se slovy: „Ještě si musím zabalit.“ zmizela v dáli.

Ve vinné nálevně se nás ta milá paní u soudků zeptala, jestli nás čeká velká akce, protože naše objednávka zněla jasně: 3 litry Müllera, 3 litry Veltlína a 1,5 litru Rulandskýho (to bylo pro Káču, která tak změnila svoji původní objednávku na červené – asi chtěla radši zapadnout do davu :-))

Já, Míra, Káča a Lukáš jsme se naskládali do auta a přemýšleli, kam uložíme Syky, protože vevnitř už bylo místo akorát u stropu a ohrádku Lukáš nechal. Sýkorky jsou docela skladný, takže se tam ještě vešla a mohli jsme vyrazit k Čerchovu. Lukáš nás udivoval vtipným otvíráním oken, takže když chtěla Káča vyhodit okusek, musela k tomu použít okno vzadu. Cestou jsme nejprve museli koordinovat druhou skupinu, tedy hlavně Hurvínka, který vůbec nevěděl kdy a odkud autobus jede a pak nám přišla strašlivá zpráva od Buráku, že má nějaký problém s kamarády a abychom mu tedy zajistili náhradní. Taková nezodpovědnost! Samozřejmě že jsme úkol splnili, ačkoli v tom zapadákově, kde jsme se zastavili, měli docela podezřele levná vína. Během zastávky Lukáš restartoval vůz, takže okna zase fungovala. Ještě jsme se zastavili na vyhlídce u známé sochy. Tam již byl nějaký ten sníh a brzo nebyl jen na zemi, ale kdekdo ho měl i za krkem. Na Šimonově podstavci byla ledová vrstva, která rovněž skýtala pro děti neodolatelnou zábavu. Protože Lukáš vyndal foťák, zejména Syky se snažila vylepšit svůj počet fotek, což jsme ovšem s Mírou nehodlali připustit a tak jsme se jí drželi jako hovno podrážky.

Vlastně hned za zatáčkou nás přivítala sýkorkojc chaloupka. Aby neměli ani v zimě uvnitř velký chlad, mají toto ošetřeno termostatem, udržujícím stálou příjemnou teplotu, která uvítá promrzlé cestovatele a je pro ně tak vítaným zahřátím dodáním tepla domova,

který nefungoval :-). Privítaly nás tedy jen všechny čtyři stupně, které v chalupě byly (venku jich bylo asi pět). No nic, zapnuli jsme tepelný sálač a Syky se pokoušela rozdělat oheň v kamnech. „Nějak to pořád nechce chytit.“ „Zapálilas ten papír? Nezapaluješ náhodou rovnou ty prkna?“ „Ne, vždyť jsou tenký.“ Aha, ale i přesto se zadařilo a my mohli nádherně pozorovat šíření tepla pomocí velkého počtu teploměrů strategicky rozmístěných po celé chalupě. Asi po hodině si ti nejotuzilejší z nás sundali bundu i díky vařiči, který pomáhal ostatním zdrojům tepla. Mě v zapůjčených pantoflích dost mrzli prsty, tak jsem si na ně navlík ještě rukavice.

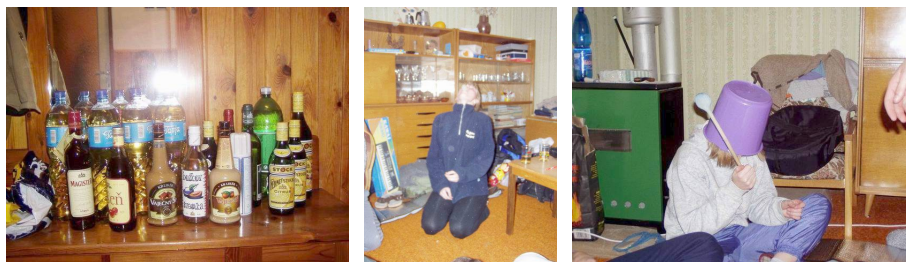

Když kolem profrčel autobus, dalo se očekávat, že zbytek výpravy na sebe nenechá dlouho čekat. Tak se i stalo, přestože jsme zhasli a dělali, že tam nejsme. Bystrý to lidi. Okamžitě po příchodu nám jeden přes druhého a třetí začli vyprávět, jak se Burákovci do batohu vykapalo vínu i 7up. „Já jsem ten batoh postavil a něco tam cinklo... ono to kapalo málo, ale vytrvale, až mi to tam celý vykapalo...hele, suchý věci...“

Páteční kalba

Míra se Syky si uvařili polívku – Míra měl jednu z klasických surovin, ale Syky ne, ta si musela udělat krabí. Vypadalo to spíš jako vařený listy nějaký mořský trávy, ze kterých každou chvíli ten instantní krab vyleze, ale nic se nestalo, dokonce ani Syky po požití. Potom jsme naladili a nainstalovali veškerý hudební nástroje, co byly po ruce (místo bubínku Syky později ladila kýbl, až mu přeladila kus rantlíku). Konečně taky někoho inteligentního napadlo zajít do předsíně a přinést kamaráda. To se najednou kolem mě objevilo takových prázdných skleniček, že jsem mohl jít hned pro dalšího. Naštěstí jsme v tomto směru věru nic nepodcenili, především těch 2,25 litru jasoňe nepřipouštělo žádnou diskusi.

Samozřejmě, že jsme vytvořili zvukový záznam, tedy lépe řečeno, chtěli. Syky dovezla kazeťák z domova, dovezla kazetu, založila do kazeťáku, kazeťák do zásuvky, zapla nahrávání, namluvila hodinu a den a NEzapla mikrofon! To jsme ale poznali až ráno, když jsme se chtěli poslechnout a slyšeli nádherné ticho. Ty další tři kazety, už jsme ani nemuseli poslouchat :-). Náhoda či osud, štěstí či smůla?

Večer plynul, kamarádi se vypařovali a i na Blow Joby se dostalo. Já, Syky, Lukáš a Káťa jsme ostatní názorně instruovali, jak bez rukou zdolat tohoto panáčka s bílou čepičkou, nejmíc však překvapila Káťa, která panák do sebe obrátila bez nejmenších potíží. Zřejmě tak pijou i doma. Naše společnost se rozdrobila na ty odpadnuvší, což jsem byl například já, na diskutující pravděpodobně o otázkách života a smrti (jak je znam, tak spíš smrti) jako byli Syky, Hurvínek a Míra a ten zbytek, který dělal bůhví co. Podařilo se mi odpadnout na posteli a překvapivě jsem na ní zůstal i po celou noc. Jen mě ještě vzbudilo, jak se snažilo pět lidí vměstnat na zem a Syky, která se nemohla zapnout v mém spacáku, když jsem jí zabral postel. Opět se ukázalo, jak je větrání nohou u spacáku debilní, zvláště když ho někdo zamění za hlavní zapínání a pak se diví, že se při pohybu zipu ty dvě části spacáku k sobě nepřibližují.

Sobota – ráno

Venku ještě ani nespávalo, když jsem pocítil, že jsem velký sráč čekatel a tak jsem se vyhrabal z teplého pelíšku a odešel čekat na to správné místo. Po úspěšném výkonu jsem chtěl vše poslat do propadliště dějin avšak ouha – nesplachovalo to. Chvilku jsme splachovákem kvrdlal dle Sykyny instrukcí z poslední místní akce, ale nic. Musel jsem tedy napustit kýbl v umyvadle a použít jej. Už už jsem považoval množství vody v kýbly za adekvátní, když v tom si to toaleta rozmyslela a začala napouštět.

Proč vám to vlastně vyprávím? Snažím se tím odůvodnit, proč jsem byl ze spací místnosti tak dlouho. Neboť pár minut po tom, co jsem se vrátil, začal nějakýmu paku zvonit mobil. Snažil jsem se přijít na to, čím je, protože tu melodii jako bych už někde slyšel... To už mi ale Lukáš podává můj řvoucí mobil a já marně hledám úsměv na jeho tváři. „Už jsem ho chtěl vyhodit z okna, zvonil už dvakrát (po deseti minutách – pozn.), i když jsem ho vypnul! Tak to koukej zastavit!“ A to jsem měl za to, že jsem budík včera večer inteligentně vypnul. Svou veselou historku z toalety jsem si raději nechal na ráno a tak všichni zase brzo usnuli. Já však bohužel jen na chvilku, neboť jsem se opět stal nechtěným čekatelem...

Když už celkem všichni projevovali známky života, postavili jsme na čaj a ještě chvilku vychutnávali pobyt ve vyhřátých peřinách, ačkoli v chatě už bylo celkem příjemně. Já, znaven ranní činností, jsem byl zaházen veškerými příkrývkami a posléze i něčím daleko

horším. Po snídani, tedy někdy po poledni jsme se pomalu rozhoupali k výpravě na Čerchov. Jakožto zkušení cestovatelé jsme nic nepodcenili a přibalili s sebou něco malého na zahřátí, tj. jablíčko, višničku, poloplňný citrus a plný citrus. Zmrznout jsme opravdu nemohli.

Sobota – výlet

Prvním zajímavým místem na naší pouti byl už rybníček kousek za chatou, který vykazoval ledový škrálop na své hladině. Jakožto zvědaví lidé, jsme chtěli samozřejmě vědět, jak silná vrstva ledu to je a jakožto lidé vzdělaní, jsme k tomu nepoužili sebe, ale šišky. Výsledek – šišky led neprorazily, ale podle zvuku k tomu nebylo daleko. Kameny už byly úspěšnější a jejich házení na nebohý led nás zabavilo celkem na dlouho.

Když pomínu koblížky a podzimně zimní přírodu, dalším zajímavým místem byla až zastávka na pití. Nemusím vysvětlovat, že jablíčko oběhlo sotva párkrát do kola, párkrát tělivně a bylo pryč. Účinek byl však lepší, než mohl kdokoli očekávat, neboť cesta na nejvyšší bod v okolí náhle vedla z kopce. Tento zajímavý fyzikálně-matematický úkaz (k lokálnímu maximu jsme se blížili po cestě se zápornou první derivací) netrval zrovna krátce, takže jsme pojali podezření, že se jedná spíš o úkaz dezorientačně-sýkorový (na místní kopec jsme sestupovali). Přeci jen jsme nakonec zase začali stoupat a s tím začalo přibývat i sněhové pokrývky.

Před závěrečným stoupaním, se nám naskytl krásný pohled na čerchovskou rozhlednu. Po chvilce však nekompromisně zmizela v husté mlze, což dávalo tušit, že se nám

velký rozhled po širých lánech nenaskytne. Navrhl jsem před tímto posledním náročným výstupem další přestávku na pití, aby kopec nebyl tak strmý, ale překvapivě jsem se nese- tkal s porozuměním s tím, že se nasvačíme až nahoře...?!

Náhle šel proti nám sněžný muž. Shledali jsme pár rozdílů od sněžného muže hima- lájského či arktického. Nejistili jsme sice, jakým druhem větrů trpí, zato jsme museli konstatovat, že nemá výšku chlapce desetiletého ani jedenáctiletého, nýbrž chlapce pade- sátiletého. Rovněž byl oblečen do červené bundy, kterou zřejmě používá při maskování mezi záchranáři.

Nahoře panovalo ideální piknikové počasí. Posuďte sami: teplota: -6°C , vítr: 20m/ s, viditelnost: nejbližší stromy, při vyjasnění nejbližší les. Horší počasí jsme si opravdu nemohli přát. Nicméně jsme chtěli navštívit rozhlednu, kde bychom se mohli aspoň v kli- du nasvačit. Bohužel říjnová sobota není tím ideálním dnem k návštěvě, páč tam otvírají naposled v září. Aspoň jsme si našli domek bez tepla, nábytku, dveří, oken a podlahy, ale taky větru, což bylo klíčové (přestože zámky tam pochopitelně taky nebyly). Dali jsme svačinku, lentilky, višničku dočasně připravili o zátku a vyrazili zpět, neboť Lukáš dostal neodolatelnou chuť na mlíčko.

Ani jsme nemuseli moc šlapat, protože namrzlá cesta umožňovala pohyb sunutím. Bohužel se mi po chvilce podařilo sklouznout tak šikovně, že jsem přistál na držce (trochu jsem to ztlumil kolenem). Ihned se přihnal Lukáš s višňovou první pomocí, takže se kolem rychle utvořil hlouček lidí předstírajících padání.

Rychlá pomoc zabrala a tak jsem záhy pokračoval ve skluzu, ovšem se zvýšenou opatrností. „Pozor na tu zatáčku, ať vás nevyhodí!“ křikl jsem žertem na klouzače přede mnou, ale to už jsem se poroučel k zemi a to rovnou na místo spojitě navazující na nej- spodnější část zad (tentokrát zcela bez tlumení). Zanadával jsem na svoje boty (já jsem přece šikovnej) a přijal další rychlou pomoc. Nikdo další už držku nehodil a brzo jsme se dostali do nižší nadmořské výšky, kde nebylo po ledu či sněhu skoro ani památky. Neza- pomněli jsme opět potěšit rybníček sprškou kamení a Hurvínek se z důvodů patrně i jemu neznámých snažil cosi udělat z těžkou kládou zamrzlou u břehu.

Mléko a hry

V Chatičce bylo velmi příjemně a každý si udělal něco dobrého na zub, tedy kromě Lukáše, ten se pouze psychicky připravoval na pět mlíček, tedy na 25 dvoudeckových skleniček plných mléka. Já, Syky, Burák a šéfkuchař Míra jsme v hrnci smíchali, co kdo přinesl za plechovku a za občasného míchání po deseti minutách vaření podávali. Míra měl pořádky řeči, že to vůbec nevypadá jako guláš, ale myslím, že tohle slovo bylo přímo stvořeno k popsání toho, co jsme vytvořili.

Mezitím Hurvínek nastavil stopky, řekl: „Teď“ a Lukáš se pustil do své první sklenice mléka. A pak... ne ne, zbytek sem dodám, až celá pravda kolem toho vypluje na povrch.

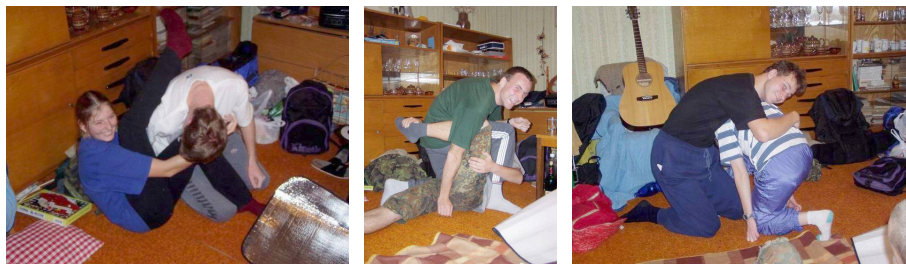

Ještě než jsme začali napodobovat hudbu, rozhodli jsme se v tak krásné společnosti dát nějakou společenskou hru na odpovídající úrovni. Možná vás to překvapí, ale po delším vybírání vyhrálo klasické člověče nezlob se, samozřejmě s neklasickými pravidly. Hurvínek se naší hře neúčastnil a místo toho pořizoval momentky. Pro nedostatek chlívků museli Burák s Kákou hrát dohromady a především ze začátku pili o 106, tolik šestek po sobě v každém kole jsem ještě neviděl. Skutečně každý byl sám sobě asi největším nepřítelem. Přesto jsme si ještě vyzpomněli, že když někdo dojede do domečku, ostatní pijou, když někdo zakončí, ostatní pijou na ex. Že se nevyplácí opouštět bojiště, se názorně přesvědčil Lukáš, za kterého se nejdříve Káča dostala až před domeček, aby ho tam následně svojí figurkou vyhodila. Málem se rozplakala a byla z toho hrozně nešťastná, jak ukazuje následující fotka.

Podle svých slov se poprvé v životě z vítězství radovala Syky, ale jak všichni víme, v této hře přece nejde o vítězství nýbrž o přežití, a tak mi, za nějaký čas, už vlastně celkem ani zas tak moc nevadilo, že jsem skončil pos... šestý.

Další hra měla, aspoň z mého pohledu, mnohem nižší úroveň. Co byste taky čekali od skautské hry... Spočívalo to v tom, že se nejdřív vylosovaly dvojice lidí a pak vždy pro danou dvojici vylosovala dvojice částí těla, kterými se museli dotýkat. Pokud se jim to povedlo, museli se zároveň dotýkat další dvojicí částí a tak dále, dokud už nebylo v jejich schopnostech spojit novou dvojicí částí těla. V osudí byli uši, čelo, krk, ramena, lokte, zápěstí, dlaně, boky, záda, zadek, stehna, kolena a kotníky, takže si každý může vymyslet zajímavou kombinaci, ke které určitě došlo (ačkoli nos se zadkem nebo kotníkem kupodivu na nikoho nevyšel). Při každém vylosování se mohli roztrhnout a přeskupit, ale museli se pak opět dotýkat vším předchozím. To nezní tak špatně, dokud tohle nehraje pět kluků a jen tři holky. Chvilku jsem se bavil představou, jak budou oni dva „šťastlivci“ soutěžit, než nějaká šikovná ruka začala losovat: „Lukáš a Káka, Burák a Káťa, Míra a Syky. Pozorný čtenář jistě snadno nahlédne, kdo tvořil poslední dvojici: „Hurvínek a Eggy.“ Hra ještě nezačala a už se mi dost nelíbila.

No nic, všechny dvojice vytvářeli opravdu úchvatné variace a i naše vystoupení jsme nějak přežili. Oddychl jsem si a čekal na nové vylosování: „Míra a Káťa, Burák a Lukáš, Káka a Syky, Hurvínek a Eggy. Hra se mi definitivně přestala zamlouvat. Mam humor rád, ale když se opakuje... Po skončení tohoto kola jsem se dal na modlení. „Burák a Káka, Lukáš a Káťa, Hurvínek a ... Míra, Eggy a Syky.“ Hurá!!! Nikdy bych si nemyslel, že někdo může dát druhému dlaň na čelo a loket téže ruky na nos, ale nám se to povedlo. Syky nejspíš nebude mít zas tak dlouhé ruce, jak si každý myslí (nebo se mi z předchozího dost protáhl ksicht). Myslim, že nejúspěšnější dvojicí se stal Burák s Káťou, kteří uhráli

bezkonkurenčních jedenáct dvojic, ale jestli má někdo lepší paměť, ať mě laskavě poopraví. Nejhuř tedy dopadl Hurvínek, ale když si tu hru vyzpomněl, tak mu to patří.

Stala se neuvěřitelná věc – načali jsme poslední flašku vína. Když si uvědomím, jak nevyčerpatelně naše zásoby vypadaly na začátku a připočtu ještě ty Blow Joby a Burákovo vynikající Magister se 7upem, nechápu, že jsme přežili. Ale stalo se.

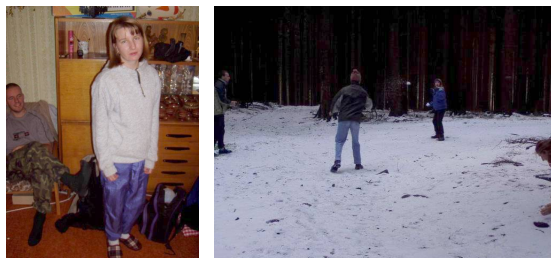
Abychom využili hodiny navíc, kterou nám poskytla změna letního času na zimní, řekli jsme si, že tu hodinu ještě vydržíme, ale pít se už nikomu moc nechtělo. Po zemi se válely prázdné plastové flašky od vína a někoho zřejmě napadlo, jednou takovou někoho majznout po hlavě. Tento nápad se velmi rychle ujal a už jsme se midlili vším, co bylo po ruce. Naštěstí se v těchto místech nacházeli povětšinou jen polštáře, naneštěstí některé neměli zrovna nejpevnější povlek. Takže celou hodinu pokojem lítali polštáře a flašky, dokud se neozvaly zvířecí zvuky ukřičeného Káky mobilu. Přeřídili jsme si hodiny a i když Syky nebyla moc nadšená z povrchového zranění jednoho polštáře, myslím že mohla být moc ráda, že se jako zázrakem nerozbilo nic jiného. Burák byl poněkud zakrvácený, ale když někdo na zádech pije červený z flašky a při tom neoplývá motorickou šikovností, nemůže se pak divit, že to má i na bříše. Naskládali jsme se kam to šlo a usnuli.

Neděle

Smutný konce mejdanů... úklid a odjezd. Po snídani začal velký boj o úklidové práce. Šikovně jsem šel se Syky pro dřevo, to abych měl nějakou tu zásluhu a vyhnul se tak mnohem náročnějším úkolům. Práce ale bylo tolik, že jsem se ještě musel ujmout hlídání

popraskaného stropu aby náhodou nespad. To byl velice náročný úkol, naštěstí mi s ním velmi zdatně pomáhal Lukáš a i Hurvi byl pro případ nouze po ruce. Nakonec stejně každý ještě něco vyfasoval.

Rozebrali jsme si zbylé fernety, rozloučili se s busovou skupinkou a ve stejném složení, jako jsme přijeli, jsme zase odjeli. U Šimona jsme zastavili, abychom se ještě trochu prošli a při tom jsme se pěkně zkoulovali. A pak už jen „Na Plzeň, Lukáši, na Plzeň“.

Eggy

Zima z Čerchova

Střela

Začátek: Sobota 1.11.2003 8:00
Konec: Sobota 1.11.2003 18:00
Účastníci: Káťa a Lukáš

Výlet údolím Střely

Stále proti proudu

Po nucené přestávce (moje angína) se s Káťou vydáváme na další sobotní výlet – tentokrát míříme k řece Střele. Posledně se nám na Šumavě ne zcela úplně povedlo počasí, doufáme tedy, že se předpovědi nevyplní – prý má pršet. Ostatně v to samé asi věří i Fůňa, jede totiž se šéfem (Ondrou Ruckým – ředitelem SDA) na Šumavu na kola.

Na Střele a v jejím okolí jsem už mnohokrát byl, s Káťou jsme tam byli v lednu, tehdy jsme jeli vlakem do Žihle, pak pěšky do Rabštejna (nejmenšího města ve střední Evropě) a dále po proudu až do Mladotic. Pod Rabštejnem jsme tehdy dokonce brodili, což v lednu člověka zrovna nezahřeje, přesto na to rádi vzpomínáme a klidně bychom to i někdy zopakovali (tedy spíše Káťa...). Nyní chceme tedy projít ještě úsek Mladotice – Plasy. Protože samotný je ale docela krátký (cca 9 km), vymyslíme, že pojedem do Plas, odtud při řece do Mladotice-zastávka a potom po červené proti proudu Manětínského potoka do stejnojmenného městečka.

Po všech ranních povinnostech usedáme do vlaku, kde konečně snídám bagetu zakoupenou v obchodě u nádraží – stojí sice 39 Kč, ale vyrábí ji před vámi z ingrediencí, které si přejete a výsledek opravdu stojí za to. Jedem starým motorákem po trati plné různých děr – namátkou Třemošné, Horní Břízy i Kaznějova. Divím se, že to nevedlo i přes Žilov, který leží nedaleko... Vždy, když se chci napít, jede vlak zrovna jako na potvoru z kopce a kdo se již zkoušel napít v pořádně rozjetém starém motoráku mezi stanicemi díra a důra, ví, o čem mluvím.

Po necelé hodině jsme v Plasích, kde se ještě zdravíme s Fůňovo bráchou, který jede ještě někam dál. V „centru“ Plas jdeme do samošky, Káťa si chce koupit jesenku. Nakonec odcházíme s pytlíkem sušených slunečnicových semínek, která jsou docela dobrá, ale bohužel bez jesenky... Cestou ke klášteru nahlas přemýšlím, proč ji Káťa tak potřebuje, ale než se doberu výsledku, raději přestávám (a domýšlím potichu:-)). Připomínám, že je 1.11. a my přicházíme ke klášteru, kde si chci koupit turistickou známku. No a otevírací doba je květen až říjen. Sekl jsem se o den, tak holt až příští rok. Pokračujeme dál, cestou zkusíme ještě jednu samošku (také zbytečně), procházíme jedním velkým domem a zároveň jdeme pořád po silnici – prostě tunel skrz barák.

Na konci Plas si Káťa všimá dvou půlek prasete (ano, i prasata mají půlky) visících na zahradě jednoho z domů. Nejspíš zabijačka. Hned poté hlásí: „Hele, kočička,“ tak hned zbystřím a hledám vysící vykuchanou kočku (jedl jste už někdo kočku???), jenže ona je tam ještě normálně živá a chlupatá... Míjíme nějaký tábor, přecházíme řeku a nalézáme prolejšky:

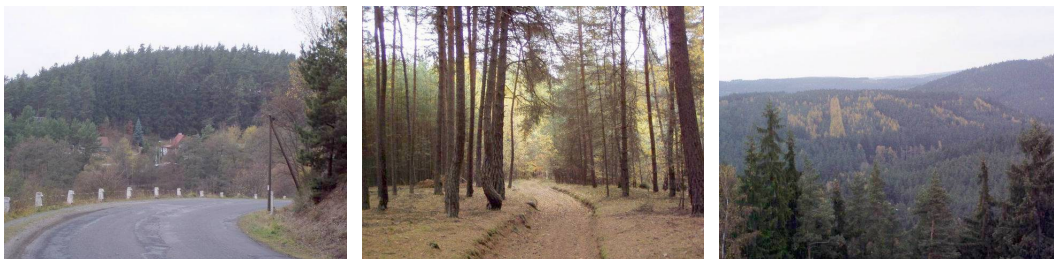
Když si dohrajem, pokračujeme dál pod tratí a nahoru do kopce. Trať tu vede v tunele, my jdeme někde nad ním a já s údivem zjišťuji, že dole na řece je přehrada, o které jsem dosud nevěděl.

Scházíme dolů zpět k trati, která se vynořuje z tunelu a hned překonává řeku. Cestou uhnu z cesty, abych se... no rozhlédl po krajině... a jak se tak rozhlížím, objevuje Káťa vedle mne něčí hrobeček. Že by znamení? Scházíme k chatové osadě spojené s tratí chatrnou lávkou přístupnou „na vlastní nebezpečí a jen jednotlivě“. Poté se vydáváme opět do kopce a tentokrát podstatně větší oklikou (přes pole, louky, lesy) se dostáváme nad druhý tunel. Když scházíme konstatuji, že už dlouho nejel vlak a vtom okamžiku nějaký slyšíme a za chvíli také přijíždí... Asi mám dneska nějaké předtuchy, konstatuji tedy, že se už dlouho nikomu nic nestalo:-). Předtuchy našťastí došly.

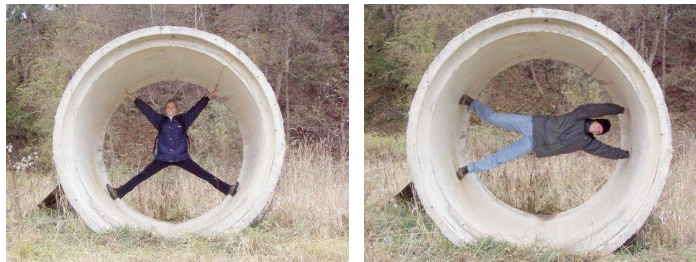

Další osada a další podobná lávka. U jedné opuštěné chaty dáváme pauzu, je 11:45. Divíme se, kolik už jsme toho ušli – málo. Ale nevadí, světlo je dnes až do setmění. Pokračujeme a za půl hodiny přicházíme k rozcestí u mostu přes Střelu (kousek od zastávky Mladotice). Tady opouštíme Střelu a vydáváme se po červené prudce do kopce na pravé straně řeky. Poté už jen dlouze a mírně stoupáme, až přicházíme k velkému poli u vesnice Štichovice a podél něj pokračujeme dál. V místě pod dráty je krásný rozhled dolů na Střelu a protější kopec, neváhám tedy a dokumentuji. Okolí Střely patří podle mě k nejkrásnějším přírodním scénériím v západních Čechách.

Míjíme prázdnou ohradu plnou důkazů, že tam nedávno žilo mnoho krav a všimáme si nápisu na ní: „Karanténa, nevstupovat“. Máme si tedy hned o čem povídat a zabráni do diskuse o nemoci šílených krav si málem nevšimneme kapličky u lesa. U ní se cesta začíná pomalu svažovat k Manětínskému potoku. Z dálky slyšíme zvuky benzínových motorů, nejdříve si myslím, že jde o motorové pily. Přitom se z blízkého statku ozývá bečení ovcí. Káťa tedy zcela vážně prohlašuje, že je tam asi stříhají... „Motorovou pilou?“ ptám se. Je třeba dodat, že Káťa bratr je zemědělec, chová mj. ovce a je tedy možné, že je opravdu stříhá motorovou pilou (odpadlé části skopového se pak zřejmě připravují k obědu...).

Po chvíli zjišťuji, že se zvuky rychle pohybují a že se tedy jedná o nějaké blázný motorkáře, kteří sice ničí tuto krásnou krajinu a cesty, ale aspoň těm ovcím neublíží. Dole na louce nacházíme zvětšeninu toho, v čem běhají křečci, když nemají zrovna nic chytřejšího na práci a pokoušíme se o to také. Běhat se sice nedaří, ale různé jiné figury ano.

Pokračujeme stále dál v tomto hlubokém údolí, v jedné rokli nacházíme zřejmě sídlo loupežníků i s velitelskou židlí. Procházíme jednu louku za druhou a každou chvíli jsme na jiném břehu potoka. Káťa se navenek sice stále zlobí, že jsou tam ty lávky a že by moc ráda brodila. Vymlouvá se, že je blbost brodit, když tam ta lávka je – vnitřně je ale jistě velmi ráda, protože když simulují situaci, že tam lávka není (tj. nikoho přes ní nepouštím), nikdo se k brodění nemá.

Míjíme čističku, napojujeme se na silnici a za chvíli jsme v Manětíně, kde se zřejmě zoufalá dodávka Family Frost snaží sehnat alespoň nějaké zákazníky (zoufalá proto, že jsem ji tam slyšel během hodiny ještě mnohokrát houkat tu strašnou melodii). Autobus

nám odjíždí za necelou hodinu, jdeme se proto podívat do zámeckého parku, kde dojdeme poslední zbytky zásob a následně do zámecké restaurace, kam nebyl důvod nejít. V 16:26 přijíždí autobus, který nás po projetí dalších mnoha děr na silnici nakonec bezpečně dopravuje domů.

Během této výpravy nebylo ublíženo žádnému zvířeti a snad ani rostlině, byla 10x překročena řeka či potok (myslím ty hlavní, nikoliv malé přítoky) a byla obnovena moje slavná tradice – po roce mi opět tekla krev z nosu:-)). Těším se na další výlet, už aby byla zase sobota.

Lukáš

Okolím Střely

Teče jako Střela

Šumava

Začátek: Sobota 15.11.2003 10:00

Konec: Pondělí 17.11.2003 19:00

Účastníci: Káťa a Lukáš

Prodloužený víkend na Šumavě, ubytování v Úbislavi.

Po Šumavských pláních a slatích

Už už jsme si mysleli, že snad strávíme den studentů a přilehlý víkend zašitý v Plzni. Z řad našich stále mladých kamarádů se stále neozýval žádný, dokonce ani hloupý nápad. Nakonec se sice na poslední chvíli shodli a vydali se na výlet po plzeňském okolí, ale vzhledem k jejich počtu a cíli mi to přijde spíše jako poslední výkřik do tmy (samozřejmě nemám nic proti výletům po okolí Plzně, určitě lepší, než nic, jen se snažím naznačit, že se nic kloudného nevymyslelo). Proto jsme velmi uvítali nápad mých příbuzných Lidákových, jejichž dvě třetiny s námi absolvovaly užletní cyklo-putování po Šumavě. Nyní jeli v kompletním složení i s mamkou Lidákovou. Bylo nás tedy pět.

Původně naplánovaná ubytovna v Horní Vltavici byla kupodivu plná, což nás překvapilo na poslední chvíli, naštěstí jsme ale sehnali jiné, rozhodně lepší, ubytování v Úbislavi u Stach. Z Plzně jsme vyrazili v sobotu asi v jedenáct a nás pět lidí, dvě morčata (ta totiž musí všude jezdit se svými majiteli), pět kol a nespočetně batohů téměř zaplnily dodávku. Pro Egyho dodávám, že jsme tedy nejeli Citroenem Valenta, nýbrž Renaultem Lid. Hned ve Šlovicích se objevila první závada na mašině – ne, o auto se nejedná (nejedeme přece modelem Valenta), to jen Káťa se rozbila v důsledku právě zjištěné alergie na morčata. Snažíme se tedy změnit uspořádání ve snaze maximalizovat délku úsečky bližší morče – Káťa, což se sice nepovedlo, ale alespoň jsme ji zvětšili. Rozmístění po úhlopříčce bohužel zakazují dopravní předpisy, a to všechny varianty. Sledujeme místa známá z minulosti, namátkou se všichni Lidáci diví, že „tady ten kamion vždycky stál“, těšíme se na hospodu „U nás“, vzpomínáme, kde se kdo kdy byl u silnice vyčůrat a aktivně se na jejich tvorbě podílíme, proto nám cesta vcelku rychle ubíhá.

Kousek za Sušicí jsme málem srazili srnku, která prý proběhla jen několik metrů před autem řídicím se v té chvíli rychlostí tak 80 km/h. Prý proto, že zmíněnou srnku viděl pouze řidič, což svědčí o jeho pozornosti. V Kašperkách na náměstí jsme poobědvali polívku a za chvíli jsme už byli na místě v Úbislavi. Jednalo se o soukromý byt, který jsme měli ze známosti pronajatý, takže jsme ani neplatili daně, což potěší. Byt to byl tak pěkný, až jsem se obával, kolik to bude stát... Vybalili jsme a převlékli jsme se do cyklistických hábitů, den přece ještě nekončil. Vyrazili jsme se jen tak projet, plán byl „jet tady někudy nahoru lesem a fikaně přijet přímo do Stach a tam si dát grog“. Jsou plány, které člověk prostě rád dodrží, tak jsme se sebrali a hurá do lesa.

Hned po vjezdu do lesa bylo nutno kola vést a když se cesta změnila v pěšinu a pěšina v hustý les, naštěstí jsme potkali místního znalce hustých lesů, který nás poslal správným směrem. V té době jsem již rozvíjel teorii, že kdyby ve stejné době vyrazili z baráku naši dvojníci, kteří by šli pěšky, už by nás dávno předešli. Naštěstí jsme za chvíli z lesa vyšli,

nasedli na kola a honem jsme imaginární dvojníky předjeli. Možná nás dojdou, až budem sedět na grogu. Po chvíli ježdění po lukách a jedné volbě „správného“ směru vjíždíme do nějaké obce, která není Stachy, ale aspoň obsahuje cedulovníky, podle kterých se tedy dávkáme. Za chvíli vjíždíme do Stach, kde usedáme do restaurace hotelu Stachov.

Odhaduji, že jsme tam byli tak hodinku a venku se, no představte si, setmělo. A setmělo se dokonce tak, že byla tma. Zpět jsme jeli na jistotu po silnici, nejezdilo ani moc aut, takže jsme za chvíli byli už v teple domova. Pronajatý byt má oproti hotelu jen tu nevýhodu, že ti těžko někdo uvaří a donese až pod nos, takže bylo nutno se v kuchyni trochu rozšoupnout. Udělal jsem si bramborovou kaši, což ocenil ale jen Standa (malý) a dokonce mi ji pomohl sníst. Touto cestou bych mu za to rád poděkoval.

Abych řekl pravdu, bývám skeptický, co se týče zábavnosti společenských her, myslím tedy těch, která neobsahují naše, mírně upravená a pečlivě vyladěná pravidla. Ale hra, kterou jsme hráli tento večer se mi velmi líbila (o čemž svědčí fakt, že jsem často přemýšlel o tom, jak do ní zavést naše upravená pravidla:-)) – nepamatuji si na název, ale šlo o cestu k pokladu, boje s příšerama a další vychytávky. Večer pak dávali muže v černém, což byl film, při kterém se tam všichni bavili, ale mě teda přišel dost hloupej (chápu lehký žánr, ale tohle bylo na mě už fakt dost blbý). Káťa se nám opět červenala, tak jsme poněkud prodloužili úsečku. A když už jsme se přesunuli do pokojíku, dostala zase normální barvu. Pamatuji se, že celou noc byla úplně normálně černá, jako vždycky potmě.

Po Šumavských pláních a slatích – II

Mimo domov mi to většinou vstává úplně samo a klidně už v devět ráno. Opustil jsem tedy zahřátou postel, kde se mi mezitím Káťa vybarvila zpět do svojí normální barvy a začal jsem se toulat po bytě a fotit okolí z okna. Obývali jsme hospodářskou usedlost, takže všude okolo běhalo to, co se obvykle pěstuje a rostlo to, co se chová. Celá louka nad námi byla například obydlena mnohými vlnochody.

Lukáš

V půl jedenácté jsme vyjeli vstříc opravdové Šumavě – směrem Stachy, Zadov a Kvilda. Počasí nejprve vypadalo dost škaredě – zima, vlhko, mlha. Ale když jsme vyjeli o několik vrstevnic výš, zjistili jsme, že to se jen válí mraky v údolí a nahoře je krásný slunečný den. Válející se mlhu jsme vyfotili na jedné z našich zastávek. Lukáš byl zřejmě tak uchvácen krásným počasím, že z něj po chvíli ticha vypadlo zajímavé zjištění. Právě si všiml, že v lese jsou stromy a neopomněl nám to všem sdělit, čímž nám úplně vyvrátil dosavadní mínění o lesech. Nevím, jestli tohle pravidlo platí jen v českých lesích...

Káta

Zatímco Lidáci hodlali cestovat kolmo odněkud z Kvildy nebo Filipovky, my, mírně nachlazení, zvolili jsme pěší variantu. Vystoupili jsme tedy z vozu na křižovatce Kvilda-Horská Kvilda-Zadov a vydali se k blízké Jezerní slati. V minulosti jsem zde již několikrát projížděl, ale slat jsem ještě neviděl (obdobně jsem zanedbával skoro všechny šumavské slatě). Poučili jsme se, prohlédli si dřívější zdroj rašeliny, nynější přírodní rezervaci, ze země i ze vzduchu a vrátili se na silnici směr Horská Kvilda.

Horská Kvilda nás překvapila jedině tím, že se v ní začalo zuřivě stavět – podél silnice přibývaly asi tři nové domy, z čehož jeden měl tak divná okna, že teda fakt nevím, co jsou ti stavaři za lidi – okna byla asi tak metr a půl vysoká a třicet centimetrů široká – takové středověké střílny. Tak jsem zvědavěj, co z toho bude.

Zastavili jsme se až u extrémně líných a bojácných koníků, kterým jsme vysypali část obrovské tašky se starými rohlíky, které Káťa vyfasovala od naší mamky, aby mohla krmit koně. Konečně bude v batohu místo i pro jiné věci... O kus dál jsme potkali maníka na čtyřkolce a hned u něj přežvykoval skotský náhorní skot, jemuž dominoval mohutný skotský náhorní vůl. No prostě šumavská idyla.

Cesta nás dál vedla podél Hamerského potoka směrem na Antýgl. Nadávali jsme na cyklisty, kteří mají přísný zákaz zde jezdit a když už jezdí, čekal bych, že budou držet hubu a krok a pojedou aspoň potichu a opatrně. A PO CESTĚ! Někteří lidi jsou fakt idioti a kdyby tam ty dešti neměly rodiče, asi bych jim vypustil duše.

Kousek nad Antýglem jsme odbočili doleva a vydali se po žluté neustále do kopce, což logicky muselo přestat hned za zatáčkou. Nacházeli jsme se na svahu mezi Vydrou a Jelením vrchem, známou dominantou okolí Horské Kvildy – pěkně špičatý kopec známý z pohlednic. Bohužel víc než k řece jsme se blížili k vrcholu tohoto kopce, ale nakonec (a rád bych upozornil, že jsem to říkal) jsme za zatáčkou začali klesat. A za okamžik jsme vyšli z lesa přímo u ukazatele hned vedle první chalupy na Filipově Huti. Rozvíjeli jsme teorii, že ten, kdo tu má chalupu musí být dříve nutně komunista, případně nechutně bohatý komunista (protože tady se baráky a potažmo celé vesnice rušily kvůli hraničnímu pásmu) a jak tak jdeme kolem chalupy a hlasitě debatujeme, jeden komunista sedí před chalupou kousek od nás. Měníme tedy téma a nenápadně odcházíme, přičemž se Káťa dost nápadně klátí o zem směchy...

Protože Lidáci by měli mít auto někde tady, chceme jim obložit zadní kola kamením, aby jim to při rozjezdu cháplo, auto ale nenacházíme, tak se tedy vydáváme lesem směrem na Kvildu. Cestu porovnáváme se zimním stavem, tudy se totiž také jezdí na běžkách. Závěr je jasný, v zimě je tu o dost víc sněhu. Po několika kilometrech se vynořujeme na louce nad Kvildou, kde máme za hodinu domluvený sraz – už se těšíme, jak budeme čekat v teplé a voňavé pekárně. Scházíme do vesnice a zjišťujeme, že 1. Lidáci zde již jsou a 2. pekárna je zavřená, což je teda zrada. Nedá se svítit, nastupujeme tedy do vozu a odjíždíme domů.

V autě se dělíme o zážitky z cest, Lidáci opravdu zaparkovali na Filipovce a na kolech se vydali přímo do kopců směrem na Černou Horu a zadem na prameny Vltavy. Z holin kolem hory, které jsou důsledkem inteligentního hospodaření správy národního parku Šumava (boj proti kůrovci, tak to nazývají) byly údajně nádherně vidět Alpy. Standa se dokonce bavil s pamětníky a téměř bych řekl, že pamětníci nepamatují. Měli prý opravdu štěstí, škoda jen, že o tomto jevu neexistuje fotografický záznam. My jim to ale samozřejmě i tak věříme. Když jsme vyjeli z lesa u Nového Dvora, kde se silnice prudce stáčí doleva, naskytl se nám pohled na hustou mlhu valící se z údolí směrem nahoru do kopců. Rozloučili jsme se tedy s pěkným výhledem, rozsvítili mlhovky a hurá do ní.

Večer opět hrajeme oblíbenou hru a poté se Standa vydává na noční výlet po okolí, aby nám po návratu oznámil, že je otevřená hospoda a že je tam hezky.

Po Šumavských pláních a slatích – III

Opět jsem byl raním ptáčetem a opět se Káťa probudila poněkud (více) později. Počasí bylo opět zamračené a zamlžené, proto jsme se těšili, až vyjedeme z mraků do slunečného pohoří. Bohužel se ale tentokrát mlha vyskytovala i v nejvyšších nadmořských výškách, chvílemi dokonce slabě mrholilo.

Autem jsme tentokrát jeli až na Modravu a o výletu na kole přemýšlel pouze Standa, ale nakonec si to rozmyslel. Vydali jsme se tedy pěšo do mlhy proti proudu Roklanského potoka. U rybárny jsme se rozhodli uskutečnit okruh a vydali jsme se do prudkého kopce, přímo na Tříjezerní slať. Kousek před lokálním maximem cesty jsme tipovali, v jaké

nadmořské výšce se toto maximum nachází a pokud si dobře vzpomínám, nejbliž jsem byl já.

Prošli jsme se po slatinných chodníčcích, vyfotili jezírko a vrátili se pod přístřešek na rozcestí, kde jsme dali sváču. Jakmile Standové dojedli a neměli do čeho píchnout, začali zkoušet vylejzat zezadu na střechu, což se jim naštěstí moc nedařilo a za chvíli toho nechali. Nám pod střešou se totiž prášilo na chleby s paštikou.

Pokračovali jsme doleva směrem na Javoří pilu. Cesta nejdřív mírně stoupala k dalšímu rozcestí a my opět tipovali, jak to bude vysoko. Tentokrát nevím, kdo vyhrál, zato vím na beton, že já se seknul ze všech nejvíc... V těchto vyšších polohách dokonce sněžilo, ale opravdu jen zde, protože po několika stovkách metrů klesání se sníh ztratil. Naposledy jsme tipovali nadmořskou výšku, tentokrát ukazatele na Javoří pile. Nejlépe se trefila Věrka, čímž nás všechny překvapila:-)

Při návratu zpět podél Roklanského potoka jsme se ještě chvíli bavili na lávce, kterou bylo tak snadné rozhoupat...

U rybárny jsme vymysleli, že se na Modravu nevrátíme stejnou cestou údolím, ale že půjdeme doleva nahoru lesní cestou, která nás na Modravu přivede shora k chalupám na stráni. Kolem bývalé roty a současného obecního úřadu jsme sešli zpět na parkoviště, kde na nás čekalo auto a v něm morčata. Během jízdy do Plzně už nezpůsobila žádné větší alergické reakce, proto jsme dorazili domů jen s jednou zastávkou u pumpy.

Šumavo, ahóój!

Lukáš

Ranní mlha nad údolím

Podzim nad Modravou

Plzeň a okolí – den studentů

Začátek: Pondělí 17.11.2003 9:45
Konec: Pondělí 17.11.2003 17:00
Účastníci: Eggy a Hanička

Oslava dne studentů výletem po okolí Plzně

Bylo, nebylo...

... Za devatero horami, za devatero řekami a devatero hospodami bylo jedno obrovské Oko a v něm se jednoho krásného podzimního sobotního večera sešli Jiříček, Hanička a její sestřička Janička. Děti to byly velmi rozpustilé a neposedné, a tak si naplánovaly na pondělní svátek všech studentů výlet na zakletý a rozpadlý hrad Radyně. Aby se v lese nebály, pozvaly si ještě další kamarády, ale ani Jeníček s Kačenkou, Jitunka, Petřík s Eliškou nebo opět rozbitý Mireček se k nim nepřidali. To je ale od cesty neodradilo, protože v podobné situaci už se ocitly na vzdáleném kouzelném ostrově a tam se taky moc nebály. Janička slíbila, že s sebou vezme kouzelnou krabičku na děláním obrázků, aby bylo co dát na stránky.

Den před cestou však zlý Čaroděj Sýkora zakázal Janičce opustit jeho království a tak se na cestu chystal už jen Jiříček s Haničkou. Hanička se přes noc veselila s kamarádkou Jituškou na jejích narozeninách, přesto Jiříčkovi slíbila, že pro něj ráno přijede na svém věrném Matýskovi.

V den cesty se již sluníčko vysoko nad hustými mraky usmívalo na všechny strany, ale Hanička stále nikde. Vyspinkaná byla sice s prvním kohoutím zakokrháním, ale pořád se se svou kamarádkou nemohla rozloučit, takže se pro Jiříčka zastavila až notný čas po poledni. Pak se oba na spolehlivém Matýskovi rozjeli tryskem do Černického království.

Tam bylo nejprve třeba najít vhodné místo, kde by mohl věrný Matýsek na oba čekat. Po projetí celého království se konečně našlo jedno vhodné místo. Jiříček si ze školy pamatoval, že z tohoto království vede cesta na hrad po barevné značce a po poradě s chytrou mapou pro poníkáře zjistil, že se musejí držet žlutě proužkovaných stromů a sloupů. Hanička měla, jako vždy, k Jiříčkovu vedení spousty roztomilých průpovědek, ale hrad byl na dohled a nebylo tedy pochyb o správnosti cesty.

A jak tak šli a šli, najednou cesta skončila a přes ní byla obrovská rozestavěná rychlodráha pro draky. Co teď? Naštěstí se draků nebáli, a tak ji opatrně přešli a rychle vběhli pod ochranu temného lesa. Tam pokračovali po správné cestě k hradu, i když Hanička měla zase spoustu řečí. Netrvalo dlouho a začaly se dokonce opět objevovat proužkované stromy.

Hrad se neustále blížil, ale ne zas tak rychle, jak si myslela Hanička, když v půlce kopce zahlédla světýlko. Nebylo to ale leccaký světýlko, byl to planej poplach. Najednou se proti nim vyřítil lesní mužíček s nádobou v ruce a zase rychle zmizel. Jiříček s Haničkou se začali bát, jestli to není předzvěst toho, že je kouzelná chaloupka pod hradem zavřená. To by bylo skutečně strašlivé, tak se na chaloupku těšili.

Konečně se ocitli u Hradu a moc si oddychli, protože kouzelná chaloupka, na níž bylo napsáno „U Radouše“, byla otevřená a úplně celá zaplněná pivními tácky. Nejdříve se ovšem prošli kolem Hradu, aby se rozhlédli do širého kraje. Naskytl se jim opravdu

kouzelný pohled na vysoké stromy, přes které bylo hovno vidět. Vrátili se tedy ke kouzelné chaloupce, u které bylo spousta kočárů líných poddaných, kteří se sem dostali po asfaltové pěšině. Bylo skoro 15 hodin po půlnoci, když vlezli do chaloupky, kde na ně ovšem čekala zlá ježibaba. „Inventura, zavíráme ve tři!“ „Děkujeme, odcházíme!“ pomysleli si. Bylo to prostě rozbitý.

Před chaloupkou se poradili s místním plánkem kam dál. Jiříček chtěl pokračovat na Sedleckou skálu, poutní to místo jeho dětství, ale protože bylo jasné, že by je pak tma zastihla ve strašidelném lese, rozhodli se putovat na nedaleký zkamenělý kruhový stan. To byla kletba stará více než tisíc let za to, že jej jeho majitel neimpregnoval. Hanička k brzkému smrákání poznamenala, že je třeba se příště na cestu vypravit dříve, aby bylo možno spatřit více začarovaných míst. Jiříček byl povahy mírné a klidné, proto se Haničce celkem nic nestalo.

Z lesa se vymotali po cestičce, po níž kdysi Hanička putovala s princem Purmičem z lázeňského království krále Františka. Proplétali se po rozbitých cestách (nejspíš po útoku žlutých draků) kolem chatrčí místní městské chásky, když v tom u jedněch dveří spatřili létající potrhanou ponožku, očividně z temné strany síly o čemž svědčily i vylekané oči obyvatele žijícího vedle. Raději se rychle vzdálili z moci temné magie, a tak došli až na náves. Podívali se, kdy tudy pojede drožka, aby tím ušetřili trochu času. Nejbližší bohužel jela až za 3 hodiny, takže se smířili s tím, že se k Matýskovi budou muset dostat po svých.

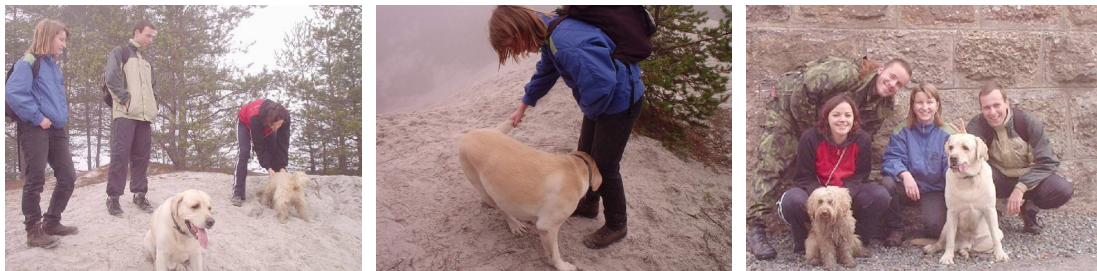
Vyškrábali se na humno se stanem pána z Rotundy a krátce se pokochali okolní krajinou se zákeřnou řekou černokněžnice Úslavy, která při loňské sklizni zle zatopila místním oráčům tím, že jim zatopila nejprve pole, a pak i chatrče. Jelikož mapa v místním terénu přestávala mít tu kouzelnou informační moc a nablízku nebyla žádná hodná babička, vydali se zpátky do Černického království prostě nejkratší cestou, která se jim připeletla pod sedmimílové pohorky.

Drželi se na pěšině mezi řekou a cestou pro ohnivého oře a šli tak brzo cestou nescetou, polem nepolem, přes sedmero drnů a sedmero příkopů, až se ocitli pod novou rychlodráhou. Pod ní zákeřní skřítkové nechali otevřené kanály, aby tak nachytali nepozorné cestovatele. Naštěstí nebyla ještě taková tma, aby do nich naši hrdinové spadli a aby skřítky potrestala, hodila Hanička do jednoho kanálu kámen. Ještě je napadlo, přepsat skřítkům podivné runy, co měli napsané na stavebních tyčích, ale neměli k tomu potřebnou kouzelnou hůlku.

Zbytek cesty do Černického království už nepřinesl žádné záludné nástrahy, jen těsně před cílem se kolem, již temnou nocí prohnala bludná drožka, která tam neměla ještě asi hodinu vůbec být. U jednoho panství začal místní zeman z ničehož nic silným proudem zalévat své záhony, což u Haničky cosi asociovalo, a bylo tak třeba přidat do kroku. Matýsek byl štěstím celý bez sebe, když děti spatřil, a odebral se s nimi do jejich domovů. Hanička byla cestou sice trochu nervózní z brždění ostatních kočárů na zelené bludičky, přesto vše dobře dopadlo.

Zazvonil zvonec a pohádka je konec!

Výlet na Krkavec

Začátek: Sobota 22.11.2003 10:00

Konec: Sobota 22.11.2003 14:00

Účastníci: Eggy, Hurvi, Lenka a Syky

No prostě pudem a uvidíme kam dojdeme.

Mlha přede mnou, mlha za mnou

Za mlhou hustou tak, že by se dala i krájet, ... neleží rybník Brčálník nýbrž vrchol místního významu nesoucí název Krkavec. Proč se tak jmenuje, nevím, ale asi to bude podle těch ptáků – krkavců. No a na tento kopec jsme se rozhodli vypravit. Rozhodnutí padlo v pátek v Oku. Ačkoliv na kulečnicku byla opravdu hojná účast, ne všichni měli čas a ne všem se na Krkavec chtělo. Asi nejvíc lidí odradil naplánovaný sraz v brzkých ranních hodinách stanovený na 10:00 na Košutce. To znamená, že vstávat se muselo v ještě časnějších ranních hodinách mezi osmou a devátou, tj. v noci. Hanička velmi smutnila, že s námi nemůže, že musí do práce a ať někam vyrazíme ve všední den. Ale copak se můžou studenti jen tak v pondělí nebo v úterý sebrat a jít místo do školy na výlet? Můžou, ... ale taky nemusí. Eggy dlouho váhal jestli jít nebo nejít, ale nakonec se asi v půl jedné v noci rozhodl správně. Lukáš váhal ještě déle, ale nakonec se v 02:44:06 v noci rozhodl špatně, tj. nezúčastnit se naší exkurze do bývalé pískovny nebo kaolínky, či jak se to jmenuje, v lesích za Krkavcem.

Když jsem si v sobotu ráno nechala ujet tramvaj čtyřku, bylo mi už jasné, že naplánovaný sraz prostě stihnout nemůžu. Ale když mi přišla SMSka od Hurvínka, že v tej mlze nemož najít zastávku a že přijede o chvilinku déleji, bylo mi jasné, že nepříjdu poslední. Bohužel jsem poslední přišla. Moje výmluva, že jsem zjišťovala od kdy ten čtvrtěční koncert Slepé koleje vlastně je a kde sehnat lístky, vůbec nikoho nezajímala. Ale já jsem výjimečně fakt nekecala. Byli jsme tedy v kompletním složení 4+2, tj. Eggy, Lenka, Hurvi, já (Syky), Hugo a Míša. Hugo jest, jak dobře známo, Hurviho labrador a Míša Lenky psisko neidentifikovatelné rasy. Hugo byl tak nadšen z mého příchodu, že jsem za pár vteřin měla olíznutý i ucho a Hugovo chlupy prostě všude. Ale může se někdo na takovýho psa zlobit?

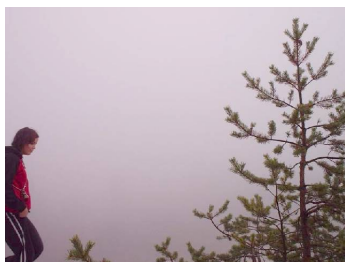

Hugo a Míša

Byli jsme tedy všichni a mohli jsme vyrazit do vrchu, prošli jsme kolem nějaké nové modré boudy, která jak tvrdil Eggy, tam loni nebyla, když jsme jeli kolem kolmo do Žilova. „Ale Eggy, to jsme jeli v květnu a ten už letos byl.“ „No jo, ale to bylo v létě.“ Eggy používá asi jiný kalendář.

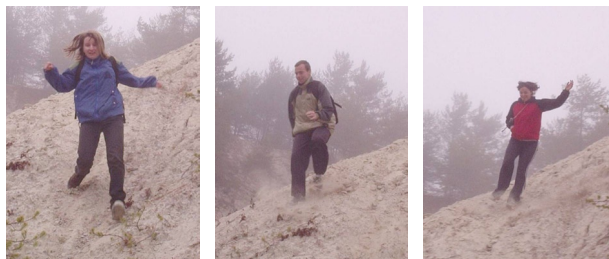
Cesta ubíhala celkem poklidně, vyprávěli jsme si zážitky z cest a z různých akcí, psi pobíhali kolem, no prostě idylka. Jen to sluníčko pořád ne a ne na nás dosáhnout svými hřejivými paprsky. Místo toho byla všude nechutně šedivo-bílá mlha. Došli jsme na kraj lesa, kde byl u cesty asi 2 metry dlouhý okap na kůlech a o kus dál další. Nějak jsme dost dobře nepochopili funkci tohoto důmyslného zařízení, a tak jsme místo raději opustili. Najednou nad námi v korunách stromů profrčel rychlovlak TGV tak rychle, že než jsme zvedli hlavy, byl fuč. Prostě houk a fouk. O kus dál v lese jsme objevili pilíř od Telecomu. Telecom se taky nas..e všude. Můj nápad, že si ten patníček vezmeme s sebou, nikdo nechtěl realizovat a tak jsme bez suvenýru šli dál po turistické značce, kterou jsme při našem legendárním dubnovém nočním pochodu dlouho nemohli objevit. Teď jsme za světla viděli propast, do které jsme tenkrát málem spadli. Ze vzpomínání nás náhle vytrhl již známý zvuk vlaku TGV. Ale tentokrát byl o něco pomalejší než před chvílí a tak jsme stačili zaregistrovat, že ve vlaku jeli kachny. A pak že s námi dnes na výlet nepůjdou. Lukáš tedy předchozí večer navrhoval, že bychom mohli vyjet někam vlakem, ale že to myslí až tak vážně, nás nenapadlo. Bohužel to byl expres a ten na zastávce pod Krkavcem nestaví, tak jsme nemohli přistoupit.

Nahoře na Krkavci jsme zjistili to, co už jsme vlastně dávno věděli, že rozhledna je zavřená. Ani nám to moc nevadilo, protože při tomto počasí, bysme viděli asi to samý, co Eggy s Haničkou před týdnem z Radyně. Pokračovali jsme tedy dále lesem na Ledce na malé pískoviště. Cesta byla mokrá, místy suchá, viditelnost byla celkem nulová. Hurvi nás vedl a cestou jsme vzpomínali na Písečného červa. Hurvi vzpomínal tak moc, až z toho zabloudil. Uklidňoval nás tím, že cestu tam ještě nikdy netrefil napoprvé. Nakonec jsme oklikou přeci jen k pískovišti došli. Moc se nám nechtělo šplhat na první nejmenší haldu vysokou asi 30 m, a tak jsme to radši vzali okolo. Cestou jsme nacházeli ještě zapomenuté fáborky, které značily letošní trasu Písečného červa. Bohužel už nebyly červené, ale přizpůsobily se okolí, tj. zbělaly. Ale mi je na těch zelených borovicích, stejně viděli. Chtěli jsme se ze shora pokochat pohledem na Haničky rodnou vísku Žilov. Bohužel bylo bílo nejen pod nohama, ale i na nad hlavou a všude kolem. Takže jsme ani nemohli přesně určit, kterým směrem Žilov vlastně leží.

Výhled na Žilov

Stáli jsme na nejvyšší haldě a pozorovali psiska, jak pobíhají sem a tam a nahoru a dolů. Docela jsme se při tom pobavili. Hurvi se snažil Huga zahrabat do písku, ale ten si z toho nic nedělal. Lenka si vzala příklad z Míši a rozeběhla se z haldy dolů. Ale cesta nahoru už jí moc nešla, pořád se bořila a sklouzávala dolů. My jsme ji sice se shora povzbuzovali, ale stejně Míša byl na hoře dřív. Když už se zdálo, že se psi unavili dost, vyrazili jsme zpět. Hurvi nás zase vedl, když tu najednou stojíme na vrcholu jedné haldy a koukáme dolů do propasti. Než jsme se ho stačili zeptat, jestli to myslí vážně, už se rozběhl pískovištěm dolů. Zastavil se skoro dole, vytáhl foťák a nám došlo, že ho asi budem muset následovat. A tak jsme se vrhli do hlubin. Kupodivu si nikdo nerozbil držku a ani jsme si moc písku v botách nenesli domů. Ale bylo to super. Kdyby tam postavili výtah, určitě bychom se proběhli víckrát.

Pod rozhlednou na Krkavci jsme udělali společné foto a vydali se na zpáteční cestu do civilizace. Ještě kolem nás proběhli nějakí nadšenci s obrovským psem. Nějak jsme se psovi nezamlouvali, ale naštěstí byl na vodítku. Při sestupu se mi udělalo nějak nevolno od žaludku, asi jsme moc rychle ztráceli výšku. To víte, tak náročná expedice na Krkavec vyžaduje řádnou aklimatizaci, kterou jsem zanedbala.

Kousek pod vrcholem jsme objevili označované stromy, mezi kterými prý jezdí nějaký šilenci na kolech. Ještě že už jim odstranili startovací rampu, která je nebezpečná i pro chodce natož pro cyklisty. Čím víc jsme klesali, tím víc mi bylo špatně. Ostatní mě ničilo tím, že si od Lenky nechali vyprávět, jak byla na sále na praxi a zrovna tam amputovali někomu nohu a pak tu nohu měli zabalenou v hadru v papírovém pytlíku v šatně. Dost nechutný i za normálních okolností, ale mě bylo dost špatně i bez toho. Když jsem prohlásila, že je mi ještě hůř, najednou jsem měla kolem sebe spousty místa. Prej si to nemam brát osobně.

Na Košutce jsme se rozloučili s Lenkou a poradili jí jak zbavit Míši srst písku a ostatního humusu. Ale prej ho do té pračky dávat nebude, protože by mu předtím musela dát kynedril. Myčka na nádobí prý není taky ideální nápad, asi zase vyhraje klasická vana.

My jsme počkali na tramvaj a rozjeli se domů. Měla jsem 20 minut na to stihnout autobus. Kupodivu jsem ho stihla, ale bylo to těsně. Prostě vypočítaný na minutu přesně. Dokonce se mi už i udělalo dobře, takže jsem se mohla těšit na dobrý oběd.

Syky

Slepá kolej (9 let)

Začátek: Čtvrtek 27.11.2003 16:30
Konec: Čtvrtek 27.11.2003 23:30
Účastníci: Eggy, Hanička, Hurvi a Syky

Výlet za kulturou :-)))

Čtvrteční chvilka poezie

Před Slepou Kolejí, sraz nutný je,
ve Forestu v Pražský, se každý poměje.
I my jsme se tam sejít měli, na rozjetí popít,
v 16:30 být jak na koni, nudu pěkně zabít.

Tramvají dvojkou jedu trochu pozdě,
však pět minut late, to nezní tak hrozně.
Vcházím dovnitř, ach co ouha,
v místnosti se baví, partička cizí pouhá.

Za deset pět stále, nudou trpím maličkou,
neb marně hledám téma, na hovor se skleničkou.
Klika cvakla, dveře letí, Hanička vchází do dveří,
udýchaná je však stěží, prázdným místům nevěří.

„Jak to, že tu nikdo není?“ otázka se s pozdravem.
Jako by si nevšimla, že jsem dosti otráven.
Zajímá mě hnedka, kde se tak dlouho courala,
když pracuje přes ulici, a čas srazu zadala.

„Já se trochu zakecala.“ mimo je mé chápání.
„Víš, že chodím vždycky pozdě.“ omluva to banální.
Pak začala vyprávět, co ji dneska potkalo,
hrůzou jsem se otrásal, co se jí všechno nestalo.

„Podívej, nehet jsem si zlomila“ ukazuje bebíčko.
„Nechápu jak kus nehtu, může bolet, Haničko?“
„Vždyť je to až na kůži“ popisuje dojemně.
„Jak teď budu lidem v práci, ukazovat na země?“

Jinak je dost vysmátá, v práci asi paří dost,
to když vínko zbyde, nepřijde-li žádný host.
„Já dneska nic neměla.“ musela se přiznat,
„Ale zato dneska večer, chci se správně o...t“

Gulášovka na den člověka, neudrží na nohou,
objednala si proto kuře, se salátovou oblohou.

Vonělo to nádherně, apetit má však sotva vrabčí,
najed se tak i Míra, celý od voleb přiběhnuší.

Historka s nehtem nás ne a ne opustit,
po páté si ji už ale fakt mohla odpustit.
Jenže Míra nepobral, moc taktické znalosti,
když prohlásil že ještě, neslyšel té události.

Nákup bomboniér a šampáňa, klientům tu taky byl,
velká dřina na kluzku, jak jsem správně pochopil.
Dámská obuv na tohle, prostě není stavěná,
štěstí že ve výsledku, nebyla Hani praštěná.

„Nalejte kalichy müllerem!“ číšník kolem kmitá,
za chvíli je tu i Syky, náš náskok rychle chytá.
Jenom Míra trhá partu, svědomitý on je hoch,
chudák měl pak ještě trénink, jenom čaj tedy pít moh.

„Tady je Pi-čtvereček-a Coláda, to je něco, ty vado!“
Hanička však jasně praví „To je ň, ty hovado!“
V tom ale číšník opodál, ptá se na volbu naší,
„My si ještě vyberem,“ rozhoduje nejstarší.

Chudák k nám takhle ještě, párkrát musí dorazit,
neb příhoda s nehty nám, nedovolí soustředit.
Po pár dalších pokusech, nakonec se zadaří,
a za chvíli už i Kachny, u nás zlehka zapaří.

Nic proti, však nový lidé, špatné to dnes znamení,
neslyšeli jistě ještě, o Haničky zranění.
Po desáté slyším tedy, jak tento neduh napraven,
kdy už asi skončí tenhle, polámanejch nehtů den?

Nedlouho potom nás, samotné ale nechali,
stejně jako balet Míra, který to vzdal po čaji.
Dopijíme skleničky, čas Koleje se kvapem blíží,
naš vysmátý houf se tam, jistě brzo hlučně vplíží.

Dopili a zaplatili, číšník si tak oddechl,
reserve tam totiž hlídal, nás by sotva vyvedl.
Řítíli se k Besedě, na náměstí stromek stál,

všude kolem plno pilin, někdo se tam vysypal.

Před Besedou plno lidí, Hurvínek však nikde,
Syky ještě varuje nás, co jí poslal tuhle.
„Nedělat Jáje ostudu.“ zní přání zoufalé,
vzhledem k naší vysmátosti, je to dosti troufalé.

Za chvilku jsme kompletní, lístky k nám hned plavou.
Za ně si však Hurvi žádá, šedesátikorunu pravou.
Jenom Syky přání plní, já mam pouze drobné,
Hanička zas k dobrému dá, zlomeniny známé.

Sedáme si v hledišti, lidi nás hned poznaj,
Hurvi s Jájou sedí stranou, dělaj že nás neznaj.
Rozumim jim docela, I já se za ty dvě dost stydim,
při pohledu na ostatní, tu ostudu zas vidim.

Snažim se je usměřňovat, nezmůžu to, vim,
vysmátej jsem taky dobře, přidávám se k nim.
Na jevišti vidim Šrossa, kecy má fakt dobrý,
příhody má ze života, do kytary midlí.

Rozjíždí to velkolepě, texty má dost pravdivý.
„Taková jako ty, láske, se rodí jednou za ... dvě hodiny.“
Diváci jsou ve varu, kam se hrabe Grotteska,
aplaus velký přesto, že moc holek netleská.

Po Šrossovi na jeviště, nastupuje Kolej,
broukáme si pěkně s nima, známé hity volej.
Syky je dost posmutnělá, když tu náhle zjistí,
že zlatý ryby v akváriu, „Láske“ název hyzdí.

Vypadá to že ani dnes, „Kalichy“ tu nebudou,
nevadí tak zakřičíme, „S tebou ani náhodou.“
Promítají svoje fotky, těch z kaleb jsou mraky,
cosi mi to připomíná, jak bych to prožil taky.

Koncert není příliš dlouhý, i přes velký potlesk,
Hurvínek pár fotek stvořil, jeho foťák problemsk.
Co s načatým večerem, přemýšlíme dlouze,
o Forestu opět rozhod, jediný hlas pouze.

Číšník vidí noční mûru, když otvíráme dveře,
Hurvínkvi s Jájou láme, do koktejlu keře.
Syky se chce vyfotit, než však cvaknout stačila,
Hanička jí foťák bere, „Toho už jsi fotila!“

Ksichtíme se před foťákem, kampak až to vede,
někteří z nás si dost věří, a tak fotí sebe.
Vše hned ale rázem mažou, když se potom vidí,
to co přístroj zachytil, snad nejsou fotky lidí.

Foťák s Hurvim odchází, Jāju berou taky s sebou,
My tři tam stále dlíme, nad vínem se řeči vedou.
Před půlnocí končí párty, je čas udělat pápá,
pro Haničku jede Máti, s Matýskem k nám chvátá.

Necháme se rozvézt domů, cestou se řeší škola,
nikdo neví, co ze mě bude, to je věčná škoda.
„Je to zelený, je to dobrý,“ opakujem objev dne,
těším se už do postýlky, ráno není v poledne.

Eggy

Silvestr 2003 v Českém lese

Začátek: Pondělí 29.12.2003 11:15

Konec: Pátek 2.1.2004 19:00

Účastníci: Burák, Eggy, Hanička, Kačka, Káťa, Lukáš, Míra, Nina, Sejf, Sejfův brácha a Syky

Oslava Silvestra a přivítání nového roku! (a tak podobně)

Silvestr 2003

Příjezd

Nevím, kdy přesně tahle akce začala, jestli na koordinacním srazu ve Sklípku, kde se tentokrát nedomluvila rýže ale špagety, či snad ve Vinotéce, kam se přihnali dva človíčkové se dvěma kanystry a žádali jejich „zabílení“. Ten pán, co přišel až po nás si musel objednat dvojku červeného, aby si ukrátil čekání než se majiteli podařilo „načůrat“ nám kanystry.

Ale držíme se oficiálního začátku, tedy pondělního spichu na autobusáku. Každý kdo přišel si stěžoval na neuvěřitelně těžký batoh, ten Syky prý vážil 27kg! Když se k tomu přidali ještě dvě kytary, klávesy, Haničky obrovský spacák a samozřejmě naše dva kanystríky, vypadalo to, jako bychom se už snad neměli v plánu vrátit. A to si ještě řada z nás zapomněla lžíci.

Většina z nás měla bujarou vánoční náladu, takže slečna, co seděla v buse před náma si jistě už od Nový Hospody přála, abychom vystoupili. Jenže my jeli až na konečnou. Tedy do Domažlic, tam nám chvilku trvalo, než jsme našli ten správný ostrůvek, ale pak netrvalo dlouho a už jsme se vezli k Černé řece.

Na rozdíl od října nás přivítalo příjemné teplo, neboť termostat dostával svému jménu. Zbavili jsme se obrovské bagáže, trochu pojedli a vydali se první procházku po okolí, která vedla na přechod Lísková. Turistickým nápojem se stalo jablíčko, které, jak je jeho špatným zvykem, se velmi rychle vypařilo po několika antidehydratačních zastávkách. Syky si samozřejmě vylezla na první příhodnou značku, takže vše při starém.

Kousek od Lískové jsme objevili stavení s prasaty, s kterými si především Káťa skvěle rozuměla. Zpět jsme šli po silnici už celkem za šera, takže jsme museli trochu světluškovat, abychom si nemuseli dopřát rázu s nějakým autíčkem. S Haničkou jsme šli poněkud vpředu a najednou jsme šli zároveň i vzadu, protože se zbytek někde ztratil. Usoudili jsme, že zase lezou do nějaký díry v kopci, takže jsme pokračovali dál a počkali na ně u chaloup-

ky. Výprava se zřejmě nezdařila zcela, neboť pak žvatlali něco o tom, že si příště s sebou vezmou pilu.

Udělalí jsme si nějakou tu dobrotu a slavnostně otevřeli první kanystr. Aby si někdo nemyslel, že jsme chlastali jen tak, tak je třeba uvést, že ten den jsme zrovna slavili Vánoce no a k nim patří prskavky jako hořčice k párku. Zřejmě nebyl ideální nápad spustit tyto pekelné strojky v místnosti, zvláště méně šikovní jedinci se měli držet dál. A tak se Haničce povedlo jednu veselou prskavku upustit v kuchyni na koberec, z čehož nebyla moc veselá Syky. Inu žhavý drátek udělal své a tak mají u Sýkorů na koberci takové průhlednější místečko (a to i přes Mírův odborný zásah).

Pustili jsme se do tvůrčí činnosti, totiž rozložili plánek a postavili na něj spousty figurek. Když už tam ty chudinky tak stáli, pustili jsme do této ryze dětské hry, mající název „Člověče nezlob se!“ Zkušenosti ukazují, že klasická pravidla nejsou příliš dokonalá. Ta naše ano, o čemž svědčí i to, že si nepamatuji, kdo vlastně tentokrát vyhrál. Vim jen, že já to nebyl (z historických důvodů by bylo dobré, aby ten, kdo si to pamatuje, mi to příležitostně sdělil). Díky rozdílnosti stylů a taktik byl průběh opět velmi zajímavý. Například Mírovi netrvalo ani hodinu a už byl s první figurkou skoro za polovinou cesty, čímž jeden.

Potom jsme rozjeli hudební produkci, čímž si kvalita večera udržela stejnou úroveň. Jen Mírovi občas nehrály klávesy, ale i ty nejsložitější elektrotechnické problémy, se dají velmi elegantně vyřešit lepenkou. K Vánocům jsem dostal Santovskou čepici, ale sotva jsem si ji dal na hlavu, už mi ji brali, především Káťa, tak není divu, že jsem za chvíli hledal zvonečky po zemi (stejně už jsem tam hledal trsátka, tak to bylo jedno).

Hanička se neustále pokoušela ostatní obměkčit, aby si mohla zapálit uvnitř, ale to bylo naprosto jednomyslně zamítnuto. Vlastně může být ráda, že neprošel návrh, že se pak smí do chalupy vrátit, až se jí přestane kouřit z pusy. Nevím ale, jak se jí podařilo, že se Syky uvolila a pustila ji na svou postel a sama tak musela spát na zemi. Kvůli nežádoucím akustickým vlastnostem dřevěného nábytku se hůře usínalo, ale nakonec se zadařilo.

Waldmünchen

Ráno bylo velmi příjemné, protože poledne. Ba ne, tak skvělý to nebylo, ale oproti původním plánům odvážně pronášených na srazu, jsme měli asi tři hodiny skluz.

Po snídaňoobědě jsme se vypravili do Němec, přesněji řečeno, jak Lukáš sdělil německému celníkovi: „Nach Schwimmbad in Waldmünchen.“ Protože bylo zřejmé, že posádka Sejfova auta dorazí před naším návratem, nechali jsme jim klíče od chaty fikaně schované v okapu kůlny. Cesta zvláště v Německu dost úmorná, protože rovná a konec v nedohlednu. Jediné povyražení pro některé členy skýtal mostík přes potůček, který se pod ním pokoušeli přeskocit. Hanička měla takovou radost z toho, že na to má, že si poskočila, vyskočila a málem mostík zbourala hlavou.

U bazénu se naše skupinka rozdělila. Jak si Kachny, Sýkorka a Míra užili koupání, si velectěný čtenář bude moci přeciť, pokud to sem ta zvěř napíše. Já a Hanička totiž preferujeme vodu obalenou lahví či skleničkou a to ještě není-li v ní chlór ale něco pitelnějšího, proto jsme se vydali na průzkum města.

Tedy původně jsme chtěli jít na průzkum města, při cestě k bazénu to vypadalo spíše na městečko, no a nakonec jsme si tu vesnici prostě prohlídli. Nejdříve jsme totiž chtěli do centra, takže jsme se řídili ukazatelem jež hlásal, že se nachází 350m od nás. Fajn, došli, přešli a najednou jsme koukali zase do polí a na ceduli, že centrum je na druhou stranu 350m „daleko.“ Jak by řekl klasik: „Waldmünchen ist ein siebenhundermeterstloch.“

Pochopili jsme, že nic světoborného zde asi neuvidíme, a protože byla celkem zima a platit v nějaký Kneipě se nám nechtělo, vrátili jsme se na náves a zamířili do vytopeného (teplem) obchodáku. Vchod byl opatřen prosklenými dveřmi na fotobuňku. Když jsme pěknou chvíli čuměli jako trubky dovnitř a fotobuňka nám ne a ne otevřít, pochopili jsme, že tam žádná není a otevřeli si klasickým zastaralým způsobem.

Měli tam samý hadry, takže jsme se zase brzo šli kochat místní malebností. Došli jsme na železniční nádraží. Cosi dávalo tušit, že s ním není tak trochu něco v pořádku. Těžko říci, zda to bylo rozbitými hodinami, ale spíš to bylo tím, že tam nebyly koleje. O sto metrů dál bylo o poznání modernější nádraží, dokonce do něho i vedla kolej (ovšem taky v něm končila). To nás dost vykolejilo, a tak se nedalo nic dělat a načali jsme višničku, která nám byla svěřena na hlídání.

Prošli jsme nějakou fabrikou a kolem zahrádek s nezvykle nízkými ploty (při tom jsme se bavili představou, proti komu asi jsou, ale výsledek vám neřeknu :-)) jsme vyšli na místní vrchol s kapličkou. Pokochali se okolím a na zpáteční cestě k bazénu jsme potkali

místní autoškolu, hustý křoví s kohoutkem na vodu a ponožku. Než se objevil Míra, proseděli jsme půlhodinku ve vrátnici bazénu pozorováním důmyslného vypouštěcího a vypouštěcího zařízení na lidi.

S ostatními jsme se vypravili zpět. Lukáš s Kátou chytře využili zkratku přes pole, čehož jsme my ostatní chytře využili k znovuotevření višničky, ale protože jsme solidární, přeci jen jsme jim tam přijatelné množství ponechali. Na hranici se k nám měla jedna německá kočka, ale pak přece jen dostala rozum a do Čech nešla. Někteří z nás, v rámci přípravy na vstup do EU, použili německé hraniční záchody.

Před chaloupkou stálo nějaké autíčko. Trochu mě překvapilo, že to není stará známá Sejfova škodovka, ke které se váže spousta dramatických příhod, ale byla to nová neznámá Sejfova škodovka favorit. Přivítali jsme se s novými posilami, tedy s již zmiňovaným Sejfem, Sejfem, Ninou a v neposlední řadě i s Burákem a Kátou. Ten druhý Sejf je bratr toho prvního Sejfa a dohromady tak tvoří takzvaná dvojčata Sejfojc. Z technických důvodů mu říkejme, třeba Martin. Zmiňuji se o něm tady tolik proto, že se v dalším průběhu nijak aktivně neprojevoval, tedy kromě toho, že často nezištně myl nádoby a co já vim, co ještě. Doufám, že mu celá akce něco pozitivního přinesla, protože se svým letošním odhodláním stranit se alkoholu si nevybral ideální roční období na akci. Doufám, že tak nějak celkově ví, co dělá. Zajímali jsme se o to, jestli v pohodě našli klíče, které jsme tak důmyslně ukryli kvůli zlodějům. Prý ano, stačilo jít po našich stopách ve sněhu...

Všichni dobře víme, co se říká o matfyzácích, tedy vezme dále, že když matfyzák dělá sněhuláka, zajede do zasněžné pustiny, tam zaleze do chaloupky ke kamnům a míchá rum s džusem, napatlá tam ještě šlehačku, přidá jabko a brčko a pak si jde slíznout smetanu, neboť ten božský nápoj nejde než nepochválit. Jen se po sněhulácích zaprášilo.

Ani nepřišla na řadu žádná společenská hra, jen Míra hrál na nervy, když pod záminkou znělky hrál pořád dokola Kalichy. Po patnácté se to ještě sneslo... Ani dnes jsme nepili jen tak, dnešní oslava byla zasvěcena Sejfovým a Sejfovým narozkám. Občas jsme se bavili drátkovým hlavolamem, který nebylo zas tak těžké rozebrat (tedy pokud ho někdo před tím nesložil násilím a ještě k tomu blbě), ale složit šel už o poznání hůř. Když se Sejfovi po náročném zápase konečně povedlo dostat drátky od sebe, rozhodl se, že řešení zobecní na všechny ohnuté dráty. Výsledky nejsou dodnes známy.

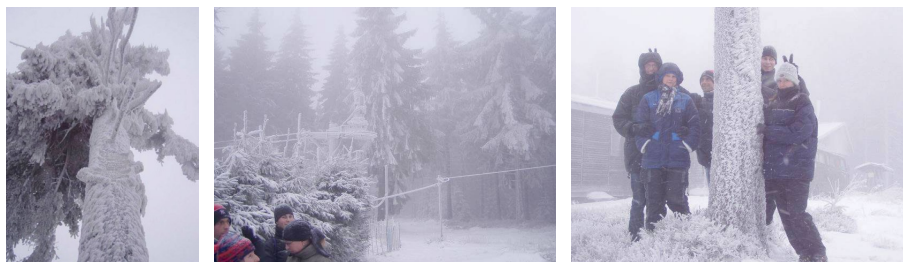
Sejfojc trio si ustalo v kuchyni na matracích, ale Burákojc si ustali v obýváku na podlaze, kde tentokrát spala i Hanička místo Syky, takže tam bylo o dost méně místa (možná jsem použil poněkud nešťastný pořádek slov :-)). Všichni měli plno řečí, abych si nezapomněl zajistit můj krásný spolehlivý Alcatel proti rannímu buzení, tak mi to nedá, abych se nezmínil o kraválu, který k ránu způsobil Káky mobil a Syky cihla, protože jí někdo ještě snad za tmy nabízel štěně.

Den D

Ráno byl opět vydatný oběd, abychom měli sílu na velký výlet. Hanička řešila problém s pracákem, nakonec se rozhodla pro odkládací metodu. Samozřejmě jsme měli opět v plánu procházku až do setmění, což ale nebylo zas za tak dlouho. Před chaloupkou jsme se přepočítali a vyrazili.

Všude bylo plno sněhu, a tak jsme se často zastavovali, abychom se pěkně zkoulovali. Nejúčinnější stejně bylo strhávání sněhu z větví na ostatní v čemž si velmi liboval Burák a tak nebylo radno chodit v jeho blízkosti (jenom Káku nějak šetřil). Aspoň jsem mu párkrát podrazil nohy :-)

Vidina náročná túry vedla k tomu, že se výpravy zúčastnilo nejen jablíčko, ale i fernet (několikrát) a medovina. O tom, že když se dobře maže, tak to jede, by mohla vyprávět Nina, která si sjela ne jeden kopec tažena několika tahouny. Kousek pod Sádkiem nás předjelo terénní vozidlo, které ale v následujícím stoupání zaváhalo a vypadalo to, že budem muset tlačit. Naštěstí se vše obešlo bez naší pomoci. Došli jsme k boudě na Sádku, kde jednak na nechráněných místech nad sjezdovkou dost silně fučelo a jednak tam byl rozcestník, který nám byl na dvě věci: abychom se ho pokusili odmrazit tím, že jsme ho koulovali a abychom se u něj vyfotili.

Po krátké přestávce jsme pokračovali dále. Vždycky se najde nějaký štoura, kterému se něco nelíbí a když se takový sejdou dva, tak se navzájem tak dlouho posilují, až svými pochybami zahltní i ostatní. Lukáš se Sejfem si prostě nedali pokoj, dokud nezastavili Syky, která nás neomylně vedla, a celou výpravu neotočili o 180° správným směrem...

Zanedlouho jsme potkali první běžkaře, načež jsem byl neustále buzerován, abych nešlapal do stopy, ač jsem si na to dával pozor. Po zbytek cesty se kromě několika skordržek z uklouznutí a nestabilního sněhu na stromech nestalo nic zapamatováníhodného. Památkou na výlet, jakož i ty předešlé, bylo pak neopakovatelné aroma sušících se ponožek a podobného.

K večeři byli většinou těstoviny, Lukáš s Haničkou si udělali celej pytel, a položili tak mimo jiné základ večere na druhý den pro čtyři lidi. Někteří z nás naházeli do jednoho hrnce své guláše a výsledek byl opravdu báječný. Míra s obvyklou jistotou ladil chuť podivnými prášky červené barvy, které Syky vydávala za papriku. Přes velký hlad ještě dost guláše zbylo a já byl pověřen vyprázdněním hrnce. I přes značnou snahu a neohroženost při přesvědčování všech v dosahu i mimo něj, se mi nepodařilo nikoho přesvědčit, aby si ještě zobnul. Nakonec jsem pochodil až u záchodové mísy.

Po večeři bylo takové menší hluché místo, ve kterém se Sejf s Burákem rozhodli vrátit Nině s Kákou drtivou porážku v Kentu. Když jsem se poprvé dověděl, že na světě existuje karetní hra, ve které Sejf prohrál, byl jsem v šoku. Pak jsem si ale uvědomil, že je to tím, že se tam nedá podvádět. Nedalo mi to, abych se nepodíval, jak bude tato partička probíhat. Děvčata měla od začátku navrch, takže se hoši sebrali a domluvili si za zavřenými dveřmi nová znamení. Probíhalo běžné chvatné vyměňování karet, když v tom se najednou Sejf nadzvyhl a, jak to říct, vrhnul se obličejem na Káku. Burák téměř v zápětí zahlásil kent. Musel jsem ocenit tenhle signál, Sejf už byl nadšen poněkud méně, protože

kenta neměl, celá akce měla pouze přinutit holky říct stop. Burák prostě nervově nevydržel. Nakonec holky zahrály doublekent a zdrcující porážka byla dokonána, jak konečně ukazuje následující foto.

Ale už k hlavnímu programu celého pobytu, tedy k oslavě změny letopočtu. Už ani nevím, kdo všechno se podílel na výrobě chlebičků, ale ono je to celkem jedno, protože česnek tam s oblibou cpou všichni. Kdyby se vyráběla česneková limonáda, tak se z nich snad stanou abstinenti. Večer jsme obohatili Blow Joby. Byli jsme zvědaví především na to, jak se s tímto narovnájí dosud neznalí, tedy Sejfojc. Největší odvahu prokázal Sejf, který se odvážil jako první. Mimo odvahu prokázal i mrštný jazýček, ale nakonec se přece jen odhodlal odlepit sklenici od země. Výsledkem byla decentní loužička. Nině se do toho dlouho moc nechtělo. Martin jak již bylo řečeno abstinovat, takže se úkonu vyhnul. Jako vždy jsme se museli poklonit Káky umění, snad i proto ji Lukáš další den při odjezdu začal říkat „Násoska,“ ale nikde to neříkejte (a už vůbec to nikam nepište), aby se to nerozšířilo.

Poté jsme opět pěli, odvážně jsem nabídl Nině svůj zpěvník, aby si vybrala, co chce zahrát, jenže z toho nakonec nic nebylo, protože má podivný vkus a třefovala se do takových věcí, na který jsem si buď netroufl nebo jsem vůbec nevěděl, jak se hrajou (člověk by neřek, kolik má ve vlastním zpěvníku písniček, který vůbec nezná :-)). Míra si zase, tudíž opakovaně, vlastně pořád chtěl přitlukávat.

Blížila se půlnoc, takže jsme si vzali veškeré rachejtle, nazuli mokré boty a vyrazili na můstek za chatou. Před okamžikem „O“ se každý osvítil prskavkou a s úderem půlnoci jsme odpálili šampaňský, za optimistického jásání: „Zase o rok moudřejší!“ Když se nám s vypětím všech sil podařilo vyprázdnit první láhev od šampusu, použili jsme ji jako odpalovací láhev pro Káti rachejtle. Odborné odpálení vypadalo asi tak, že několik lidí upevnilo láhev ve sněhu, do ní vložili rachejtli, zapálili a pak zdrhali do bezpečné vzdálenosti, přičemž se Syky probořila do nějaké díry. A to se opakovalo asi šestkrát (jen Syky přece jen už do díry nepadala). Když už nebyl důvod zůstat venku, odebrali jsme se zpět dovnitř a pokračovali v novoročním veselí.

Žízeň je věčná

Chvilku po probuzení jsem už registroval čilý ruch v kuchyni, kde se houfně uklízelo, protože nás hodlali Sejfojc a Burákojc v dohlednu opustit. Sejf, člověk to velmi šetrný, nám nabízel skvělá jablka, protože je nechtěl vyhodit do pangejtu a Káťa, protože jí bylo zřejmě jablíček líto, si je od něj vzala, takže jsme měli dobrůtku na večer.

Víte, co jsou to smíšené pocity? To je když vás takováhle banda zanechá se spoustou nevypitého alkoholu. Nemělo cenu uvažovat o tom, jak bude vypadat večer a raději jsme se přichystali na novoroční pochod na Čerchov. Lukáš s Kátou se rozhodli zůstat a udržovat oheň, takže jsme vyšli pouze čtyři, tedy Míra, Syky, Hanička a já. Syky hodila veselou držku hned u botníku, kde to opravdu dost klouzalo. Novoroční předsevzetí jsou dobrá věc, ale všeho s mírou. Míra se Syky se rozhodli, že se na této akci již nedotknou alkoholu,

Syky dokonce, že se ho nedotkne do odvolání (odvolala po měsíci). A tak jablíčko zbylo na mě a Haničku.

Cesta probíhala vcelku bez komplikací, dokonce jsme použili i pár zkratek. Na Čerchově tentokrát nebyl tak silný vítr, ale vše tam bylo krásně namrzlé. Viditelnost byla... ne, ta tam nebyla. Pokoušeli jsme se vzájemně hodit do sněhu, ale neuspěli jsme ani když jsme s Haničkou spojili své síly proti Mírovi. Pořád měl přesilu, baleták jeden střízlivý. Sotva jsme se vydali na zpáteční cestu, potkali jsme jednoho známého z Favky, a jelikož i on studuje na katedře matematiky, byla tak na Čerchově skoro polovina studentstva této masové katedry.

Vločku za vločkou, závěj za závějí, píseň za písní (pokus za pokusem) jsme se vrátili do chaloupky. U botníku jsme si zase trochu zabruslili. K večeři byly včerejší zbylé těstoviny, salza a ještě asi něco, chuť tentokrát ladila Hanička. Přišlo mi zajímavé, že Míra předešlý večer jen tak přížďobkovával papriku, zatímco Hanička otevřela sklenici, chvilku sypala, pak otevřela další a udělala to samé. Věru to pak nebylo bez chuti, ale zatímco všichni ostatní maj azbestový jícny, já jsem si musel přikusovat ta báječná sejfova jablíčka, abych se nevnítíl.

Dolili jsme prázdné lahve již trochu chuťově poznamenaným obsahem kanystrů a přemýšleli o nějaké intelektuální společenské hře. Dost bylo „člověče“, a tak Syky odněkud vystrachala domino s kostičkami ve tvaru berušek (snad mi rozumíte). Pravidla praví: „Hráč drží své kostky tak, aby na ně ostatní neviděli.“ V duchu tohoto pravidla jsem si své berušky připlácnul na čelo, čímž na ně ostatní skutečně neviděli, bohužel ani já. Lukáš vyzoroval, že tento zajímavý jev je způsoben tím, že berušky jsou umístěny mimo oči a tak si dvě narval přímo do nich. Ani v tomto případě nebyl v místnosti člověk, který by na ně viděl.

Na dalších pravidlech jsme se už nějak nemohli domluvit, takže jsme berušky odložili a pustili se do naučné pionýrské hry. Princip spočíval v tom, že se házelo kostkou a chodilo se pořád dokola po hracím plánu, dokud člověk nenasbíral osm kartiček a mohl tak postupovat ke středu plánu do cíle. Kartičky získal za správnou odpověď na otázku poté, co vstoupil na modré políčko. Na hracím plánu byla i červená políčka, na něž když pionýr vstoupí, jednou nehází. My nepionýři jsme samozřejmě přistoupili k úpravě pravidel ve stylu úprav Člověče nezlob se, tedy nestáli jsme, ale pili (Syky s Mírou šťávu!). Stejně tak se člověk musel napít, když potkal jinou figurku, což vedlo nakonec k tomu, že mi Lukáš i poslal sms, abychom se potkali. Některé otázky i odpovědi byly dosti zajímavé:

Otázka: „Letí – li letadlo od severu na jih, pak letí po poledníku nebo rovnoběžce?“

Odpověď: „V Anglii maj ten poledník, tak přes Anglii.“

Otázka: „Jak pionýrovi ošetříme zlomenou nohu?“

Odpověď: „Poraněného hodíme do rybníka a dále viz kartička 27 (záchrana utonulého).“

Otázka: „Co je nejčastější příčinou lesních požárů?“

Odpověď: „Oheň.“

Byla tam i spousta pozitivních políček, například Syky věčně čistila nějakou studánku.

Žádnému pionýrovi se nic nestalo a tak jsme se mohli poté opět věnovat muzice. Nevím, jak přesně se to stalo, ale člověk se nechá tak snadno vyhecovat. Zkrátka najednou v jedné dvoulitrovce zbývalo něco málo přes půlku posledního vína. Střízlivému duu se nějak zdálo, že už máme dost a tak se vsadili o zlatého Puškina, že to nedopijem. Lukáš s Kátou vypadali dost unaveně, přesto jsme s Haničkou na sázku přistoupili, i kdybychom to měli vypít jen ve dvou, a dali se do toho. Syky tvrdí, že jsem během sázky něco zahrál, pak jsem hledal něco nového a když jsem to našel, bylo to samý, ale já tomu nevěřím. Je pravda, že už jsem měl tou dobou značnou aritmií.

Netrvalo dlouho, pár hodin, a bylo dopito. Výhra byla naše. Mírovi se Syky se začalo dělat blbě z těch hektolitrů šťávy, co vypili, a tak šli na procházku a nás chtěli vzít s sebou, asi aby se o ně někdo staral. Nám bylo dobře na zemi a vůbec se nám nikam nechtělo, a tak nás začali oblékat. Nechápu, že se jim to povedlo, ale nakonec šli stejně sami, protože střízliví lidi přece nechodí ve tři v noci na procházku, že.

Jistě doufali, že až se vrátí, budem už v říši snů, ale to se docela spletli, protože my měli energie na rozdávání. Zvláště Hanička měla zvědavou a taky rozvernou, takže prakticky za každou větou kohokoli se ozvalo: „Šáááááááááá!“

Hlášky

Lukáš: „První rok je jen jednou za rok.“

Eggy: „Napište to někdo do hajzlu.“

Hanička: „Ožralejm srnky do ruky nepatří!“

Lukáš Eggy: „Používej Head & Shoulders, protože máš lupy až do prdele.“

Lukáš: „Varujte mi, jestli piju moc rychle.“

Eggy: „My už máme aritmii.“

Eggy: „Lepší upouštět v malých dávkách než pak v jakémkoliv množství.“

Eggy: „...to je takovej akord hovno.“

Eggy: „Já jsem tak ožralej, že oni mě vidí dvakrát.“

Eggy: „...jó, to je Zas jsi tak smutná... Kde to je? ... Jak se to jmenuje?...“

Eggy

Konečná :-)

I poslední ráno se obešlo bez naší účasti, ale přeci jen byl v plánu úklid a dojezd, tak se nám nevstávalo moc zvesela. Asi největším problémem bylo rozdělení zbylého jídla, především cukroví, jehož nedostatkem jsme během celé akce opravdu netrpěli. Každý přiložil ruku k dílu, a tak jsme měli poměrně dost času na poslední výlet. Původně jsme chtěli jít až do Domažlic, ale tolik času jsme zas neměli a bylo vyloučeno, že bychom tam došli za světla.

Lukáš s Kátou se rozhodli pouze pro kratší procházku po blízkém okolí, dokud nepřijede autobus, my ostatní jsme si to namířili do Trhanova. Ještě než jsme došli na autobusovou zastávku, zjistila Hanička, že si v chatě zapomněla brýle a musela tak pro ně vrátit. Nikomu dalšímu už se nic podobného nepovedlo, takže jsme po chvíli mohli pokračovat na Výhledy. Tam se Syky jako správný abstinents vytrasila s vaječňákem, který nechtěla vézt domů. Opět jsme s Haničkou prokázali solidaritu a problému ji zbavili.

Po konzultaci s jízdním řádem jsme zjistili, že vlak z Trhanova odjede přibližně v době, kdy není vůbec jasný, jestli tam už budem, a tak jsme raději hned vyrazili. Při posledním klesání jsme měli překrásný výhled na okolní krajinu, ale raději jsme se tam moc nedívali, protože se dalo tušit, že se tam každou chvilku objeví mašinka s vagónky a to by bylo opravdu trapné, nádraží totiž bylo ještě dost daleko. Nakonec nám chybělo pár minut, ani jsme nestačili vláčkovi zamávat.

Nezbývalo tedy než si počkat na kachní autobus. Nějak se nám nedařilo najít zastávku, ale nakonec jsme u jednoho pomníku objevili místní občanku, která vypadala, jako když na něco čeká a pak nám skutečně potvrdila, že jsme dobře. Čekání na autobus si

česnekomilové krátili pochutnáváním na Haničky nakládaném masu. Konečně prostředek dorazil a bylo nás zase šest.

V Domažlicích jsme se vyvenčili a pokusili se opět, ne zcela úspěšně, dojít cukroví. Nasedli jsme do busu do Plzně, kde jsme si na zadních sedadlech udělali hostinu. Nevím, jak by se řidič tvářil, kdyby viděl, jak si do konzervy s luncheonmeatem patláme hořčici a kečup a pak se to všechno snažíme nožem trefit do polykacího ústrojí při kodrcavé jízdě. Naštěstí jel dost pomalu, tak se nikomu nic nestalo. Na druhou stranu pomalá jízda způsobovala menší nervozitu u mimoplzeňských, kterým jeli jejich oblíbené spoje do jejich oblíbených děr (asi nemusím zvlášť zdůrazňovat, komu se pomalá jízda zamlouvala nejméně). Míra ten svůj stihl, pro Haničku přijela máti, jenom Syky se musela projít.

Hurá do roku 2004!

Eggy

Vzhůru do nového roku!

Léta nerozhodují. Rozhodují vteřiny.